

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Bir Pera Palas Polisiyesi

PERA PALAS'TA GÖLGE OYUNU

6.Baskı
27 Bin
Adet

GENÇ
T
TIMAS

KAYAHAN DEMİR

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

GENÇ TİMAŞ

Gençlik Kitaplığı
Polisiye | 3

Editör | Merve Okçu
Düzelti | Cansev Ayanoğlu
Kapak Tasarım | Esra Burak
İç Tasarım | Nur Kayaalp

1. Baskı | Kasım 2019
6. Baskı | Mayıs 2023
Raf | 11+ Roman Öykü
Raf | 4788

Uluslararası Seri No
ISBN: 978-605-08-3178-8

TİMAŞ YAYINLARI

Adres | Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cd. No:5
Fatih/İstanbul

Tel | (0212) 511 24 24 | **Sertifika No |** 45587

E-posta | bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt | Çınar Matbaacılık

Adres | Yüzyıl Mah. Matbaacılar Cad. Ata Han No: 34 Kat: 5
Bağcılar / İstanbul

Tel | (0212) 628 96 00 / **Sertifika No |** 45103

© 2019 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak göstererek alıntı yapılabilir.

Bir Pera Palas Polisiyesi

PERA PALAS'TA GÖLGE OYUNU

KAYAHAN DEMİR

● gencimas.com ●

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

KAYAHAN DEMİR

1988 İstanbul doğumlu. İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi *Matematik* ve çift anadal olarak *Astronomi ve Uzay Bilimleri* bölümlerinden mezun oldu. Bunlarla yetinmeyip tahsil hayatını bir de İstanbul Üniversitesi *Tarih* bölümünde sürdürme kararı aldı.

Lise yıllarına dayanan yazın hayatı, 2012 yılında yayımlanan ilk kitabıyla süslendi. Sonraki senelerde bu ilk göz ağrısına başka kitaplar da katıldı.

Yazar, Pera Palas Hotel'in belirlediği tüm zamanların *"Mutlaka Okunması Gereken Yerli Polisiye Yazarları"* listesinde yer aldı. *İstanbul Portresi* kitabı, POYABİR (Türkiye Polisiye Yazarları Birliği) tarafından genç-yetişkin kategorisinde özgün bir yapıt olarak değerlendirildi ve polisiye edebiyatında *Katkı Ödülü*'ne layık görüldü. *Kefensizler Mezarlığı* isimli romanı 2018 yılında *"Kayıp Rıhtım En İyi Yerli Korku Romanı İkincilik Ödülü"*nün sahibi oldu.

Dünyanın en güzel şehri olduğuna inandığı İstanbul'da yaşıyor. İstanbul Üniversitesi İletişim Fakültesi radyosunda polisiye, tarih ve korku edebiyatı üzerine bir program hazırlayıp sunuyor.

Bazı dernek ve kurumlarda 'hayal gücü ve yazarlık atölyesi' eğitimleri de veren yazar, POYABİR (Türkiye Polisiye Yazarları Birliği), ESKADER (Edebiyat Sanat ve Kültür Araştırmaları Derneği) ve FABİSAD (Fantazya ve Bilimkurgu Sanatları Derneği) üyesidir.

[instagram.com/yazarkayahandemir](https://www.instagram.com/yazarkayahandemir)

[facebook.com/yazarkayahandemir](https://www.facebook.com/yazarkayahandemir)

twitter.com/yazarkayahandmr

Yazarın Diğer Kitapları

- Hafıza Koleksiyoncusu
- İstanbul Portresi
- Evvel Zaman Koleksiyoncusu
- Pera Palas'ta On Bir Gece

Kitabın ilk okumasını yapıp değerli fikirlerini benimle paylaşan Nisa Büşra Yılmaz ve kıymetli yazar arkadaşım Neptune Emel Kosi'ye sonsuz şükranlarımı sunuyorum. Ayrıca kitabımızın reklam, tanıtım ve çeviri aşamasında yardımlarını bir an olsun esirgemeyen Zeynep Uzun, Nisan Bahadır ve Büşra Kanber'e çok teşekkür ederim.

Sultan II. Mahmud Türbesi'nde gerekli çalışmalarımızı tamamlamamız için bize olanak sağlayan türbe görevlisi Yusuf Bozkurt Bey'e de ayrıca teşekkürlerimi sunuyorum.

*“Bazı kitapları okurken yazarın
düşüncelerine dalıp gideriz, bazılarını
okurken de kendi düşüncelerimize...”*

-Edgar Allan Poe

1. BÖLÜM

Pera Palas Hotel

Çözümüne kavuşturduğu cinayet vakalarıyla tanınan, çiçeği burnunda genç matematikçi ve şifre bilimci Milas Ulukan, 126 yıllık tarihi bir otelin balo salonundaydı. Bu sefer gizemli bir cinayet haberi için burada bulunmuyordu.

Tüm Avrupa’da “Black Week” olarak isimlendirilen, son dört senedir de Türkiye’de “İstanbul Kara Hafta” ismiyle tanınmış geniş çaplı bir organizasyondur Milas’ı buraya getiren sebep...

İki günlük organizasyonda dünyanın her yerinden polisiye yazarları bir araya geliyor, sadece polisiye edebiyat üzerine konuşuyorlardı. Böyle geniş çaplı bir organizasyonun ismine yakışır bir yerde gerçekleşmesi gerekirdi şüphesiz.

1892 senesinden beri İstanbul’un kalbinde bulunan, Beyoğlu’nun incisi Pera Palas Hotel’de oluyordu tüm etkinlikler... Neoklasik ve Oryantalist tarzları bir arada bulunduran estetik mimarisi, tarihi dokusu ve zarif misafirleriyle ismine yakışır bir yerdi Pera Palas... Burayı sadece otel olarak isimlendirmek haksızlık olurdu. Aynı zamanda edebiyat ve kültürel etkinlikleriyle İstanbul’da bir kültür merkezi

hâlini almıştı. Agatha Christie, Alfred Hitchcock, Georges Simenon, Ian Fleming gibi dünyaca ünlü isimleri ağırlamış, gizemli odalarında misafir etmişti. “İstanbul Kara Hafta”nın burada gerçekleşiyor olması ona daha da değer katıyordu şüphesiz.

Polisiye olaylarıyla içli dışlı olan Dedektif Milas da bu fırsatı kaçırmamıştı. Bundan önceki senelerde bir türlü gelme imkânı bulamadığı organizasyon için bu yıl özellikle hazırlık yapmıştı.

Yalnız değildi genç dedektif... Gelecekte kendisi gibi dedektif ve şifre bilimci olmak isteyen namıdiğer Süper Zekâ Engin Ar da ona eşlik ediyordu. Ayrıca çocuğun ileride çok satan bir polisiye yazarı olma gibi bir hayali de vardı. Bu organizasyon vesilesiyle alanında tanınmış dünyaca ünlü polisiye yazarlarını ve yayıncılarını tanıma imkânı bulacaktı.

Engin’in şu anki hedefiyse hazırlandığı matematik olimpiyatlarından derece almaktı. Özellikle sayısal derslerindeki başarısı ve elde ettiği okul birincilikleri, onu matematik olimpiyatlarına yönlendirmişti. Aslında olimpiyatlara hazırlanmasının bir sebebi de Milas’tı. Lise yıllarında matematik olimpiyatlarından derece almış olan dedektifi örnek alıyordu Engin. Pratik zekâsının en az Milas abisi kadar gelişmesini istiyordu. Zira ona göre dedektifliğe giden yolda pratik zekâ olmazsa olmazdı. O sebeple bu polisiye organizasyonunun ona çok şey katacağını ümit ediyordu çocuk.

Organizasyon “Grand Pera Balo Salonu”nda gerekleŒen aılıŒ kokteylinin ardından polisiye sohbetleriyle devam ediyordu. Programın ikinci günüydü.

Genç yaŒına rağmen alanındaki baŒarılarıyla tanınmıŒ Milas Ulukan’ı özel olarak davet etmiŒlerdi Pera Palas yetkilileri. Genç adam Orta Doğu Teknik Üniversitesi Kriptoloji (Œifre Bilimi) yüksek lisans programından bir sene önce, dereceyle, mezun olmasına rağmen, öğrencilik yıllarından beri dedektiflik yapıyordu. Öyle ki Kadıköy Moda’da mütevazı sayılabilecek bir dedektiflik bürosu dahi vardı. Bu zaman zarfında çetrefilli iki cinayet olayını ve sayısız hırsızlık vakalarını çözüme kavuŒturmuŒtu.

Lise ve niversite yıllarında uluslararası matematik olimpiyatlarında ülke genelinde adını duyurmayı baŒaran Milas Ulukan’ın bu baŒarıları, dedektiflikte de güzel iŒler yapacağının ispatı niteliğindeydi. Ve Œimdiden “Dâhi Dedektif” olarak anılmaya baŒlamıŒtı bile... Hatta organizasyon yetkilileri dedektiflik ve Œifre bilimi üzerine bir oturumda ona konuŒmacı olarak yer vermek istediyseler de, Milas bu teklifi kibar bir Œekilde reddetmiŒti. O konuŒmaktan çok dinlemeyi tercih ediyordu. Zira ona göre çok konuŒan bir insanın kendini ele vermesi daha kolaydı. zlmesi en zor insanlar sessiz insanlardı.

Mesleği gereği iŒin içinde suç olsun olmasın, insanlarla ilgili analiz yapmayı seviyordu genç Œifre bilimci. Bu, bir nevi beyin jimnastiğiydi onun için... Sürekli dŒnmeli, zihnini bir Œeylerle meŒgul etmeliydi. Okuduğu polisiye içerikli ki-

taplar, bulmacalar ve satranç gibi zihin çalıştıran oyunlar bir noktaya kadar yeterli oluyordu. Lakin daha fazlası gerekiyordu dedektif için. Çevresi onun için sürekli egzersiz yapabileceği, doğal bir laboratuvar ortamıydı adeta... İnsanların fiziksel özelliklerine bakarak kişilik analizleri yapmak son dönemlerde en keyif aldığı etkinliklerden biriydi.

Programdaki oturumlar otelin “Galata Balo Salonu”nda gerçekleşiyordu. En alt katta kimsenin aklına gelmeyecek bir girişi olan salondur burası... “Grand Pera Balo Salonu” kadar gösterişli olmasa da, burası da oldukça otantikti. Ahizelerden ortama yayılan loş ışık, organizasyonun ismine oldukça uygundu. Altın varaklı süslemeleri, tarihi atmosferiyle gizemli bir ortam vardı burada...

Yüz yılı aşkın ayakta duran tarihi otelin mimarisinde Osmanlı’nın yanı sıra Batı’nın da izlerini görmek mümkündü. Keza otelin Meşrutiyet Caddesi üzerine, özellikle yabancı misafirleri ağırlamak için inşa edildiği rivayet ediliyordu. Burası yabancı misafirlerin dahi kendilerini evinde gibi hissetmelerini sağlayacak konfora sahipti. Odalarından ilk sıcak su akan otel unvanına sahip olması da ayrı bir değer niteliğindeydi.

Yeni oturumun başlamasını bekleyen Milas, asistanı Engin Ar’ın nereye kaybolduğunu merak ediyordu. “Umarım yine bir yaramazlık peşinde değildir,” diye geçirdi zihninden. Engin zeki olduğu kadar hiperaktif bir çocuktur, bazen onu durdurmakta zorlanıyordu.

Bu esnada bulunduğu yerin diğerk şeridinde oturan iki kişi dikkatini çekti. Kıvrıcık saçlı, çekik gözlü ve kirli sakallı biri yanındakine parmağıyla Milas'ı işaret ediyordu. Adamın arkadaşı olduğunu tahmin ettiğı gözlüklü, seyrek saçlı diğerk kişi de merakla süzüyordu ünlü dedektifi. İkisinin de yüzünde samimi bir gülümseme belirmişti.

Milas Ulukan tanımadığı bu iki kişinin gereksiz ilgisinden hoşlanmamıştı. Muhtemelen bu iki kafadar daha önceden onun namını ve başarılarını duymuşlardı.

Şifre bilimci, bir süre ilgiyle ona bakmakta olan iki genç adamı inceledi. Kendisini parmakla gösteren çekik gözlü adamı sevmemişti. Tarif edemeyeceğı tekinsiz bir hava vardı bu adamda... Güçlü bir ihtimalle polisiye ya da korku yazarı olmalıydı. Her hâlimden belliydi! Ancak buna rağmen yanındaki gözlüklü adam, gerek kılık kıyafeti gerekse hâl hareketleriyle daha güven vericiydi. O an yanında tekinsiz arkadaşı olmasa selam dahi verebilirdi dedektif. Ama hiç oralı olmadı. Biraz sonra Engin Ar'ı elinde çay fincanıyla kendisine doğru geldiğini görünce o iki gizemli konuğı unutmuştu bile. Yanına geldiğinde ise çocuğun elindekinin çay değil, bol tarçınlı salep olduğunu fark etti.

Milas'ın meraklı bakışlarla kendisini süzdüğünü anlayan çocuk, "Kendime salep almaya gitmiştim abi," diyebildi, "istersen sana da sade kahve getirebilirim."

Şifre bilimci kendisini iyi tanıdığını düşünen Engin'e gülümsedi.

“Sen beni tanıyamamışsın Engin Ar! Sade kahveyi acil durumlarda içerim ben... Normalde çaycıyım, bilmiyor musun?”

Engin hiç şaşırmamış gibiydi.

“Elbette biliyorum abi,” dedi imalı bir ses tonuyla, “ama acil bir durum olmaması için hiçbir neden yok!”

Milas çocuğun cümlesine bir anlam veremedi.

“Ne demek şimdi bu?”

Engin bardağından bir yudum aldıktan sonra açıklamasını yaptı:

“Ortama baksana abi! Organizasyonun ismi ‘Kara Hafta’. Yer Pera Palas, bulunduğumuz mekân ise oldukça loş. En önemlisiyse bir sürü polisiye yazarı var burada. Bana göre en yetenekli katiller polisiye yazarlarıdır! Kitaplarında öyle cinayetler işliyorlar ki, insanın akli hayaline gelmez! Burada da bir cinayet işlenmeyeceğinin garantisi var mı?”

Dedektif çocuğu hayret dolu bakışlarla süzüyordu. On beş yaşındaki bir çocuğa göre çok zekiydi Engin. Bazen söyledikleri, *dâhi* olarak adlandırılan Milas’ı bile dehşete düşürüyordu. Çocukta kendi gençliğini görüyordu ünlü şifre bilimci. Merak, tutku, heyecan ve zekâ... Hepsine sahipti Engin. Seneler önce matematik olimpiyatlarında elde ettiği başarılarla şimdi Süper Zekâ Engin Ar da talip olmuştu. Kendisine bu kadar benzeyen birinin onun yolundan gitmesi bir hayli mutluluk vericiydi.

Elbette Milas bir “abi” olarak bu düşüncesini asla ona belli etmeyecekti.

“Tabii ki garantisi yok Engin Ar!” diyerek çocuğa yanıt verdi dedektif. “Ama cinayet işlenmesi için de bir neden yok, öyle değil mi? Haydi yerine otur, şimdi yeni oturum başlayacak...”

Engin muzip bir ifadeyle, “Mesela şuraya baksana abi,” dedi Milas’ın üç koltuk ilerisinde duran adamı göstererek. “Bence burada cinayet çoktan işlenmiş bile!”

Dedektif, çekimser bakışlarla Engin’in gösterdiği tarafa baktı. Elli yaşın üstünde olduğu tahmin edilen yaşlı bir adam derin bir uykuya dalmıştı belli ki... Neredeyse horultu sesleri tüm salonda yankılanacaktı.

Engin’in ilginç cinayet varsayımlarını yorgunluktan içi geçmiş bu yaşlı adamcağıza bağlaması Milas’ı hayal kırıklığına uğratmıştı. İçinden gelse de gülmek istemedi genç adam.

Tekrardan “Yerine otur Enginciğim,” diyebilirdi bıkkın bir ses tonuyla, “çünkü konuştukça batıyorsun!”

Tam bu esnada geçen oturumda Engin’in oturduğu yere yabancı bir misafir oturdu. Milas’ın hemen yanı başıydı burası. Elinde fincanla bir süre öylece ayakta kalan Engin bu duruma çok içlerlemişti. Kendini tutamayıp yabancı adama bir şeyler söylemeye başladı:

“Hey dostum, orası benim yerim! Senin derdin ne!”

Milas, az önceki kadar olmasa da, yine Engin’e şaşkın gözlerle bakıyordu. Az önce normal bir şekilde konuşan Engin

gitmiş, yerine dublaj filmlerdeki gibi ilginç bir ses tonuyla konuşan biri gelmişti. Koyu sarı saçları, mavi gözlerini daha iri gösteren kalın çerçeveli gözlüğüyle bir turisti andırıyordu Süper Zekâ Engin. Yaşına göre zayıf, uzunca boyluydu. Ama konuşması her açıdan onu ele verir nitelikteydi.

Yabancı adam önce Engin'in ne yapmaya çalıştığını anlamadı. Bir süre ona öylece bakmakla yetindi. Milas adama İngilizce lisanıyla başka boş olan bir sandalyeye oturup oturamayacağını sordu. Adam çok kibardı, durumu anlar anlamaz özür dileyerek başka bir sandalyeye geçti. Ondan boşalan koltuğa gururla oturan Engin Ar'ın yüzünde tebessüm vardı.

Milas takılmadan edemedi.

“Gördüğüm kadarıyla İngilizcede baya kendini ilerletmişsin Enginciğim! İngilizcene hayran kaldım.”

Kendisine gülmeye başlayan dedektife aldırmayan çocuk, “İngilizce öğretmenimiz pratik olması açısından bize bolca yabancı film izlememizi tavsiye etti,” diyebilirdi.

Milas'ın gülmesi kahkahaya dönüşecekti neredeyse. Biraz toparlanınca, “Dublajlı filmleri önerdiğini sanmıyorum,” dedi alaycı bir ses tonuyla.

Engin “Ama dublajlı film izlemeyin demedi ki,” dedi gülümseyerek, “yabancı film izlememizi önerdi. Ben de çalışkan bir öğrenci olarak öğretmenimin söylediğini yaptım.”

“O zaman sen birçok dili ana dilin gibi biliyorsundur,” dedi Milas ciddi görünmeye çalışarak. “Sadece İngilizceyle sınırlı kaldığını zannetmiyorum.”

Çocuk gülümsedi. Şakayla karışık bir cevap vereceği belliydi.

“Türkçe, tatlı dil ve Kasımpaşa dili olmak üzere üç dili ana dilim gibi biliyorum! Şu anda İngilizcem için orta seviyede diyebiliriz.”

Milas itiraf edercesine “Tatlı dil herkes için çok önemli,” diyebildi.

Bu esnada oturumun yapılacağı salon dolmaya başlamıştı. Biraz sonra panelde konuşması olan konuk yazar ve yayıncılar salondaki yerlerini aldılar. Biri moderatör olmak üzere, toplamda dört konuşmacı vardı. Moderatör kısa bir hazırlık sürecinin ardından, oturumu başlatan ilk konuşmayı yapacaktı ki salon aniden karanlığa büründü. Az önce loş olan salon şimdi büyük oranda karanlığa teslim olmuştu. Biraz sonra ise salonu meraklı misafirlerin fısıltılı sesleri dolduracaktı.

2. BÖLÜM

Dar bir mahzeni andıran, sadece merdivenlerin olduğu geçitte önce ayak sesleri duyuldu. Sonrasında ürküten kocaman bir gölge belirdi duvarda... Sanki biraz sonra başlayacak gölge oyununun en korkunç oyuncusuna sıra gelmişti. Öyle ki gizemli silüet kısa sürede tüm duvarı kapladı. Ağır ama temkinli bir şekilde merdiven basamaklarında ilerleyen adımlar bir anda durdu. Bu adımların esrarengiz sahibinin elinde bir şey vardı.

Elindekini usulca basamaklardan birine bıraktı ve geldiği noktaya doğru yine ağır adımlarla ilerlemeye başladı.

Gölge ihtişamını yitirmeye başlamıştı. Küçüldü, küçüldü, daha da küçüldü.

Kısa bir süre sonra ortam derin bir sessizliğe teslim oldu.

Gölge oyunu sonlanmıştı.

Şimdilik...

3. BÖLÜM

Günün ikinci oturumunda soru cevap kısmına geçilmişti.

Konuşmacılar yarı gizemli, yarı mizahi sohbetlerine son vermiş, salondaki dinleyicilerin sorularını yanıtlamaya başlamışlardı.

Söyleşinin başında aniden elektriklerin kesilmesi misafirlerde panik havası yarattıysa da, problem kısa sürede çözülmüştü. Organizasyon ismiyle tezat olacak şekilde, oldukça renkli ve eğlenceli geçiyordu. Tabii sürpriz elektrik kesintisi meselesi hariç...

Bu arada Milas, söyleşi sırasında edindiği bilgileri itinayla not defterine aktarmaktaydı. Özellikle kriminoloji* ve adli vakalarla ilgili çok faydalı olduğunu düşündüğü bilgiler edinmişti.

Engin Ar, konuşmacılardan bakışlarını kaçırdığı bir esnada Milas'ın elindeki kırmızı dolma kalemı gördü. Dikkat kesildi. Sessiz bir şekilde, "Oo abi, yeni kalemin hayırlı olsun," dedi. Bakışları hâlâ Milas'ın elindeki kalemdeydi. İleride yazar olmak istediğinden midir bilinmez, kalemlere karşı özel bir ilgisi vardı çocuğun.

* Suçbilim

Dedektif Engin'e bakmadan, "Pek yeni sayılmaz aslında ama yine de teşekkür ederim." dedi fısıldayarak. Milas bir yandan defterine notlar alırken muzip bir tebessümle karşılık verdi.

Engin, fısıltılı konuşmasını sürdürdü:

"Abi, kalemin oldukça eski görünüyor... Hani olur da bana hediye etmek istersen, severek kabul edebilirim."

Şifre bilimci gecikmeden cevabını verdi:

"Avucunu yalarsın Engin Ar! Baba yadigârı bu kalem, hiç sulanma..."

Canı sıkılan Engin, hiç renk vermemeye çalışarak, "Yok abi, ne yapacağım senin eski püskü kalemini!" dedi sessiz ama heyecanlı bir sesle. "Kalem mi görmedim sanki, bende daha güzelleri var hem..."

"O zaman kedinin ciğere baktığı gibi bakma kalemime!" dedi Milas gülümseyerek.

Sonrasında Engin bakışlarını tekrardan söyleşiye yönlendirdi. Bir şekilde konuşmacılarla iletişim kurmak istiyordu. Moderatörden gelen "Başka sorusu olan var mı?" sorusu karşısında aniden elini kaldırdı çocuk. Onun bu tepkisi Milas'ın da dikkatini çekmişti.

Engin'in söz alması çok gecikmedi. Moderatör sıradaki soru hakkını Engin'e vermişti. Heyecanlı bir şekilde mikrofonu eline alan çocuk, "Öncelikle bu güzel sohbetinizden dolayı hepinize teşekkür ediyorum," diyerek girizgâh yaptı. "Ben de ileride sizler gibi polisiye kitapları yazmak istiyorum. Hatta

belki birkaç sene sonra sizin oturduğunuz yerde muhtemelen ben oturuyor olacağım!” dedi sempatik olacağını düşünerek.

Konuşmacıların umursamaz bir şekilde kendisine baktığını fark eden Engin, çok gecikmeden soruya geçti.

“Evet neyse... Sorum şu, polisiye okuması çok keyifli bir tür... Şüphesiz ki yazması da öyle... Peki hiç yazdıklarınızdan dolayı tehdit edildiniz mi? Malum pek sağlıklı şeyler yazmıyorsunuz!”

Salonda ufak çaplı bir gülüşme olmuştu. Belki de salonda gülmeyen tek kişi Milas’tı. Yüzünde alaycı bir ifade belirmişti. Konuşmacılar da kısa bir gülüşmenin ardından soruyu yanıtlamak için kendilerini hazırladılar.

Engin aslında soruyu güzel bulduğu bir kadın konuşmacıya soracaktı. Ancak mikrofonu kapan bir erkek konuşmacı onun tüm planlarını altüst etmişti.

“Harika bir soru bu, tebrikler genç!” dedi konuşmacı gür bir sesle.

Adamın iğneleyici ses tonundan rahatsız olan Engin’in bir anda yüzü asıldı. Sanki kendisini küçümsüyor gibi bir ifadesi vardı. O anda mikrofonu elinde tutan konuşmacıya karşı içinde yoğun bir öfke seli belirmişti.

Konuşmacı devam etti:

“Ben kitap yazmıyorum ama gerek polisiye gerekse birçok farklı türde kitaplar yayımlıyorum. Bunların arasında tarih temalı ve siyasi kitaplar da var. Soruna gelirsek, evet itiraf ediyorum, çoğu kez tehdit aldım. Muhtemelen almaya da

devam edeceğim. Ama bu beni yapacağım işlerden alıkoyamayacak. Seni de alıkoymamalı!”

Salondaki gülüşmeleri konuşmacının mikrofonundan çıkan kulak tırmalayıcı bir ses böldü.

“Pardon,” dedi konuşmacı mahcup bir ifadeyle, “sanırım ses benden geldi.”

Engin Ar eline geçen fırsatı kaçırmamalıydı.

“Teknik olarak ses sizden gelmiş olamaz,” dedi alaycı bir tonlamayla, “mikrofonunuzdan gelmiş olmalı...”

Salondaki kahkahalar daha da artmıştı. Konuşmacı renk vermeden tebessüm etmeye devam ediyordu.

Engin mikrofonu görevliye verip yerine oturduktan sonra sessizce, “Bu adamı hiç sevmedim,” dedi.

Milas’ın yanıtı gecikmedi:

“Muhtemelen duygularınız karşılıklı... Özellikle de son esprinden sonra...”

“Hak etti ama,” dedi Engin bakışlarını konuşmacı adamdan ayırmayarak. “Biraz daha söz hakkım olsaydı ona neler söyledim, neler!”

Birkaç soru daha alındıktan sonra oturum tamamlanmış, programa bir saatlik ara verilmişti.

4. BÖLÜM

Polis merkezinde sıradan bir gün yaşanıyordu.

Komiser Atıf Bakırcı, can sıkıntısını gidermek için gazete okuyor, arada bir Elif’le Mehmet Ali’ye laf yetiştiriyordu.

Aniden aklına bir şey gelmiş gibi durakladı.

“Mehmet Ali, hani şu geçen hafta küçük bir marketi soymaya çalışırken yanlışlıkla kendini vuran hırsızdan bir haber var mı?”

Mehmet Ali, bir süre yanıt veremedi. Gerçekleşen olayı hatırlamaya çalışıyordu. O kadar sık gülünç olaylarla karşı karşıya geliyorlardı ki... Sonrasında bir anda aydınlanmış gibi yüz ifadesi değişti.

“Henüz bir haber yok komiserim, hırsız hâlâ yoğun bakımda...”

Komiser Atıf, pos bıyığını sağ eliyle burduktan sonra sanki az önceki soruyu soran kendisi değilmiş gibi gazeteyi okumaya devam etti. Gür bıyıkları, ak düşmüş seyrek saçları ve alnındaki kırışıklıklar babacan bir yüz ifadesi veriyordu komisere... Sert ama güven veren bir profile sahipti.

Gözlerini gazetenin sayfalarında gezdirirken bu sakinlik pek hayra alamet değil, diye düşündü tecrübeli komiser. Uzun zamandır büyük bir vukuatla karşılaşmamışlardı. Önce bu durum için Allah'a şükretti. Sonra birden "Bizim Milas'tan da bir süredir haber alamıyoruz," dedi düşünceli bir ifadeyle.

O esnada masasındaki evrakları incelemekte olan Elif, komiserin sorusuna yanıt verdi:

"Engin Ar ile birlikte polisiye edebiyatı temalı bir organizasyona gideceklerdi bu günlerde. İsmi Kara Hafta mıydı neydi..."

"Kara Hafta mı?"

Komiser Atıf Bakırcı şaşırılmış gibiydi.

"Bizim yaptığımız işe de ancak böyle bir isim verilebilirdi. Kara Hafta... Güzel bulmuşlar."

"Yok komiserim," diyerek araya girdi Mehmet Ali. "Pek bizim meslek sayılmaz. Polisiye edebiyatı diyor Elif... Bizim ne işimiz olur edebiyatla!"

"Hadi oradan, çok biliyorsun sen!" dedi Atıf adeta kükreyerek. "Biz o polisiye kitaplardaki olayları bizzat yaşıyoruz. Bizim işimiz edebiyatın ta kendisi!"

Mehmet Ali, söyleyecek söz bulamamıştı. Olaya hiç bu açıdan bakmadığını düşünerek hayıflandı. Sonrasında ekledi:

"O zaman keşke biz de gitseydik komiserim, belki bize de malzeme çıkardı."

“Oldu canım, başka! Oradan da sinemaya giderdik... Suçluları da polisiye yazarlarına havale ederiz. Burada durmamızın anlamı ne, değil mi?”

“Yani komiserim, ne desem suç,” diyerek içerledi genç polis. “Tamam ağzımı açmıyorum!”

Güçlü bir duruşa sahip olmasına rağmen oldukça duygusaldı Mehmet Ali. Kendisine aralarda boyundan dolayı “sırık” diye hitap eden komiserin her sözünü kendine dert ediyordu. Arkaya taranmış jöleli saçlarından dolayı arkadaşları içinde Memoli olarak da anılıyordu.

Atıf Bakırcı “İyi edersin,” dedi, sonra Elif’e döndü.

“Milas seni davet etmedi mi Elif?”

Mehmet Ali gülmemek için kendini zor tuttu. Ağzını açmayacağına söz vermişti bir kere...

“Davet etti komiserim,” diyerek tebessümlü bir ifadeyle yanıt verdi genç kız, “ama işlerimden dolayı gelemeyeceğimi söyledim.”

Atıf Bakırcı’nın yüzünde muzip bir ifade vardı. “Aferin benim çalışkan kızım, hep böyle ol!” dedi sonunda. Önce Mehmet Ali’ye imalı bir bakış attıktan sonra tekrardan gazetesine dönen komiserin aniden yüzü gölgelenmişti. Nedense bugün içinde tarif edemeyeceği bir sıkıntı vardı. Bir an ürperdi. Günlerdir sakın geçen huzurlu günlerin son bulmasından korkuyor olmalıydı.

“Fırtına öncesi sessizlik,” diye fısıldadı içindeki şeytan. Sanki olacakları önceden hissetmiş gibi... Aslında bu ses,

yıllardır edindiği tecrübeye aitti. Mesleğinin ona kazandırdığı acımasız bir tecrübe... Ne zaman bir süre durgunluk olsa, ardından olaylar silsilesi patlak verirdi.

Kısa süreli bir gerginliğin ardından silkelenip gazetesine kesin dönüş yapmaya karar verdi. Şimdi vesvesenin ne yeri ne de zamanıydı.

5. BÖLÜM

Şifre bilimci Milas Ulukan ve Süper Zekâ Engin, Türkiye'nin ilk elektrikli asansörünün hemen yanı başındaydılar.

Pera Palas Hotel'in zemin katında bulunan asansör, tasarımıyla adeta insanı büyülüyordu.

“Vaay, hayatımda hiç bu kadar gösterişli bir asansör görmemiştim!” dedi Engin iç çekerek, “acaba binsek bir şey derler mi?”

“Olmaz,” dedi Milas kararlılıkla, “özel misafirlere açık bir asansöre bakıyorsun şu an, izin vermezler.”

“Ben de özel misafirim!”

Milas, Engin'in son cümlesini duymazdan geldi. Süslemeleriyle insanı kendine bağlayan asansörü incelemekle meşguldü. İç ve dış olmak üzere iki kapıya sahip olan asansörün üst tarafında kaçınıcı katta olduğunu gösteren dairesel bir ibre göze çarpıyordu. İki ucunda bulunan gösterişli mumlar ise ortama gotik bir hava veriyordu. Asansörün önüne serilmiş kırmızı sarı tonlarda uzun, dar bir halı vardı. Bu

kadar davetkâr bir asansöre binememek gerçekten üzücü, diye düşündü dedektif.

Ayrıca asansörün kısa tarihçesi de vardı ön tarafında. Engin hızlı bir şekilde okuduktan sonra heyecanla, “Gerçekten Türkiye’nin ilk elektrikli asansörü mü bu şimdi?” diye sordu. Bakışları asansörün süslemelerindeydi.

“Evet,” diyerek onayladı Milas, “Türkiye’de ilk, Avrupa’daysa ikinci sırada.”

“İlki hangisiymiş?”

“Eyfel Kulesi... Bu asansörden dört beş sene kadar önce yapılmış.”

Engin “Vay canına!” dedi heyecanla. “Ne garip! Şu anda tüm asansörler elektrikli... Ve bu bize çok sıradan geliyor.”

Milas gülümsedi ve ekledi:

“Şu anda hayalini kurduğun şeyler de muhtemelen iki yüz sene sonraki insanlar için sıradan görünecek...”

“Ama,” diyerek söze başladı Engin, “bence ülkenin, hatta dünyanın en güzel asansörü hâlâ Pera Palas’ta!”

Milas, çocuğa hak verdi. Kendisi de yirmi yedi senelik hayatında bu kadar görkemli bir asansör görmemişti. Engin’in ısrarıyla önünde fotoğraf çektirdikten sonra otelin kafesi olan Patisserie De Pera’ya geçtiler.

Burası pembe tonda renklerin hâkim olduğu, oldukça şirin görünümlü bir yerdi. İçerisi küçük olmasına rağmen nostaljik bir havası vardı. Süslemeli pastalar, rengârenk kurabiyeler ve daha önce eşine rastlanmamış tatlı çeşitleri

insanın gözünü kamaştırıyordu. İnsan, saatlerini burada sıkılmadan geçirebilirdi.

Milas tam kafeye girecekken Engin lavaboya gitmek için müsaade istedi. Dedektif boş bulduğu yere oturmuştu ki, yanında otel müdürünün soluğunu hissetmesi gecikmedi.

“Milas Bey, rahatsınızdır umarım?”

“Çok teşekkür ederim Tuna Bey, sayenizde keyfim yerinde...”

Milas, otelin müdürünü çok seviyordu. Güler yüzlü, cana yakın bir mizacı vardı adamın. Organizasyonun ilk gününden beri ilgisini dedektifin üzerinden eksik etmemişti.

“Keşke” dedi müdür çekimser bir ifadeyle, “panellerden birinde sizi de görebilseydik. Buradaki misafirler eminim deneyimlerinizden yararlanmak isterdi.”

“Esağfurullah,” dedi Milas mahcup bir yüz ifadesiyle. “Yaşım oldukça genç, henüz bilgilerimi insanlarla paylaşacak kadar kendimi donanımlı hissetmiyorum. İnanın bu harika yerde sizlerle olmak dahi yeterli benim için, çok teşekkür ederim.”

Müdür tebessüm ederek Milas’tan müsaade istedi ve kafeden ayrıldı.

Milas Ulukan bir süre ortamın güzelliğini seyre daldı. Kafede neredeyse her ülkeden ve ırktan misafir vardı. Bunlardan bazıları organizasyon için gelmişlerdi. Çoğunluksa otelde kalan daimi misafirlerdi.

Ortamda hâkim olan pembe renk tonları misafirlerin dikkatini çekmeye fazlasıyla yetiyordu. Rengârenk pastalar, kurabiyeler ve şekerler iştah açıcıydı. Öyle ki Milas biraz sonra kendi için çay, Engin için makaron sipariş etti.

Dedektif siparişini beklerken, kafenin hemen dışında bulunan bir çift gizemli göz tarafından izlendiğini bilmiyordu.

Bu bakışlar bir süre daha devam etti. Milas'ın siparişleri geldiği anda gizemli bakışların sahibi de sırra kadem basmıştı.

6. BÖLÜM

Engin, lavabodan çıktığı anda işittiği bir cümleyle aniden olduğu yere çakıldı.

“Pişman olacaksın!”

Çocuk önce ne olduğuna anlam veremedi. İki kişi lavabonun biraz ilerisinde hiddetli bir şekilde tartışıyordu.

Bulunduğu noktada görülmek gibi bir tehlikesi yoktu. İleride Milas abisi gibi dedektif olma hayaliyle yanıp tutuşan Engin için bu kaçırılmayacak bir fırsattı. Konuşmayı dinlemek için duvarın ardına saklandı.

“Emin ol, bana bu cümleyi kuran ilk kişi sen değilsin!”

Engin ses tonundan ve duruşundan tartışan kişilerden birinin, oturumda kendisine cevap veren adam olduğunu fark etti. Adamın arkası dönüktü. Orta yaşın üzerinde olduğu tahmin edilen, gözlüklü, saçları dökük bir adamla tartışıyordu.

“Sen beni küçümsemeye devam et bakalım,” dedi saçları dökük adam öfkeli bir ses tonuyla, “senin sonun benim elimden olacak! Seni pişman edeceğim!”

“Hiçbir şey yapamazsın,” dedi diğeri çok daha sakın ve kendinden emin bir sesle. “Buna gücünün yetmeyeceğini biliyor olmalısın.”

Tam bu esnada ayak sesleri duyuldu. Birileri geliyor olmalıydı. Az önce birbirlerine tehditler savuran iki adam hiçbir şey olmamış gibi aniden kayıplara karıştı.

Engin de renk vermeden lavabodan çıkıyormuş gibi yaptı ve kafenin yolunu tuttu.

7. BÖLÜM

Yarım saat sonra...

Engin, kafeye geldiğinde Milas'ı sıcak çayını yudumlarken gördü. Dedektif masadaki makaronlara dokunmamıştı bile...

Çocuk masaya oturur oturmaz makaronlardan mavi olanı ağızına attı. Bir yandan iştahlı bir şekilde yiyor bir yandan da dedektife bir şey söyleyecekmiş gibi bakıyordu.

"Hayırdır Engin, lavaboda epey uzun kaldın. Merak ettim seni, Engin Ar olsa da şu makaronları silip süpürse diyardım."

Çocuğun Milas'ın söylediklerini umursadığı yoktu. Makaronun son parçasını da yuttuktan sonra, "Aslında hemen buraya gelecektim ama yolumun üstünde aksesuarların sergilendiği müze gibi küçük bir yer gördüm. Harika şeyler vardı. Pera Palas Hotel ile ilgili yerli yabancı kitaplar, anahtarlıklar, kupa bardaklar ve Agatha Christie isminin yazılı olduğu görkemli oda anahtarları... Satın alınabiliyormuş, belki kardeşine hediye etmek istersin diye söylüyorum."

Şifre bilimci, yine çocuğun son cümlesini duymazlıktan geldi. Engin'in oyalanma sebebi belli olmuştu.

Sonrasında çocuk aklına bir şey gelmiş gibi aniden irkildi.

“Ha bu arada, bizim itici konuşmacının başı dertte, söyleyeyim!”

Milas şaşırmıştı. Herhâlde söyleşi sırasında atıştığı yayıncı Fevzi Bey’den söz ediyor olmalıydı. “Ne olmuş o adama?” diye sordu Milas çayından bir yudum daha aldığı esnada. “Yine seni sinirlendirecek bir şey mi yaptı, ondan dolayı mı başı belada?”

“Yok be abi! Biraz şu söylediklerimi ciddiye al lütfen!”

Engin’in sabrı tükenmişti artık. Şakaya tahammülü yoktu.

Alttan alan Milas oldu.

“Tamam tamam, kızma hemen... Şimdi bana ne olduğunu anlat.”

“Adamın biri bunu tehdit ediyordu aşağıda... ‘Pişman olacaksın, sana bunu ödeteceğim!’ gibi tehdit içeren şeyler söylüyordu.”

“Ee sonra?”

“Bizimki de ‘Hiçbir şey yapamazsın,’ gibi havalı cümlelerle karşılık verdi. Sonrasında gelen birilerinin olduğunu fark edip dağıldılar.”

“Şakalaşıyorlardır muhtemelen, takma kafaya,” dedi Milas umursamaz bir tavırla. “Senin o beğenmediğin adam başarılı bir yayıncı... Çok satan çoğu kitabın editörlüğünü yaptı. İsmi oradan duymuştum.”

“Yok abi, hiç şaka gibi gelmedi bana...”

Yine aklına bir şey gelmiş gibi durakladı Engin. Akabinde ekledi:

“Hımm, demek o havası ondan!”

Milas tebessümlü bir yüz ifadesiyle, “Ee Enginciğim, başarılı insanların bazıları biraz havalı olabiliyorlar tabii,” dedi. Sonrasında makaronlardan sarı olanını alıp ısırdı.

“Ne alakası var abi ya!” diyerek inledi çocuk. “Ben de başarılıyım, şimdiye kadar ne havamı gördün?”

Dedektif gülmeye başladı. Neredeyse makaron kırıntısı boğazına kaçacaktı. Çayından bir yudum daha aldı.

Engin de gülümsedi ve tekrardan söze atıldı:

“Abi bayadır sana zekâ sorusu sormuyordum. Hazır mısın?”

“Artık pes ettin sanıyordum. Neyse sor bakalım!”

“İstanbul’da olup Ankara’da olmayan şey nedir?”

Dedektif düşünmeden yanıtladı:

“Engin Ar!”

Çocuk hayal kırıklığına uğramıştı.

“Ya abi ya, hâlâ dalga geçiyorsun benimle! Ayrıca bana Engin Ar deme diye kaç kez söyleyeceğim! Herkesin yanında söylüyorsun, olmuyor ama böyle...”

“Ama adın Engin Ar, ben ne yapabilirim?”

İsmi koyan dayısına bir kez daha içeren Engin itiraz etti:

“Vakit kazanmak için böyle yaptığını biliyorum abi, evet, yanıtını alayım?”

Bu esnada otel lobisinden işitilen bir çığlık herkesin tüylerini diken diken etmeye yetmişti.

8. BÖLÜM

Elif, çalan telefonunun sesiyle incelemekte olduğu dosyadan başını kaldırdı. Her zamanki gibi işe güce fazla kap-tırmıştı kendini...

Şifreli Dosyalar ekibinin belki de en çalışkan üyesiydi. Aldığı görevi en iyi şekilde yapabilmek için gecesini gündü-züne katıyordu genç polis. Çalışkan ve azimli duruşuyla kısa sürede Komiser Atıf'ın gözüne girmeyi başarmıştı.

Cep telefonun ekranında “Milas” ismini görünce şaşırdı.

“Alo Milas, kötü bir şey yoktur umarım, hayırdır?”

Dedektif genellikle günün bu saatlerinde bir problem olduğunda arıyordu onu. Kızın tedirgin olmasının sebebi buydu.

Milas'ın sesi gergindi.

“Pek hayır değil Elif...”

Elif'in yüzündeki şaşkınlık ifadesi meraka dönüşmüştü. Kesin bir şey oldu, diye geçirdi o an aklından.

“Ne oldu Milas? Sesin pek iyi gelmiyor...”

Dedektif kısa süreli bir sessizliğin ardından konuşmasını sürdürdü:

“Hani geçen gün seni Kara Hafta’ya davet etmiştim de, işlerinden dolayı teklifimi reddetmiştin, hatırlıyor musun?”

“Evet?”

“şimdi işin gereği burada olman gerekiyor!”

Milas, telefonu kapattıktan sonra otelin müdürüyle göz göze geldi. Adamın yarım saat öncesine kadar gülen yüzü adeta solmuştu. Oldukça gergin görünüyordu.

“Arkadaşlar birazdan burada olur,” dedi dedektif, müdürü sakınleştirmek istercesine. Sonrasında gözlerinin önündeki korkunç manzarayı bir süre seyre daldı.

Türkiye’nin ilk elektrikli asansörü, namı diğer “Demir Leydi”nin içinde cansız bir beden duruyordu. Sırtının bir bölümü duvara yaslanmıştı. İlginç bir şekilde gözleri açıktı maktulün, camlaşmış gözler kocaman bir boşluğun içinde kaybolmuş gibiydi.

Bu kişi Engin’in bir türlü sevedemediği yayıncıydı. Çocuğun tahmini doğru çıkmış, kısa sayılabilecek bir sürede korktuğu başına gelmişti.

Otelde kalan yabancı kadın misafirlerden biri asansöre bineceği esnada bu korkunç manzarayla karşılaşmış, hâliyle ğlığı basmıştı. Aksi hâlde asansörün içine yığılmış hâlde olan cesedi kimsenin fark edeceği yoktu.

Dedektif, lmn nasıl gerçekleştiğini anlayabilmek için maktule doğru bir adım attı. Bu esnada asansörün etrafı dehşetle bakan insanlarla çevriliydi.

Milas'ın adamın ölüm sebebini anlaması uzun sürmedi. Sol göğsünde bir kurşun izi vardı. İz o kadar tazeydi ki, neredeyse üzerinden dumanlar çıkacaktı.

Maktulün üzerinde ve asansör zemininde kan lekeleri vardı. 126 yıllık tarihi asansör o anda tüm ihtişamını yitirmiş, tam manasıyla bir olay mahalline dönüşmüştü.

İnsanlar korku içinde birbirleriyle fısıldaşıyor, olanlara bir anlam vermeye çalışıyorlardı. Herkesin aklındaki soru aynıydı aslında... Kim, neden böyle bir şey yapmıştı?

Milas, cesedin hareket dahi ettirilmemesi gerektiğini Pera Palas yetkililerine bildirdi. Olay yeri inceleme ekibi gelene kadar hiçbir şeye dokunulmamalıydı. Zira şu anda tam da bu tarihi asansörün içinde katilin ayak izleri dolaşıyordu.

Kalabalığın içinden sıyrılıp Milas'ın yanına kadar gelen Engin, şaşkın bakışlarla maktule bakıyordu. Şüphesiz bu kadarını o da beklemezdi.

Olayın şokunu atlattıktan sonra Milas'a bakıp “Vay be abi!” diye söylendi sessiz bir şekilde. “Sana söylemiştim ama, değil mi?”

Engin'in varlığını o anda hatırlayan Milas aniden çocuğa baktı. Ona kızsam mı yoksa takdir mi etse bilmiyordu. Ya da çocuğun söylediklerini ciddiye almadığı için kendine mi kızmalıydı?

O anda bildiği tek şey Engin'in yaşında birinin orada bulunmaması gerektiği idi.

Gerginliğini çok da hissettirmemeye çalışarak, “Sayın Engin Ar, işte şimdi bana sade bir kahve getirebilirsin,” dedi. “Sonra mümkünse kaybol, olur mu?”

9. BÖLÜM

Olay yeri inceleme ekibi gelmiş, gerekli incelemeleri yapmıştı. Maktulün olay mahallindeki fotoğrafları çekilmiş, kan ve parmak izi incelemeleri için gerekli deliller toplanmıştı.

Namıdiğer “Şifreli Dosyalar” ekibinin de gelmesi gecikmemişti. Komiser Atıf, Elif, Mehmet Ali ve Tekinsiz Tekin, Milas’ın yanındaki yerlerini almışlardı. Komiser Atıf’ın emriyle otelin çevresi karantina altına alınmış, girişler ve çıkışlar bir süreliğine engellenmişti.

Kısa sürede cinayet haberi tüm basın organlarına ulaşmıştı. Ancak gazeteciler de otele alınmıyordu. Tabii, Kara Hafta organizasyonu için otelin içinde görevli olan gazeteciler hariç...

Maktul yapılan incelemelerin ardından, Adli Tıp Morguna kaldırılmıştı.

Olay mahallinde hiçbir silahın bulunmayışı, katilin silahla birlikte kaçtığına işaret etti. Bu durum inceleme ekibinin işini zorlaştıracaktı şüphesiz. Genellikle cinayet silahı, en büyük delil oluyordu. Ayrıca cinayet esnasında silah sesinin duyulmaması akla tek bir şeyi getiriyordu. Güçlü bir ihtimalle silaha susturucu takılmıştı.

Bu esnada Şifreli Dosyalar ekibi ve otel personelleri Kubbeli Çay Salonu'nda durum değerlendirmesi yapıyordu. Otelin müdürü Tuna Bey, hâlâ şoktaydı. Olanlara bir türlü anlam veremiyordu.

“Nasıl olur, aklım almıyor,” dedi müdür kederle. “Fevzi Bey’i kim neden öldürsün? İşinde gücünde bir adamdı.”

Milas, işi gereği üslubunu değiştirip dedektif kimliğine büründü.

“Gerçekten Fevzi Bey sadece işinde gücünde biri miydi?” diye sordu şüpheyle, “Siz ne kadar tanıyordunuz Fevzi Bey’i?”

“Aslında çok uzun zamandır tanıdığım söylenemez,” dedi müdür samimiyetle. “Son dört beş aydır arada bir misafirimiz olurdu. Buraya bir şeyler içmeye gelirdi. Bazen kalırdı da... Hatta Kara Hafta organizasyonu için üç günlüğüne otelde kalma kararı almıştı.”

Milas şaşırmıştı.

“Öyle mi, en kısa zamanda mutlaka odasını incelemeliyiz.”

Şifre bilimci cümlesini tamamladıktan sonra Komiser Atıf ve Elif’e baktı. Onlar da Milas’la aynı fikirde olduklarını belli ettiler.

Atıf Bakırcı, henüz kimseyi tanımadığı için bazı sorular sorması gerekiyordu.

“Müdür Bey, bu öldürülen arkadaş... Affedersiniz adı neydi?”

“Fevzi,” diye yanıtladı müdür, “Fevzi Arslan.”

“Hah evet, Fevzi Arslan,” diyerek onayladı komiser. “Ne iş yapıyordu?”

“Kitap yayıncısıydı,” dedi müdür, “hatta organizasyonda konuşmacı olarak misafirimiz oldu.”

“Peki ne tür kitaplar yayınlıyordu?” diye sordu Mehmet Ali.

Müdür mahcup bir ifadeyle, “Başta da söylediğim gibi Fevzi Bey’i çok da tanımıyorum,” dedi. “Misafirimiz olurdu. Sadece yayıncılıkla meşgul olduğunu biliyorum.”

Tekinsiz Tekin söze karıştı bu sefer:

“Böyle bir edebiyat organizasyonunda Fevzi Bey’i tanıyanlar vardır muhakkak...”

“Elbette,” diyerek Tekin’in imalı sözünü onayladı müdür. “Sizleri mutlaka tanıştıracayım. Yayıncı ve yazar arkadaşlarının birçoğu organizasyonuza iştirak ettiler.”

Elif kararlılıkla “Hepsiyle oturup konuşmakta fayda var,” dedi.

“Kesinlikle,” diyerek kızı onayladı Milas. “Cinayeti çözmek istiyorsak önce maktulü tanımamız gerekiyor.”

10. BÖLÜM

Süper Zekâ Engin, Pera Palas Hotel'den ayrılır ayrılmaz evine gelmiş, soluğu annesinin yanında almıştı.

“Anne, benim sakalım tahmini olarak ne zaman çıkar?”

Engin'in annesi Zuhal Hanım şaşkınlıkla oğluna baktı. Çoğu zaman küçük oğlunun söylediklerinden bir şey anlamıyordu. Özellikle Milas'la arkadaş olan büyük oğlu polis olup görev için Ankara'ya gittikten sonra Engin'in üzerine daha bir düşer olmuştu. En azından küçük oğlunun tehlikeden uzak bir meslek seçip hayatını o şekilde idame ettirmesini diliyordu. Fakat nafileydi!

“Sakal meselesi de nereden çıktı şimdi?” diye sordu hiddetle.

“Sözümün dinlenmesi için sakalımın olması gerekiyor da ondan!”

Hâlâ oğlunun söylediklerinden bir şey anlamayan kadın, boş gözlerle Engin'e bakıyordu.

“Oğlum ne diyorsun?” dedi sitemkâr bir ses tonuyla. “Büyüdükçe seni anlayamıyorum. Açık konuş!”

“Off anne ya!” dedi Engin umursamaz bir şekilde. “Şimdi anlatırsam yine bana kızarsın sen, boş ver!”

Kadın iyice işkillenmişti bir kere... Ne edip edip oğlunun ağzındaki baklayı çıkarmalıydı. Yoksa içi rahat etmeyecekti.

“Engin, sinirleniyorum ama! Neymiş bu sakal meselesi, anlat bakalım!”

Çocuk annesinden kurtulamayacağını anlamıştı.

“Peki öyleyse,” diyerek söze başladı Engin. “Sen şu kadarını bil anneciğim. Gizemli bir olay oldu ve ben bunu önceden tahmin etmiştim. Bunu Milas abiye de söyledim ama beni ciddiye almadı. Neden, çünkü sakalım yok!”

Zuhal Hanım, düşünceli bir şekilde gözlerini kırptırdı.

“Neymiş bu gizemli olay?”

Engin, az önce eve geldiğinde un çuvalı misali yere attığı çantasını sırtına aldı ve odasına gitmek için hazırlandı. Oğlunun bu hâlini gören anne, sorusunu bu sefer daha yüksek sesle tekrarlamak durumunda kaldı:

“Sana söylüyorum Engin Ar! Neymiş bu gizemli olay?”

Çocuk odasına doğru giderken arkasına dahi bakmadan, “Anne gizemli bir olay diyorum,” dedi üstüne basa basa, “anlatırsam gizemi nerede kalır?”

11. BÖLÜM

“Sizi tanıştırayım. Milas Ulukan ve bu da kıymetli dostum Ayhan Saygıner.”

“Memnun oldum,” dedi Milas, karşısındaki orta yaşlı olduğu tahmin edilen yakışıklı adamın yeşil gözlerine bakarak. El sıkma merasiminden sonra otel müdürü konuşmasını sürdürdü:

“Milas Bey, itiraf etmeliyim ki, Ayhan Bey’in kitaplarının tutkunuyum. Kendisiyle çok iyi dost da olduk.”

Ayhan mahcup bir ifadeyle, “Esağfurullah” diyebildi. İnsan ilişkilerinde başarılı olduğu anlaşıyordu; otel müdürü gibi güler yüzlü, samimi bir insandı.

“Affedersiniz,” dedi Milas, “ben henüz sizin kitaplarınızla tanışma imkânı bulamadım. Ne tür kitaplar yazıyorsunuz?”

“Daha çok tarihi ve siyasi kitaplar... Araştırmacı yazarım, bir yandan da akademik çalışmalarına devam ediyorum.”

“Ne güzel,” dedi dedektif içtenlikle. “En kısa zamanda mutlaka kitaplarınızla tanışacağım. Burada mı yaşıyorsunuz?”

“Evim İngiltere’de... Ama buraya da araştırmalarım ve akademik çalışmalarım vesilesiyle sıklıkla geliyorum diye-bilirim.”

Müdür araya girdi:

“Ne zaman gelse otelimizde kalır. Dostluğumuz oradan... Ben seneler öncesinden kitaplarının tutkunuydum. Otel vesilesiyle tanışma imkânımız da oldu.”

Tuna’nın konuşmasından çok mutlu olduğu anlaşılı-yordu. Müdür Ayhan’ı Milas’ın tahmin ettiğinden de çok seviyordu belli ki...

“şimdi organizasyon için geldiniz sanırım.”

“Hayır,” diyerek yine araya girdi müdür. “Sanırım bir aydır misafirimizsiniz, öyle değil mi Ayhan Bey?”

Yazar müdürün sorusunu onayladı.

“Evet, son bir aydır araştırmalarım gereği Türkiye’deyim. Yeni bir kitap çalışmam var da...”

Milas, artık konuya girmek istedi.

“Öldürülen Fevzi Arslan’ı ne kadar tanıyordunuz Ayhan Bey?”

Adamın yüzünde hiçbir tepki belirmedi.

“Fevzi Bey’i çok tanıdığımı söyleyemeyeceğim. Birkaç kere oturup sohbet etme imkânımız olmuştu. Çok başarılı bir yayıncıydı. Hatta benim kitaplarımı da yayınevine taşımak istiyordu. Ancak kitaplarımı basan başka bir yayınevi olduğu için bir türlü birlikte çalışma fırsatı bulamadık.”

Milas'ın istediği cevap bu değildi.

“Tanıdığınız ölçüde soruyorum, sizce Fevzi Bey nasıl biriydi?”

“Çok kibar bir beydi,” dedi Ayhan tereddüt etmeden, “ama tanıdığım ölçüde ve yazarlarından işittiğim kadarıyla işinde oldukça titiz biriydi.”

“Yani zor biriydi diyebilir miyiz?”

Milas imkânları zorluyordu.

“Bu kişiye göre değişir,” dedi yazar. “İşini en iyi şekilde yapmaya çalışan kişilerin belirli bir noktaya kadar zorluk çıkarma lüksleri vardır bana göre... Bilemiyorum, yanılıyor muyum?”

Yazar bakışlarını otelin müdürüne yönlendirmişti. Soruyu kendi üzerine alan müdür hemen yanıtladı:

“Kesinlikle katılıyorum. Güzel şeyler zorluklardan çıkar. Kolaylıkla elde edilen şeylerin kalitesi tartışılır gerçekten...”

Milas aklına gelen bir soruyu daha sormadan edemedi:

“Organizasyona katılma fırsatınız oldu mu Ayhan Bey?”

“Tabii,” dedi yazar samimiyetle, “hatta bir sonraki oturumda konuşmacılardan biri ben olacaktım. Diğer oturumları soruyorsanız, hepsi olmasa da bazılarına gelme imkânım oldu.”

“Teşekkür ederim,” dedi Milas. Sonrasında bakışlarını müdüre çevirdi.

“Tuna Bey, Fevzi Arslan’ı tanıyan ve cinayet sırasında otelde bulunan herkesle konuşmak isterim. Bu söylediğim yanlış anlaşılmasın, mesleğim gereği maktulü tanımam gerekiyor. O bakımdan Fevzi Bey’in yakın dostlarına ihtiyacım var. Daha doğrusu onlardan alacağım bilgilere... Beni anlıyorsunuz, değil mi?”

“Elbette anlıyorum,” dedi müdür içtenlikle. “Merak buyurmayın, buradaki herkes size yardımcı olmak isteyecektir. Hepsi çok iyi insanlardır, tanışınca siz de hak vereceksiniz.”

Şifre bilimci, tebessüm etmekle yetindi. Madem herkes çok iyi, o zaman yayıncıyı kim öldürdü, diye sordu kendine. Akli Engin’in lavabo çıkışında şahit olduğu tartışmaya takılmıştı.

Yayıncı öldürülmeden hemen önce kiminle kavga etmişti? Belki otel kameraları ona gerekli bilgiyi verebilirdi.

12. BÖLÜM

Komiser Atıf, Mehmet Ali ve Elif, otelin dördüncü katında Fevzi Arslan'ın odasının hemen önündeydiler. Burası 412 numaralı odaydı. Hemen yanı başındaki 411 numaralı odanın kapısında ihtişamlı bir yazı asılıydı: “*Agatha Christie Room*”

Bunu gören Mehmet Ali konuşmadan edemedi:

“Komiserim, baksanıza, kimler kalmış burada! Agatha Christie'nin odasıymış.”

Tam bir Agatha Christie hayranı olan Elif de şaşkın ve tutkulu bakışlarla 411 numaralı kapıya bakıyordu. “Evet, hatta *Doğu Ekspresinde Cinayet* isimli romanını burada yazdığı söylenir. Bu odada bir gece kalmak için nelerimi vermezdim!”

Elif'le Mehmet Ali'nin ne konuştuğunu anlamayan Komiser Atıf, “Yahu söylediklerinizden hiçbir şey anlamıyorum,” dedi hiddetle. “Hadi girelim artık şu odaya!”

Sonrasında oda görevlisine 412 numaralı odanın kapısını açmasını söyledi.

Bu esnada Mehmet Ali komisere takılmadan edemedi.

“Komiserim Agatha Christie gibi efsane bir polisiye yazarını tanıyor olmanız gerekir, yapmayın!”

Atıf Bakırcı önce gür sesiyle öksürdükten sonra, “Tanımadığımı kim söyledi sırık!” diye çıkıştı. “Tanıyorum elbette, ama şimdi daha önemli işlerimiz var!”

“Hangi kitabını okumuştunuz komiserim?” diye sordu Elif muzip bir yüz ifadesiyle.

Atıf renk vermemeye çalışarak, “İşte az önce senin dediğin kitabı okumuştum mesela. Neydi ismi? ‘Batı Cinayeti’ miydi, neydi?”

Oda görevlisi olmasa, iki genç polis kahkahalarla gülebilirdi bu cevaba ancak kıkırdamakla yetindiler.

Bu esnada kapı açılmıştı. Oda oldukça büyük sayılırdı. İki kişilik oda olmasına rağmen en az dört kişinin rahatlıkla kalabileceği konfordaki odaya beyaz renk tonları hâkimdi.

Beyoğlu’nun incisi olarak tarif edilen Pera Palas’ın odaları da bu tabire fazlasıyla uyuyordu. Mobilyalar, yatak yorganları ve duvarlarda beyaz renk tercih edilmişti. Her şey yerli yerinde ve oldukça düzenliydi. Sadece çalışma masası ve dolaplar kahverengi tonlarındaydı. Marangozluğa merakı olan Komiser Atıf, masa ve dolapların ceviz ağacından yapılmış olabileceğini düşündü.

Çalışma masasının üzerinde editörün bir takım notları, kitapları ve kişisel eşyaları vardı. Eşyaların düzenli bir şekilde masada bulunuyor olması, yayıncının tertipli bir kişi olduğunu gösteriyordu.

Başta Komiser Atıf olmak üzere, Elif ve Mehmet Ali ellerine plastik eldivenlerden geçirmişlerdi. Burada bulunacak bir parmak izi dahi çok işlerine yarayacaktı. Delil bulalım derken, olan delilleri de yok etmenin hiçbir manası yoktu.

“Uzun zamandır burada kaldığı anlaşıyor komiserim,” dedi Mehmet Ali, “Baksanıza odaya iyice yerleşmiş.”

Çalışma masasının çekmecelerini karıştıran Elif de polis arkadaşıyla aynı fikirdeydi. Sanki otelin değil de, yayıncının şahsi masasını inceliyorlardı.

Bir anda Elif’in eline ahşap bir kutu temas etti. Eldivenli eliyle kutuyu alıp çekmecedен çıkardıktan sonra, uzun dar bir kutu olduğunu fark etti.

“Bakın ne buldum!” dedi odanın başka köşelerinde keşfe çıkmış olan ekip arkadaşlarına seslenerek.

Komiser Atıf ile Mehmet Ali, oyuncak görmüş çocuk misali Elif’in başına üşüştü.

Sabırsız olduğu anlaşılan Mehmet Ali, “Kapağı aç bakalım, içinde ne varmış...” dedi.

Elif söylenileni yaptı ve ahşap kutunun kapağını usulca kaldırdı.

Kutunun içinde kan kırmızısı, göz alıcı, harika bir dolma kalem bulunuyordu.

13. BÖLÜM

Dedektif Milas, otelin müdürüyle birlikte görüntü kayıtlarına bakıyordu. Yanlarında kamera sisteminden sorumlu, yirmili yaşlarda esmer bir genç de vardı.

Teknolojinin bu kadar ilerlediği bir çağda kameralar çok iş görüyordu. Sırf kamera kayıtları sayesinde açıklığa kavuşan cinayet vakaları vardı. Bu yüzden şüphe çeken tüm katların kamera kayıtlarına bakacaktı dedektif. Lakin öncelikle Engin'in şahit olduğu olayı aydınlatmalıydı.

Şu anda lavaboların bulunduğu, zeminin bir alt katının kamera kayıtlarını aratıyordu. Yanlış hatırlamıyorsa Engin lavabodan çıktığı esnada görmüştü o iki adamı...

Esmer genç "Saati hatırlıyor musunuz?" diye sordu Milas'a, "Kayıtlara o saat dilimine göre bakayım."

Milas bir süre düşündü. Fevzi Arslan'ın da içinde bulunduğu son oturum 14.30 civarında bitmiş ve organizasyona bir saat ara verilmişti. Güçlü bir ihtimalle o iki adamı 14.45-15.00 saatleri arası görmüş olmalıydı Engin. Cinayet de 15.30 sularında işlenmişti. Ya da cesedin fark edilmesi o saati bulmuştu; tam emin değildi.

Bu bilgileri görevli gence söyledikten sonra bir süre bekledi şifre bilimci. Genç, işinin ehli birine benziyordu. Kısa sürede kamera kaydını bulmuştu.

İki adamın kameradan biraz uzakta olmasına rağmen tartışıkları belliydi. Özellikle tehdit eden seyrek saçlı adamın el kol hareketlerinden oldukça öfkeli olduğu anlaşıyordu.

Fevzi Arslan ise diğerine göre oldukça sakin görünüyordu.

Kameraya bir an duvarın ardında saklanmış olan Engin de takılmıştı. Kendini göstermemeye çalışarak dinliyordu iki gizemli adamı.

Çocuğun bu hâlini çok gülünç bulan Milas, gülmemek için kendini zor tuttu. O an tebessüm etmekle yetindi.

Hiddetli adamı göstererek, “Bu adamı tanıyor musunuz Tuna Bey” diye sordu. “Konuşma fırsatınız olmuş muydu hiç?”

Müdür düşünceliydi.

“Sanırım panellerden birinde görmüştüm. Ama hiç konuşma imkânım olmadı. Şimdi hangi panelde görmüş olabilirim diye düşünüyorum.”

Milas’ın bir tahmini vardı.

“En sonki panel olabilir mi? Fevzi Bey’in konuşmacı olduğu panel...”

Adam hâlâ kararsız görünüyordu.

“Olabilir,” dedi çekimser bir ifadeyle. “Ama yanılıyor da olabilirim. Emin değilim açıkçası.”

“Anladığım kadarıyla,” dedi Milas, “bu kişi otelde kalmıyor.”

Müdür bu sefer net bir yanıt verecekti:

“Hayır, buna eminim. Müşterimiz değil. Panellerden birinde gördüm sadece... Yoksa mutlaka tanırdım.”

“Bu adamın kamera görüntülerini bizim polis arkadaşlara iletmem gerekiyor hemen, umarım hâlâ oteldedir. Gerçi hiç ümidim yok ama...”

Dedektif kamerada gördüğü saçları dökük, gözlüklü ve orta yaşın üzerinde olduğu tahmin edilen adamın fotoğrafını çekip, polis arkadaşlarına mesaj attı. En azından adamın eşkâline ulaşmıştı. Otelden çıkmış dahi olsa, bir şekilde bulabileceklerdi bu esrarengiz misafiri.

“Bu bir delil sayılır mı?” diye sordu müdür dedektife. “Yani Fevzi Bey öldürülmeden hemen önce tartışmış olmaları, bu adamı katil yapar mı?”

Milas “Elbette yapmaz,” dedi itiraf edercesine, “ama aralarında bir problem varsa bunu öğrenmemiz gerekir. Ki Engin’in anlattığına göre ciddi problemlerinin olduğu anlaşılıyor. Tehdide varan cümleler işitmiş...”

“Anlıyorum,” dedi müdür kederle. Bir iki saat içinde on sene yaşlanmış gibiydi. Otelinde böyle nahoş bir meselenin cereyan etmesi, onu derinden yaralamıştı.

Dedektif gerekli bilgileri aldıktan sonra müdürle birlikte otelin kafesi olan Patisserie De Pera'ya doğru yol almaya başladı. O an bizim şifreli Dosyalar ekibi bir şeyler bulabildi mi acaba, diye geğiriyordu aklından.

14. BÖLÜM

“Komiserim bu bir şifreli kalem!”

Mehmet Ali’nin heyecanla söylediği sözün üzerine “Bir bu eksikti!” demekle yetindi Komiser Atıf.

Genç polis amirinin keyfinin kaçmasına anlam verememişti.

“Niye canınızı sıkıyorsunuz ki komiserim?” dedi Mehmet Ali şaşkınlıkla. “Bizim işimiz şifrelerle... Unuttunuz mu, Şifreli Dosyalar ekibiyiz biz.”

Genç adamın gururla söylediği sözden hiç heyecan duymamıştı tecrübeli komiser.

“Bu şifreli dosyalar çok çetrefilli oluyor sırık, hiç haz etmiyorum. Allah affetsin, nerede o eski cinayetler diyesim geliyor!”

Elif’le Mehmet Ali, komiserin bu beklenmedik sözüne karşılık gülmeye başladı.

“İlahi komiserim,” dedi Elif, “nereden buluyorsunuz böyle şakaları!”

“Ne şakası kızım, gerçekten sevmiyorum! Eskiden hiç böyle çetrefilli cinayetlerle karşılaşmazdık. Katil çoğu za-

man kendi teslim olurdu zaten, yormazdı bizi... Cinayetler de günümüz sebze meyvesi gibi bozulmuş gitmiş! Ne tadı var ne tuzu...”

Son cümlesini iki genç polise bakarak, imalı bir şekilde söylemişti Atıf Bakırcı.

Elif, Mehmet Ali’ye dönerek “Şifreli olduğunu nereden anladın?” diye sordu.

Yakışıklı polis, kalemin orta kısmında bulunan gri parlak şeridi gösterdi.

“Baksanıza, rakamlar var. Tahminim şifre girilmezse bu kalemin mürekkep kısmına ulaşamayız.”

“Ee biz de ulaşmayalım,” dedi komiser umursamaz bir ifadeyle. “Mürekkebi ne yapacaksın sırık, içecek misin?”

Elif, Mehmet Ali’nin demek istediğini anlamıştı.

Bunun üzerine “Yok komiserim,” diyerek araya girdi genç kız. “Muhtemelen içinde mürekkep yok bu kalemin, başka şeyler var. Mehmet Ali onu demek istiyor.”

Komiser Atıf işkillenmişti.

“Yok yahu, ne gibi şeyler olabilir ki?”

Sonra bir anda yüzü gerginleşti.

“Allah muhafaza, saat ayarlı bomba falan olmasın!”

Mehmet Ali amirini teskin etmek istercesine, “Bomba olduğunu sanmıyorum komiserim,” dedi. “Bu Milas’ın işi, şifreyi çözse çözse o çözer.”

“Doğru,” dedi Atıf Bakırcı neşeyle. “Milas’a verelim kalem, patlarsa da onun elinde patlasın!”

“Ya komiserim çok kötüsünüz,” diyerek şakayla karışık sitem etti Elif. “Milas size ne yaptı şimdi?”

“Aman, lise arkadaşına da laf ettirmezmiş! Tamam tamam, latife ettim yahu...”

Komiser biraz sonra çalışma masasının üzerinde bulunan dizüstü bilgisayara dikkat kesildi.

“Bu da maktulün bilgisayarı herhâlde... Sırık onu da alalım, belki içinden bir şeyler çıkar.”

“Emredersiniz komiserim,” dedi Mehmet Ali.

“Acaba Milas bir şeyler bulabildi mi?” diye sordu Atıf Bakırcı kendi kendine.

15. BÖLÜM

Milas ve otel müdürü, Patisserie De Pera’da oturmuş bir şeyler içiyorlardı. Birkaç saat önce Engin’in karşısında keyifle çay içen dedektif, sade kahvesini yudumluyordu. Hayat çok tuhaftı, insan bir saat sonrasını dahi kestiremiyordu.

Bu sırada oldukça şık giyimli bir kadın geldi yanlarına. Zayıf, uzun boylu, soğuk çehreli kadının muhatabı otel müdürü Tuna Bey’di.

“Merhabalar Tuna Bey,” diyerek söze giriş yaptı kadın. “Daha ne zamana kadar burada duracağız. Arkadaşımla buluşacaktım, beni merak edecek.”

Cümlesini söylerken Milas’a göz ucuyla dahi bakmamıştı. Çekimser bir hâl vardı bu kadında, ünlü şifre bilimci hemen beden dilinden anlamıştı.

“Ah, sizi Milas Bey’le tanıştırmış mıydım Jale Hanım,” diyerek kadını oyalamaya çalıştı müdür. Belki de açıklamayı dedektifin yapmasını istiyordu.

“Milas Bey, Jale Hanım çok başarılı bir polisiye yazarıdır. Hatta rahmetli Fevzi Bey’le çalışıyorlardı.”

“Öyle mi?” dedi Milas ilgiyle, “Mümkünse sizinle biraz konuşabilir miyiz Jale Hanım?”

Kadının masaya oturmaya hiç niyeti yoktu.

“Yanıyorsunuz Tuna Bey,” dedi soğuk bir ifadeyle, “Fevzi Bey eski yayıncım olur.”

“Öyle mi, affedersiniz,” dedi müdür mahcubiyetle.

“Şu an başka bir yayıneviyle çalışıyorsunuz anladığım kadarıyla?”

Milas, kadını konuşturmanın yollarını arıyordu.

Kadın kederli bir ifadeyle “Aslında pek sayılmaz,” diye bildi, “yazarlığa bir süreliğine ara verdim.”

İşte bu çok tuhaftı. Milas’ın dedektiflik duyguları adeta onu kamçılıyor, olayın üzerine gitmesi gerektiğini fısıldıyordu.

“Fevzi Bey nasıl bir insandı sizce?”

Kadının yüzü değişmişti. Rahatsız olduğu bir şeyler vardı belli ki.

“İşinde oldukça başarılı bir insandı. Ama her başarılı insan gibi hırslıydı da...”

İşte anahtar kelime: Hırslı.

Şimdiye kadar Fevzi Arslan ile ilgili hep güzel şeyler söylenmişti dedektife. Ama maktulle ilgili söylenen güzel sözler doğruya götürmüyordu çoğu zaman. Aksine cinayeti arapsaçına döndürüyordu.

Milas, daha da açık olmak istedi:

“Yazarlığa ara verme sebeplerinizden biri de Fevzi Bey olabilir mi Jale Hanım?”

Bu soru kadını daha da tedirgin etmişti. Aniden timsah derili olduğu anlaşılan pahalı çantasından cep telefonunu çıkardı. “Affedersiniz, eşim arıyor!” dedi ve kafeden seri adımlarla uzaklaştı.

16. BÖLÜM

“Acaba Milas abi bugün gelmeyecek mi?”

Engin, annesinin tüm engellemelerine rağmen evden kaçabilmiş, Kadıköy Moda’da bulunan “Milas Dedektiflik Bürosu”na gelmişti.

Şu anda karşısında Milas’ın sekreteri Aslı oturuyordu. O esnada önündeki bilgisayara bir şeyler yazan kızın çocuğa cevap vermesi biraz gecikti.

“Bilmiyorum Engin, istersen ne zaman geleceğini arayıp sor...”

Engin’in yüzü asıldı.

“Aramadığımı kim söyledi, defalarca aradım hem de... Açmıyor ki... Klasik Milas Ulukan!”

“Büyük bir otelde cinayet işlenmiş sanırım,” dedi Aslı hoşnutsuz bir şekilde. “Muhtemelen ondan dolayı dönüş yapamıyordur sana...”

Engin bir anda horoz misali kabardı, yüzüne abartılı bir tebessüm yerleştirdi.

“Aslı abla biliyor musun, orada cinayet işleneceğini önceden tahmin etmiştim. Hatta bizim *dâhi* dedektifi de uyardım ama!”

Aslı şaşırmış gibi yapmıştı; Engin’in bu tür konuşmalarına alışkındı.

“Ciddi misin Engin!” dedi sahte bir haykırıyla, “Sen ileride çok başarılı bir dedektif olacaksın, inan bana!”

Çocuk abartılı gülüşünü koruyordu.

“Biliyorum Aslı abla,” dedi havalı bir sesle, “ama Milas abi bilmiyor. Hatta bence bilmek istemiyor!”

Sekreter Engin’in ne demek istediğini anlamamıştı. “Ne demek şimdi bu?” diye sordu merakla.

Engin, bir şey itiraf edecekmiş gibi kıza yaklaştı. Sesine gizemli bir hava verip, “Tahminim beni kıskanıyor,” dedi. “Daha doğrusu zekâmı kıskanıyor. Aramızda kalsın!”

Aslı bir anda gülmeye başlamıştı. Engin’in hayal gücüne bayılıyordu.

“Hiç güleceğim yoktu Engin,” diyerek düşüncesini itiraf etti kız. “Nereden çıkardın bunu? Aksine Milas Bey seni çok seviyor.”

Engin, anlamamış gibi kaşlarını çattı.

“Beni sevmiyor demedim ki Aslı abla, kıskanıyor dedim! İkisi çok farklı şeyler... Hatta seven insan kıskanır derler ama o başka bir yerde kullanılıyordu sanırım.”

Genç kız gülmeye devam ediyordu.

“Harikasın Engin!”

Çocuk her zamanki gibi çok mütevazıydı.

“Biliyorum!”

Engin kısa bir sessizliğin ardından konuşmasına devam etti:

“Oteldeki cinayetin de kahramanı o olacak ya, ondan dolayı arayıp sormuyor beni... Zaten beni hemen eve gönderdi. Biliyor çünkü, orada olsam cinayeti ben çözeceğim!”

“Hiç sanmıyorum,” dedi Aslı samimiyetle. “Eminim ihtiyacı olduğunda seni arayacak, muhteşem zekândan faydalanacaktır. Milas Bey fırsatları iyi değerlendirir.”

“Evet, Milas abi biraz fırsatçıdır,” dedi Engin itiraf edersine.

Aslı, söylediğinin yanlış anlaşıldığını düşünerek araya girmeye çalıştı.

“Ben öyle demek istemedim ama...”

Kız sonrasında devam etti:

“Artık sen de Şifreli Dosyalar ekibinde sayılırsın, ondan dolayı söyledim.”

Çocuk yine şımardı.

“Evet, tabi... Ama genelde başları sıkışınca benden yardım istiyorlar.”

Engin’in son cümlesi kızda bir etki uyandırmamıştı. Sekreterin tekrardan bilgisayardaki işine odaklandığını gördü.

“Neyse,” dedi çocuk. “Ben Milas abinin odasına ge-
çiyorum Aslı abla, biraz zekâ sorusu çözeceğim. Malum
matematik olimpiyatlarına hazırlanıyorum. Milas abi gibi
olimpiyattan derece alıp matematikte ne kadar başarılı ol-
duğumu ispatlamam şart! Ayrıca sürekli zihnimi meşgul
etmem gerekiyor. Anlıyorsun değil mi?”

“Elbette!”

Çocuk üstünde “Sherlock Holmes” yazan bez çantasıyla
Milas’ın odasına doğru yola koyuldu.

17. BÖLÜM

Milas, on dakikadır Mehmet Ali'nin verdiği dolma kalemi inceliyordu.

“Evet, şifreli bir kalem bu... Ne kadar da benim baba yadigârına benziyor!”

Dedektife merakla bakan Komiser Atıf atıldı:

“Milas, Allah muhafaza içinden bomba falan çıkmaz, değil mi?”

Genç adam komisere gülümsemekle yetindi. Sonrasında “Yok komiserim,” dedi. “Öyle bir şey değil bu... Muhtemelen içinde mesaj var.”

“Acaba bu cinayetle ilgili olabilir mi?” diye sordu Elif.

Milas emin olamadı.

“Bakmadan bilemeyiz.”

Atıf Bakırcı'nın aklına klasik bir fikir gelmişti.

“Öyleyse kıralım kalemi, neymiş içindeki şey, çıksın ortaya!”

Mehmet Ali “Komiserim az önce bomba olabilir diyerek çekindiğiniz kalemi şimdi kıralım diyorsunuz!” dedi gülümseyerek.

Komiser, genç polise tam karşılık verecekti ki araya şifre bilimci girdi:

“Olmaz, şayet kırsak içindeki bilgi de imha edilir. Genellikle şifreli düzenekleri açabilmek için şifreyle giriş yapmak gerekiyor.”

“Ee tamam öyleyse,” dedi komiser bilmiş bir ifadeyle, “çöz o zaman şifreyi... Üniversitede matematik ve şifre bilimi okuyan sensin! Ne anlarız biz şifreden... Hem daha geçen yıl mezun oldun. Bilgilerin de taze olmalı!”

Milas itiraf etti:

“Şu an mümkün gözükmüyor komiserim. Çünkü hiçbir veri yok elimizde... Ne bir ipucu, ne bir bulgu...”

Bu esnada otelin müdürü Tuna Bey, yanında iri yarı bir adamla Şifreli Dosyalar ekibine doğru yaklaşıyordu.

Onu fark eden şifre bilimci, yeni biriyle daha tanışacağız, diye düşündü. Bu durum onu hem heyecanlandırmış, hem de endişelendirmişti. Her açılan kapı yeni soru işaretleriyle geliyordu zira...

“Herkes tekrardan merhaba,” diyerek girizgâh yaptı müdür. “Yanımda Fikret Bey bulunuyor. Kendisi bizim özel misafirlerimizdendir. Ayrıca bir vakıf üniversitesinin rektörüdür de...”

Ekipteki herkes “rektör” kelimesini işitince ayağa kalkmıştı. Adam iri yarı olmasına rağmen, oldukça dinç görünüyordu. Komiser Atıf, o güne kadar rektörleri yaşlı insanlar olarak kodlamıştı kafasında...

“Herkes selamlar,” dedi adam fiziğine uygun sayılabilecek kalın ses tonuyla. “Şayet sorularınız varsa yanıtlayayım, çünkü birazdan çıkmam gerekiyor. Dışarıda mühim bir görüşmem var da...”

Normalde rektörlerin dokunulmazlığı vardı. Sorgulamaktan ziyade ancak fikrine başvurabilirlerdi. Zaten şimdiye kadar soruşturma bu şekilde ilerlemişti. Buna rağmen Şifreli Dosyalar ekibinin elinde hâlâ dişe dokunur bir şey yoktu.

Adam ekibin oturduğu masaya yerleştikten sonra sohbetin kontrolünü Milas ele aldı:

“Fevzi Bey’i ne kadar tanıyordunuz?”

Adam düşünmeden yanıtladı:

“Uzun seneler önce ben de yayıncılık yapıyordum. Hatta bir yayınevim vardı. O senelerden beri muhabbetimiz vardır Fevzi ile...”

Milas, Tuna Bey’in adamı neden getirdiğini şimdi idrak edebilmişti. Normalde durup dururken soruşturmanın seyri için bile olsa bir rektörle konuşmak ilginç ve gereksizdi.

“Peki şu anda,” diye sordu dedektif, “yayıncılık hayatınız devam ediyor mu, yoksa sadece akademik çalışmalarınıza mı ağırlık verdiniz?”

Adam, duygusuz bir surat ifadesiyle itiraf etti:

“Pasif bir şekilde yayıncılığın içindeyim diyebilirim. Yani hâlâ bir yayınevim var, ama akademik çalışmalarımın dolayısıyla başka arkadaşlar ilgileniyor. Ben arada bir neler yapıyorlar, kontrol ediyorum.”

“Anlıyorum,” dedi Milas ve adamın söylediklerini cebinden çıkarttığı meşhur küçük not defterine kaydetti. Defterin üzerindeki “*Dozunda korku temel ihtiyaçtır!*” yazısı dikkat çekiyordu.

“Milas sormadan ben sorayım,” diyerek araya girdi Komiser Atıf, “Fevzi Arslan nasıl biriydi?”

Adam bir süre düşündü.

“Çok iyi bir yayıncıydı,” dedi herkes gibi. “Güzel işler yapmaya çalışıyordu. Bunda başarılı da oluyordu şüphesiz. Ama her elde ettiğiniz başarının bir bedeli de oluyor.”

Ekipteki herkes adamın son cümlesini zihninde açıklamaya çalışıyordu.

Neyin bedeli?

Milas tekrardan araya girdi:

“Biraz internetten Fevzi Bey’i araştırma imkânım oldu. Genellikle siyasi ve tarihi kitaplar yayınlamış. Bilemiyorum, Fevzi Bey’in de olduğu panelde var mıydınız? Asistanım Engin’in sorduğu güzel bir soru vardı: ‘Hiç tehdit aldınız mı?’ Fevzi Bey, çok kereler tehdit aldığını, ama aldırmadığını söylemişti. Bunu anlatırken çok da rahattı diye hatırlıyorum. Siz ne düşünüyorsunuz?”

Rektör derin bir nefes aldı. Bu hâliyle arkadaşına yönelik itirafta bulunacağı anlaşıyordu.

“Evet, panelde ben de vardım. Çok tehdit aldığını duymuştum. Sık görüşmesek de birbirimizden bir şekilde ha-

berdar oluyorduk. Malum yayıncılık dünyasında haberler hızlı yayılıyor.”

“Peki Fevzi Bey neden tehdit alıyordu?” diye sordu Elif.

Adam hemen cevapladı:

“Gizli örgütleri deşifre eden kitaplar da basıyordu Fevzi. Elbette bu durum bazı kimselerin hoşuna gitmiyordu. Özellikle mafya ya da örgüt üyesi olarak tanımlayabileceğim kişilerden tehdit aldığını duymuştum. Daha fazlasını ben de bilemiyorum.”

Milas, işittiklerini hemen not aldı. Cinayetin aydınlatılması için çok önemli bilgilerdi. Bu esnada aklında maktulü tehdit eden seyrek saçlı adam vardı.

“Fikret Bey,” dedi dedektif gerekli gördüğü notları aldıktan sonra. “Müsaadenizle size birinin kamera görüntülerini göstermek isterim. Bu kişiyi tanıyıp tanımadığınızı merak ediyorum.”

Rektör başıyla onayladı.

Milas, çektiği fotoğrafları adama gösterdi. Yakın gözlüğünü takan adamın yüzünde hiçbir değişiklik olmamıştı.

“Maalesef, bu beyefendiyi tanımıyorum.”

Milas hayal kırıklığı içinde “Üzüldüm,” diyebilirdi. “Fevzi Bey öldürülmeden önce bu kişiyle tartıştığına hatta tehdit edildiğine şahit olunmuş. Acaba dedim, bu adamın sizin bahsettiğiniz gizli örgütlerle bir bağlantısı olabilir mi?”

Adam ilk defa gülümsemişti. Karşındakini küçük düşürücü bir gülümseyişti bu...

“Öyle bile olsa, benim bu kişiyi tanımama imkân var mı?”

Şifre bilimci sözlerinin yanlış anlaşıldığını düşünerek açıklama yapma gereksinimi duydu:

“Affedersiniz, niyetim bu değildi. Belki yayıncılık dünyasında da karşılaşmış olabilirsiniz diye sormak istedim. Sonuçta bu kişi hiç ummadığımız bir sektörde de çalışıyor olabilir.”

Kısa bir duraksamanın ardından, “Peki o gizli örgütlerin işi olabilir mi bu?” diye sordu Milas merakla, “Yani o karanlık insanlar otelin içine kadar sızmış olabilir mi sizce?”

Adam tereddüt dahi etmeden yanıtladı:

“Elbette, neden olmasın. Söylediğim gibi, Fevzi korkusuz bir yayıncıydı. Yayınladığı kitaplardan dolayı çok tehdit almıştır. Ayrıca ayrı düştüğü yazarlar da çok olmuştur.”

Milas heyecanlanmıştı.

“Ayrı düştüğü yazarlar derken?”

“Belki bu konuda konuşmam pek etik olmayacak,” dedi adam düşünceli bir şekilde. “Ama başında da söylediğim gibi Fevzi evet başarılı, ama bir o kadar da hırslı bir yayıncıydı. Ayrı düştüğü yazarlara ve yayıncılara, tabiri caizse, ekmek dahi yedirmezd! Mesela ondan ayrılan yazarlar başka yayınevlerinde kolay kolay çalışma imkânı bulamazdı, zira eli uzundu Fevzi’nin. Benzer şekilde onun yüzünden iflas eden küçük ölçekli yayınevleri dahi olmuştur.”

Şifreli Dosyalar ekibi, rektörü pür dikkat dinliyordu. Muazzam bilgilerdi bunlar. Adeta yayıncının ölüm sebebinin reçetesi niteliğindeydi.

Komiser Atıf kendini tutamayıp araya girdi:

“Fikret Bey, bu söyledikleriniz çok önemli bilgiler... Emin olun, şu anda bize çok yardımcı oluyorsunuz. Ekibim adına size çok teşekkür ediyorum.”

Milas'ın aklına bir şey takılmıştı. Tereddüt etmeden sordu:

“Fevzi Bey sanırım tarih ve siyasi kitaplar yazarı Ayhan Saygıner'e de teklifte bulunmuş. Ancak Ayhan Bey başka bir yayınevinde çalıştığı için teklifi reddetmek durumunda kalmış.”

Ayhan Saygıner'in ismini duyunca otel müdürünün yüzünde ince bir tebessüm belirdi. Rektörün ise yüzünde hiçbir ifade yoktu.

“Evet,” diyerek gür sesiyle söze girdi rektör. “Ayhan arkadaşım olur. Ayrıca Fevzi'nin teklifini reddetmesinin sebebi benim yayınevimin yazarı olmasıdır. Birçok kitabı bizim yayınevinden çıkmıştır. Çok başarılı bir yazar ve araştırmacıdır Ayhan. Teklif gelmesi çok doğal, birçok yayınevinden teklif alıyordu. Tahmin ediyorum bu bilgileri ondan aldınız. Sanırım iki haftadır da burada kendisi...”

“Bir ay,” diyerek araya girdi otel müdürü, “Ayhan Bey bir aydır otelimizde misafir...”

Rektör şaşırmıştı.

“Öyle mi, zaman ne de hızlı ilerliyor!”

Tam bu esnada Tekinsiz Tekin yanlarına gelmişti. Yüzü gergin görünüyordu:

“Komiserim, elimize bazı kamera görüntüleri ulaştı. Gelip görseniz çok iyi olur!”

Rektör bunu fırsat bilerek ayağa kalktı ve “Ben gitsem iyi olacak,” dedi. “Başta da söylediğim gibi, yetişmem gereken bir yer var.”

Adamı uğurladıktan sonra heyecanla kamera sistemlerinin bulunduğu odaya gittiler.

Kamera kayıtlarında, tahmini olarak cinayetin işlendiği saatlerde, Pera Palas Hotel’den biri dışarı çıkıyordu.

Tam turist kafilesinin otele giriş yaptığı esnada, koşar adımlarla dışarı çıkan kişi siyahlara bürünmüştü. Şapkalı siyah paltolu kişinin ne yüzü görünüyor, ne de kimliği anlaşılıyordu.

“İşte!” dedi Komiser Atıf kendinden emin bir ses tonuyla, “Aradığımız kişi bu!”

18. BÖLÜM

Şifre bilimci Milas Ulukan, Fevzi Arslan'ın odasının hemen önündeydi. Kamera görüntülerinden sonra odayı bir de kendisinin görmesi gerektiğinde karar kılmıştı. Zihninde cinayetin haritasını çizmeliydi önce... Katilin kim olduğu sonra da düşünülebilirdi. Yanında Elif ile oda görevlisi bulunuyordu. Görevliye sordu:

“Fevzi Bey'in odası genellikle kilitli mi oluyordu?”

Oda görevlisi genç emin olamadı.

“Efendim, bazı zamanlar kilitlemiyordu diye hatırlıyorum. Ama şayet otelin dışına çıkacaksa mutlaka kilitliyordu.”

Asansöre baktı Milas. Önce demir, sonra içerideki ahşap iç kapıyı açtı.

“Varsayalım maktul bu katta vurulmuş olsun... Muhtemelen katil asansörü bir süreliğine hareket etmemesi için durdurmuştur. Keza bu asansörün sadece özel misafirler için kullanıldığını biliyoruz. Dolayısıyla dördüncü kattaki asansörde bulunan bir cesedin fark edilmesi oldukça zaman alır.”

Milas, aniden odanın kapısını açtı. Odayla asansör aşağı yukarı aynı hizadaydı.

Varsayımlarına devam etti dedektif. Elif onun bu hâllerine alışkındı, ancak oda görevlisi genç, Milas'ın delirdiğini düşünüyor olmalıydı. O an transa geçmiş gibi kendi kendine konuşuyordu Milas Ulukan.

“Asansörün kapısını bir süre oyalamak için açık bıraktı ve odaya girdi! Kapının kilitli olmadığını varsayıyorum. Çünkü Fevzi Arslan otelden çıkmayacaktı, dolayısıyla kapısını kilitlememiş olması daha güçlü ihtimal...”

Milas da odaya girdi, katille empati kurmaya çalışıyordu.

“Odanın içinde bir şeyler yapmış olmalı. Mesela şu çalışma masasının etrafında... Neyse, asansörün olduğu taraftan inemez, bu kesin.”

Aklına bir şey gelmiş gibi aniden durdu. Artık yalnız değildi, korku dolu gözlerle kendisine bakan oda görevlisi genci süzdü bir süre.

“Dördüncü katta kamera sistemi var mı?”

Görevli kekeleyerek, “Va... Var tabii efendim, tüm katlarımızda kamera sistemi var,” diyebildi zorlukla. “Ama dördüncü ve altıncı katların kamera sistemleri bir süreliğine işlev dışı...”

“İşte bu!” diyerek haykırdı dedektif. “Doğru yoldayız Elif, doğru yolda!”

Genç kız tebessüm etmekle yetindi arkadaşına. Sonrasında Milas kendi kendisiyle olan sohbetine devam etti:

“Ne diyorduk... Evet, asansörün olduğu taraftan inemez. Yoksa bir alt kattaki kameraya yakalanır. Kameranın olmadığı bir noktadan çıkması lazım...”

Genç adam hızla odanın diğer ucuna geçti. Bir şey arıyor gibiydi. Aradığını bulamayınca görevli çocuğa döndü yine:

“Bu odada acil çıkış kapısı var mı?”

Görevli şaşkıındı.

“Evet efendim, bu kattaki tek acil çıkış kapısı bu odadadır!”

Sözünü tamamlaması üzerine biraz ilerideki arka çıkış kapısını gösterdi. Milas istediğini almıştı. Görevli çocuğun yardımıyla kapıyı araladı. Zifiri karanlık karşıladı onu. Sadece ilk sıradaki merdivenlerin silüet görünüyordu.

“Burası nereye iniyor?” diye görevliye sordu tekrardan.

“Otelin çıkış kapısına en yakın olan salona çıkıyor efendim. Kubbeli Çay Salonu’na...”

Milas gülümsedi. En az katili yakalamış kadar mutluydu o an.

“Muhtemelen siyah paltoyu daha önce merdivenlere bırakmıştı. Odadaki işlemini tamamladı, tekrardan asansöre yaklaştı, kapıyı kapatıp içinde cesetle birlikte aşağı inmesi talimatını verdi. Sonra acil çıkış merdivenlerinden inmeye başladı. Yol üzerinde siyah paltoyu giydi ve oradan da kalabalığın arasına karışıp hop çıktı otelden...”

Elif, arkadaşının heyecanı karşısında bir an umutlanmıştı.

“Peki sence katil kim Milas?”

Dedektifin yanıtı kısa ve özdü:

“Bilmiyorum!”

19. BÖLÜM

Bir gün sonra

“Milas Bey, sizi Ayhan isminde bir beyefendi görmek istiyor.”

Milas heyecanlanmıştı.

“Hemen içeri alalım Aslı, bir de bize içecek bir şeyler getir lütfen. Benimkini biliyorsun.”

Cinayetin üzerinden bir gün geçmesine rağmen dişe dokunur bir delil bulunamamıştı. Dedektif cinayetin haritasını zihninde çizmişti ama hâlâ olanlara bir anlam veremiyordu. Ya gerçekler saklanıyordu ya da alelade bir cinayetle karşı karşıyaydılar.

Kadıköy “Milas Dedektiflik Bürosu”nda cinayet üzerine analizler yapan şifre bilimci için Ayhan Saygıner’in gelmiş olması heyecan vericiydi.

Adam içeri girdiğinde yüzünden üşüdüğü anlaşılıyordu. Kasım ayının sonları olmasına rağmen kış iyiden iyiye kendini hissettirmeye başlamıştı.

Yazarı en son gördüğü hâline göre daha bakımlı bulmuştu Milas. Kahverengi saçlarını jöleyle arkaya yapıştırmış,

sinekkaydı tıraş olmuştu. Bu hâliyle olduğundan çok daha genç gösteriyordu.

“Merhabalar Milas Bey,” dedi adam tüm samimiyetiyle. “Nasılsınız? Sizi rahatsız etmiyorum umarım.”

Dedektif benzer bir nezaketle karşıladı adamı.

“Esağfurullah Ayhan Bey, aksine çok mutlu oldum gelmenize, buyurun oturun lütfen.”

Yazar, Milas’ın gösterdiği yere oturmuştu. Lakin üzerindeki montu çıkarmak gibi bir niyetinin olmadığı anlaşıyordu.

Onun bu hâlini gören Milas, “Sıcak bir şeyler söyledim,” dedi. “Birazdan içiniz ısınır.”

Tam bu sözün üzerine Aslı girdi odaya... Milas’a sade kahve, adama dumanı üzerinde çay getirmişti.

Ayhan Saygıner, sıcak çayından bir iki yudum aldıktan sonra sessizliği bozdu:

“Milas Bey, ben fazla zamanınızı almayacağım. Yaklaşık bir aydır otelde kalıyorum, konuşmuştuk dün bunları. Hâliyle müdür beyle ve orada çalışan görevli genç arkadaşlarla dost oldum.”

“Evet,” diyerek araya girdi Milas. “İnsan ilişkileriniz gerçekten çok iyi...”

Adam mahcup bir ifadeyle “Teşekkür ederim,” dedikten sonra yarım kalan konuşmasına devam etti:

“Otelde çalışan görevli çocuklardan biri aksesuarların sergilendiği bölümde bir şey bulmuş. Bana da gösterdiler... Otelin müze bölümündeydi. Bir anahtar...”

Yazar, montunun cebinden küçük bir poşetin içine konulmuş anahtarı çıkarıp dedektife uzattı.

“Belki parmak izi kontrolü olur diye poşetin içine koyduk.”

“Çok iyi yapmışsınız,” dedi Milas.

“Önce sevgili dostum Tuna Bey’e gösterdim. Onun da çok ilgisini çekti anahtar. Hatta birlikte gelecektik buraya... Ama malum, otelinde korkunç bir cinayet işlendi. Şu anda işi başından aşkın...”

Milas bir yandan poşetteki anahtara bakarken, bir yandan da adama cevap yetiştirmeye çalışıyordu:

“Evet, anlıyorum.”

Yazar konuşmaya devam etti:

“Normalde o aksesuarların içinde ‘Agatha Christie’ isminin yazılı olduğu anahtar replikalarından vardı. Muhakkak siz de görmüşsünüzdür.”

Engin’in bir gün önce yarım saat oyalanmasına neden olan aksesuarlar bölümünü unutmasına imkân yoktu.

“İşte görevli arkadaşlar, o anahtar replikalarına benzer böyle bir anahtarla karşılaşmışlar... Ancak bu anahtarı otel personellerinin aksesuarlar bölümüne koymadığı aşikâr... Tuna Bey de aynı fikirde... Belli ki...”

Milas, yazarın sözünü kesti:

“Başka birileri bunu bırakmış olmalı, öyle değil mi?”

Yazar başıyla onayladı.

“Öyle gözüküyor.”

Milas elindeki anahtarı en ince ayrıntısına kadar incelemişti. Bu esnada şimdi işler daha da karışacak, diye düşünüyordu genç adam. Zira “Agatha Christie” yazması gereken anahtarın üzerinde “**II. Abdülhamid Han**” yazılıydı!

20. BÖLÜM

“Komiserim,” dedi Mehmet Ali, “dün Milas’ın getirdiği anahtarda parmak izine rastlanmamış.”

Tecrübeli komiser bilgiç bir ifadeyle gülümsedi.

“Herhâlde rastlanmayacak,” dedi. “Onu oraya koyan el, kendini de muhakkak gizleyecektir.”

Sonrasında aklına gelmiş gibi konuşmasını sürdürdü Atıf Bakırcı:

“O anahtarı bir an evvel Milas’a ulaştıralım, gönül rahatlığıyla incelemelerini yapabilir böylelikle...”

“Emredersiniz komiserim,” dedi Mehmet Ali saygıyla, sonrasında elindeki anahtara baktı. “II. Abdülhamid Han... Ne diyorsunuz komiserim, yoksa bu bir tarih cinayeti mi?”

Komiserin hiçbir fikrinin olmadığı her hâlimden anlaşıyordu.

“Bilmiyorum,” diyebildi zorlukla. “Tek dileğim, bir an evvel bu cinayetdeki denklemlerin çözülmesi... Aksi hâlde çok başımız ağrıyacak!”

Atıf Bakırcı’nın canı sıkılmıştı. Bu tür konularda çok doluydu tecrübeli komiser. Derin bir iç çekişten sonra, “Ben

bunca yıllık iş hayatımda çok cinayet dosyasıyla karşılaştım,” diyebildi keder ve samimiyetle. “Artık faili meçhul cinayetlerden sıkıldım! Faili meçhul iyilikler, güzellikler görmek istiyorum.”

21. BÖLÜM

Milas, eski zamanlarda yabancıların “Küçük Avrupa” olarak tanımladığı ve “Pera” ismiyle anılan Beyoğlu’nun inci gibi parlayan en köklü otelinin girişindeydi.

Taksim üzerinden gelmiş, yolda Beyoğlu’nu yüzeysel olarak da olsa, gezme imkânını elde etmişti. Çocukluğunun Beyoğlu’nu bulamamıştı kuşkusuz. Ama ne olursa olsun, Beyoğlu İstanbul’un kalbiydi ona göre...

Milas, İstiklal Caddesi’nin tarih kokan gri asfaltı üzerinde küçük bir kan damlası misali süzülen meşhur “Nostalji Tramvayı”nı izlemişti bir süre. Kırmızı rengin hâkim olduğu, Beyoğlu’nun olmazsa olmaz “Taksim-Tünel” hatlı tramvayı ahenk ve zarafetiyle her seferinde büyülüyordu onu.

Milas’a göre bu tramvay, herkesin suçladığı ve bu suçlamalar karşısında sesi dahi çıkmayan Dünya başkenti olmaya namzet İstanbul’un gözyaşıydı. Bu kadim şehir var oldukça tükenmeyecek bir gözyaşı...

Genç adam bu derin ve hüznü düşüncelerle Beyoğlu üzerinden gelerek Meşrutiyet Caddesi’nden çıkmış, karşısında inci beyazı rengiyle insanı büyülemeye yetecek güzellikte olan Pera Palas Hotel’in önüne kadar gelmişti. Tam otele

girecekken onu Mehmet Ali aramış, bir gün önce verdiği anahtarda hiçbir parmak izine rastlanmadığını söylemişti. Anahtarı tekrardan dedektiflik bürosuna bırakacaktı.

Dedektif, anahtardan parmak izi çıkmayacağını tahmin ediyordu. Lakin aynı zamanda bu cinayetin gizemli kapısını açacak anahtar olduğunu da inanıyordu. Otele de bundan dolayı gelmişti.

Anahtarın bulunduğu yeri ve “Agatha Christie” yazılı anahtarla olan farklarını inceleyecekti. Belki yine kamera kayıtlarına da bakabilirdi. İşine yarayacak tüm bilgiler onun için çok kıymetliydi.

Girişte sert çehreli bir görevli karşıladı Milas’ı. Adamın sesi kalın ve netti:

“Giremezsiniz!”

Milas şaşırmıştı. Pera Palas gibi tarihi otelin girişinde bulunan bir görevlinin çok daha kibar olması gerektiğini düşünüyordu.

Açıklama yapma gereksiniminde bulundu:

“Ben Milas... Şifre bilimci ve Dedektif Milas Ulukan... Dünkü cinayet olayı için geldim.”

Görevli sanki Milas’ı dinlemiyordu. Adamın sözünden cayacak gibi bir hâli yoktu.

“Kim olursanız olun,” dedi umursamaz bir ifadeyle, “sizi içeri alamam, kesin emir var!”

“Kimin emri?” diye sordu Milas yarı alaycı bir sesle. “Soruşturma için geldim diyorum. Şimdi lütfen önümden çekilin!”

Dedektif sinirlenmeye başladığını hissetti. Ancak adam hâlâ bana mısın demiyor, gereksiz inadını sürdürmeye devam ediyordu.

Tek çare kalmıştı. Dedektif otelin genel müdürü Tuna Bey’i aradı cep telefonundan.

Adamın kapıya gelmesi çok gecikmedi. Müdürü gören görevlinin az önceki katı hâllerinden eser kalmamıştı. Ancak Milas’tan özür de dilememişti.

Zor bela içeri girdiklerinde müdür açıklama yapmaya başladı:

“Milas Bey kusura bakmayın lütfen... Malum olağanüstü bir hâl var otelde, arkadaşların işi sıkıya almaları bu sebepten...”

Şifre bilimci durumu anlayışla karşıladı. Ama aklındakini söylemeden de edemedi:

“Esağfurullah Tuna Bey, anlıyorum. Ancak böyle köklü bir otelde görev alan arkadaşların daha nazik olmalarını beklerim.”

Müdür tekrardan özür dileyerek konuyu tatlıya bağladı.

Kafede “Agatha Christie” anahtarını inceleyen dedektif düşünceliydi. Müdür sadece “Agatha Christie” ve “Pera

Palas Hotel” yazılı anahtarlar üretildiğini, başka bir ismin yazılı olduğu anahtardan haberlerinin olmadığını söylemişti.

Anahtarda parmak izinin bulunmayışı, o gizemli anahtarın gizli bir el tarafından konulduğunu kanıtlıyordu. Peki kimdi bu gizemli kişi? Neden “Abdülhamid Han” ismi yazılıydı anahtarın üzerinde?

Aniden aklına bir şey gelmiş gibi ayaklandı genç adam. Tekrardan kamera sistemlerinin yönetildiği odaya gitti. Siyah paltolu gizemli kişinin otelden çıktığı anı izledi defalarca. Kalabalık turist kafilesinin tam otele giriş yaptığı esnada, müstakbel katilin çıkış yapması tesadüf müydü? Milas hayatı boyunca tesadüflere inanmamıştı, zira şimdi de inanmıyordu.

Güçlü bir ihtimalle her şeyi önceden planlamıştı katil. Kameraların yerlerini, nerede çalışıp nerede çalışmadıklarını, otele kimin ne zaman geleceğini, her şeyi önceden planlamıştı.

Buradan da şu sonuç çıkıyordu: Katil oteli iyi bilen biriydi. Yahut son dönemlerde çok sık gelip gitmiş, oteli en ince ayrıntısına kadar tanımıştı.

Özellikle terör örgütlerine mensup kişilerin eylemlerini çok planlı bir şekilde yaptığını biliyordu Milas. Adamlar çalışkan bir öğrenci misali derslerine günlerce, hatta aylarca çalışıyor, eylemlerini ona göre yapıyorlardı. Karşı karşıya oldukları cinayette de katil dersine iyi çalışmıştı belli ki...

Rektör Fikret Bey'in gizli örgütlerle ilgili söyledikleri bir türlü aklından çıkmıyordu. Engin'in lavabo çıkışında gördüğü, seyrek saçlı adam da... Hatta yine rektörün söylediği maktulün işinden ettiği yazarlar, yayıncılar... Evet, hiçbiri aklından çıkmıyordu!

Bir anda aklına Jale Hanım geldi. Fevzi Arslan'dan sonra hiçbir yerden kitabı çıkmamıştı. Çünkü güçlü bir ihtimalle engellenmişti kadın. Kılık kıyafeti ve pahalı çantasından, eşinin zengin olduğu anlaşılıyordu. Onlar dahi şüpheliydi Milas'ın gözünde...

Kadının kocası bir tetikçiyle anlaşmış ve pekâlâ cinayeti o tetikçi işlemiş olabilirdi. Bazen zengin insanlar her şeyi elde edebileceklerini zannediyorlardı.

Ayrıca daha silah da ele geçmemişti. Tüm emniyet ekibi bir gün önce, tabiri caizse, oteli talan etmişler, ancak hiçbir silah emaresiyle karşılaşmamışlardı. Silahın, otelden kaçan siyah paltolu kişide olması güçlü bir ihtimaldi. Kendisiyle birlikte en büyük delil olan silahı da kaçırmıştı bu esrarengiz kişi.

Bütün bunların üzerine, "Abdülhamid Han" yazılı anahatar bulunması işleri daha da karıştırmıştı. Çünkü bu olayın içinden bambaşka bir şey de çıkabilirdi. Şu anda bildiği bir şey varsa, o da elinde hiçbir delil olmadığıydı. Resmen eli kolu bağlanmıştı. Ne yapması gerektiğini dahi bilemiyordu.

Kamera görüntülerine bakmaya devam etti dedektif. Bir anda kapıdaki görevliler dikkatini çekti. Bugün gelirken gördüğü sert suratlı adam yoktu kapıda... Tanımadığı başka iki

genç vardı. Acaba o gün kimler görevliydi? Müdür Bey'den isim listesi isteyecekti. Ama onun öncesinde, bugün kendini pek de güzel bir şekilde ağırlamayan adamlarla görüşmek istiyordu. Galiba kafayı takmıştı o adama...

Görevli gençler vasıtasıyla ağırttığı adam, yanına gelmekte gecikmedi. İlginç bir şekilde tavrını sürdürüyordu kapı görevlisi... Belki de gerginliğini göstermemek için bir tür maske kullanıyordu.

Milas, uzatmadan konuya girdi:

“Cinayetin işlendiğı saatlerde giriş kapısında siz mi grevliydiniz?”

Adam önce tereddüt etti. Ne söylemesi gerektiğini düşünüyor gibiydi.

Sonra “Hayır,” diyebildi güven vermeyen bir ses tonuyla, “Başka arkadaşlar görev yapıyordu.”

“Peki o esnada siz neredeydiniz?”

Adamın gerginliğı daha da artmıştı.

Kısa bir düşünmenin ardından “Evdeydim ben,” diyebildi. “Vardiyam akşam saatlerindeydi.”

Milas, defterine not alıyormuş gibi yaptı. Aslında karalama dışında bir şey yaptığı yoktu.

“Teşekkür ederim şey... Affedersiniz isminiz neydi?”

“Nusret,” dedi adam baştaki soğuk ifadesini koruyarak. “Nusret Altın.”

Milas adamı gönderdikten sonra ismini not defterine yazdı. Şayet tahmin ettiği şey gerçekleşirse bu adam da şüpheliler arasına girecekti.

Dedektiflik bürosuna gidip, anahtarı daha yakından incelemeye kararı verdi. Şimdilik burada yapabileceği bir şey yoktu.

22. BÖLÜM

Engin, Milas'ın dedektiflik bürosundaki odasında oturmuş, masada duran anahtara bakıyordu merakla... Hazır Milas abisi yokken eline alıp incelemek istedi.

Otelde gördüğü “Agatha Christie” yazılı anahtarlara çok benziyordu. Hatta odaya ilk girdiğinde, Milas'ın kendisine hediye aldığını düşünerek sevinmişti. Ancak yaklaştığında anahtarın üzerinde başka bir ismin yazılı olduğunu fark etmesi gecikmedi. Ayrıca anahtarda başka farklılıklar da göze çarpıyordu. Tam bu farklılıkları yakından incelemek için anahtarı kurcalayacaktı ki, büroya Milas giriş yaptı.

Odada Engin'i görünce hiçbir tepki vermedi genç adam. Kendini çok yorgun hissediyordu. Onun bu hâlini fırsat bilen Engin, “Hoş buldum abi, ben de seni özledim,” dedi imalı bir ses tonuyla. Dedektifin hâlâ onu umursadığı yoktu.

Milas'tan ses gelmeyince konuşmaya devam etti çocuk:

“Abi, bana güzel bir hediye almışsın, teşekkür ederim. Gerçi dün gördüğüm aksesuarların üzerinde ‘Agatha Christie’ ve ‘Pera Palas Hotel’ yazıyordu ama bu da iyiymiş!”

Milas sıkıntılı bir şekilde, “Hediye değil o,” diyebildi.
“Bir delil...”

“Delil mi?”

Engin şaşırmıştı. Elindeki anahtara meraklı gözlerle bakmaya devam etti.

“Böyle delil mi olur abi, dalga mı geçiyorsun benimle?”

Milas endişeliydi.

“Şayet bir şeyler bulabilirsek delil hâlini alacak...”

Çocuk alaycı bir sesle “Ne gibi şeyler?” diye sordu. “Mesele silah gibi mi?”

Elindeki gümüş kaplama anahtarı silah gibi tutarak şifre bilimciye yöneltti Engin.

“Pam, pam, pam!”

Milas “O oyuncak değil Sayın Engin Ar, alabilir miyim?” dediği anda çocuk elindeki anahtarı yere düşürmüştü, odanın içinde müthiş bir tok ses yankılanmıştı.

Milas şoktaydı:

“Engin sen ne yaptın?”

Yere düşen anahtarı eğilip alan çocuğun yüzünde merakla karışık korku dolu bir ifade belirmişti. Elindeki anahtarın az önceki hâline göre şeklinin değişmiş olduğunu fark edince şaşkınlığı daha da arttı.

Sonrasında anahtarı fark ettirmeden usulca masaya bıraktı ve “Abi, şey... Galiba bu kırıldı! Ama açıklayabilirim!” diyebildi.

Anahtarı hiddetle eline alan dedektif, bir anahtara bir de Engin'e bakıyordu. Fırtına öncesi sessizlik olduğunu hisseden çocuk aniden ayağa kalktı.

“Abi, evde işim vardı. Annem beni bekler, hadi görüşürüz!”

“Engin Ar!”

Milas'ın sesi hızla odadan çıkan çocuğun ardında yankılandı. Ne olduğuna anlam veremeyen Aslı, bir hışımla içeri girdi:

“Milas Bey, iyi misiniz?”

Şifre bilimci derin bir nefes aldıktan sonra öfkesini kontrol altına almayı başarmıştı.

“Bana bir bardak sade kahve getirirsen neden iyi olmayayım!”

Sekreter mesajı almıştı, hızla odadan çıkıp Milas'a kahve hazırlamaya gitti.

Bu esnada dedektif elindeki şekil değiştirmiş anahtara bakıyordu. Bir anahtar nasıl kırılabilirdi? Replika olsa bile...

Lakin gerçekten ilk gördüğü gibi değildi anahtar. İnce dar kısmında bir farklılık vardı. Sanki anahtarın iç bölümünden henüz tanımlayamadığı bir şey çıkmıştı.

Bir müddet inceledi genç adam. Sonra gördüğünü idrak etmesiyle birlikte, neredeyse heyecandan nefesi kesilecekti.

“Aman Allah'ım, bu bir USB!”

23. BÖLÜM

Tekinsiz Tekin ve Elif, Adli Tıp Kurumu'nun koridorlarında, adli tıpcı arkadaşları Tunahan ile Nur'u bekliyorlardı. Otopsi raporuyla ilgili bizzat bilgi almak istemişlerdi.

Elif, aslında Mehmet Ali'yle gelecekti Adli Tıp Kurumu'na. Ancak Mehmet Ali'nin bir soruşturma için görevlendirilmesi üzerine, hiç haz etmediği Tekinsiz Tekin'le buraya gelmek zorunda kalmıştı.

Görev aşkı işte, diye düşündü genç kız, 'insana neler yaptırıyor!'

Tekin yarı alaycı bir ifadeyle "*Dâhi* dedektifimiz hâlâ olayı çözemedi" dedi. "Demek ki çok da dâhi değilmiş!"

Tekin, Milas'ı hiç sevememişti. Başarılarını ve kariyerini bariz bir şekilde kıskanıyordu. Elbette genellikle bunu ona karşı tavırları ve söylemleriyle belli ediyordu. Emniyetteki herkesin genç dedektife saygı duymasını abartılı buluyor, bunu her seferinde dile getiriyordu. Elif'in de Tekin'den haz etmemesinin en büyük sebebi buydu. Sırf kıskançlık uğruna lise arkadaşına haksızlık yapılmasına katlanamıyordu.

Elif, Tekin’le muhatap olmak istemese de, genç polis itici hâl hareketleriyle kızı zorla üzerine çekiyordu.

“Sen çöz o zaman,” dedi Elif, iğneleyici bir ses tonuyla. “Hani Milas’tan daha zeki olduğuna inanıyorsun ya.”

Tekin sahte bir kahkaha attı.

“Sadece inanmıyorum, ondan çok daha zekiyim!”

Bu sefer kahkaha atma sırası Elif’teydi.

“Evet, o zaman söyle bakalım *dâhi* polis, katil kim?”

Genç adam tam cevap verecekken Nur’la eşi Tunahan gelmişti. Karı koca şaşkın gözlerle iki polis arkadaşına bakıyordu.

Nur aynı zamanda Elif’in çocukluk arkadaşıydı. İlkokulu ve ortaokulu birlikte okumuşlardı. Kader arkadaşlardan birini tıpa, diğerini polisliğe yöneltmişti. Buna rağmen birkaç senedir birlikte çalışıyorlardı.

“Gözlerime inanamıyorum,” dedi Nur sahte bir şaşkınlık ifadesiyle, “siz yan yana gelmişsiniz!”

Benzer yüz ifadesi Tunahan’da da vardı.

“Atıf Komiserim benim hakkımı ödeyemez,” dedi Elif. “İş için nelere katlanıyorum, görün!”

Tekinsiz Tekin, kızın son cümlesini duymazlıktan geldi. Sonrasında ise “Evet, elinizde ne var?” diyerek konuyu değiştirdi.

Tunahan, “Normalde hep Milas sorardı bu soruyu ama bu sefer size açıklama yapalım,” dedi gülümseyerek.

“Milas’ın derdi başından aşkın,” dedi Elif itiraf edercesine. “Şimdilik bizimle idare edin!”

Kısa bir gülüşmenin ardından, Tunahan tekrardan söze girdi:

“Maktulün kalp kısmından bir kurşun çıkardık. Onun haricinde vücudunda herhangi bir darp izine rastlanmadı. Adamın silahla öldürülmüş olduğu kesinleşti... Maktulün gömleğinde barut izi olduğu anlaşıldı. Bu da oldukça yakından vurulduğunu gösteriyor. Asıl ilginç olansa...

İki polis pür dikkat dinliyorlardı doktor arkadaşlarını.

Kısa bir sessizlik olunca Tekin “Evet?” diye sordu merakla. Artık sabrı kalmamıştı.

“Merminin çapı,” diyerek sözü devraldı Nur. “Normal bildiğimiz bir silahtan çıkmamış kurşun... Yani en azından bizim tahminlerimiz bu yönde... Bulduğumuz merminin çapı 9 mm’den bile çok daha küçük...”

“Bu ne anlama geliyor” diye sordu Elif. “Ne tür bir silah olabilir ki?”

Birbirlerine baktılar. Tam olarak ne diyeceklerini onlar da bilmiyor gibiydi.

Tunahan “Özel bir silah olmalı,” diyebildi kararsızlıkla. “Yani artık her şeyden silah yapabiliyorlar, malum teknolojinin geldiği son nokta ortada...”

Doktor kısa süreli bir sessizliğin ardından ağızındaki baklayı çıkardı:

“Açıkçası biz bir kalem silahtan şüpheleniyoruz!”

Tekin’le Elif istemsiz bir şekilde birbirlerine baktılar. İkisi de hep bir ağızdan aynı soruyu sordu:

“Kalem silah mı?”

24. BÖLÜM

“Mehmet Ali, maktulün odasında bulduğunuz şifreli kalem sende mi hâlâ?”

“Evet Milas, hayırdır?”

“Sana zahmet, kalemi büroya getirebilir misin? Ha bir de, bizim ekip de gelsin mutlaka... Hatta otel müdürü ve arkadaşı Ayhan Bey de gelebilir.”

Mehmet Ali şaşırmıştı. Bir süre telefonda derin bir sessizlik oldu.

“Milas yoksa...”

Dedektif, polis arkadaşının sözünü kesti. İma ettiği şeyi anlamıştı.

“Hayır, henüz katili bulabilmiş değilim. Ama önemli bir ipucu yakaladım. Sizin de öğrenmeniz gerekiyor. Ayrıca o kaleme ihtiyacım var.”

Mehmet Ali'nin az önceki coşkulu heyecanı bir anda sönüvermişti. Bu telefondaki sesinden anlaşıyordu.

Tam telefonu kapatacakken “Milas, bu arada şifreli kalemde sadece maktulün parmak izine rastlandı,” dedi. “Bilmek istersin diye düşündüm.”

“Tamam Mehmet Ali, sağ olasın,” dedi dedektif içtenlikle, “ama şu anda bilmek istediğim şey çok farklı...”

Telefonu kapattıktan sonra önündeki bilgisayara baktı Milas.

“II. Abdülhamid Han” yazılı gümüş anahtar, aslında bir tür USB idi. Nasıl ve kimin yaptığını bilmiyordu genç şifre bilimci. Bildiği tek şey, artık bu gizemin perdesini aralamak istemesiydi.

Anahtarın düşme neticesinde ortaya çıkmış USB girişini bilgisayarına takmış, ekranda beliren yazıya bakıyordu dakikalardır.

Emanete son üç adım:

1.Şifre: 141516

Evet, sadece bu yazılıydı ekrandaki dosyada... Birçok kişi için hiçbir anlam ifade etmeyen bu şifre, Milas'ı çok heyecanlandırmıştı. Zira artık gidilecek yolu çok iyi biliyordu.

O anda yüksek lisansını şifre bilimi üzerine yapmış olduğuna şükretti.

25. BÖLÜM

“Ne ki şimdi bu?”

Defalarca bilgisayar ekranına bakmış olan Komiser Atıf, sonunda bu soruyu sormuştu.

Aslında bu soru odada bulunan herkesin aklındaki yegâne soruya tercüman oluyordu. Rakamların kimse için bir anlam ifade etmediği aşikârdı.

Dedektiflik bürosunda, Şifreli Dosyalar ekibi tam takım olarak bulunuyordu. Otel müdürüyle yazar arkadaşı Ayhan da ekibin hemen ardından odadaki yerlerini almışlardı.

Anahtarı ilk getiren kişi Ayhan Saygıner olduğundan Milas onun da yanlarında olmasını istemişti. Zira bu anahtar, tüm gizem kapılarını ardına kadar aralayacaktı. Dedektifin o anki tek temennisi buydu.

Bu arada Elif’le Tekin, Adli Tıp Kurumu’ndan aldıkları otopsi bilgilerini gelir gelmez anlatmışlardı ekip arkadaşlarına... Milas, nedense hiç şaşırmamıştı.

Mehmet Ali’nin getirdiği kan kırmızısı baba yadigârı kalemine çok benzeyen şifreli kalemi kutusundan itinayla çıkardı.

Hâliyle herkesin aklında “Silah acaba o kalem mi?” sorusu vardı.

Milas, kalemin baş ucunu bilgisayar ekranında gördüğü rakamlar doğrultusunda döndürmeye başladı. Zira ekranda gördüğü rakamların kaleme işaret ettiğine inanıyordu. Şifreli kalemin ortasında rakamların yer aldığı gümüş renkli kısmı bu iş için tasarlanmıştı. Kalemin baş kısmı döndürülerek rakamlar girilebiliyordu.

Önce 1, sonra 4, sonra 1, sonra 5, sonra yine 1 ve en son 6 kez döndürdü. Böylelikle bilgisayar ekranında gördüğü rakamları şifreli kaleme adeta işlemişti dedektif.

Odadaki herkes merakla olanları izliyordu. Biraz sonra bu merak şaşkınlığa dönüşecekti. Çünkü döndürme işlemi tamamlandıktan sonra, kalemin gümüş renkli orta şeridinde yeşil ışık yandı. Bu iyiye işaret olmalıydı. Artık kalemi parçalarına ayırabilecekti.

Komiser Atıf'ın aklında hâlâ bomba düşüncesi olduğundan temkinliydi. Ekibin diğer üyeleri ise aksine büyülenmiş gibi izliyordu olanları.

Milas itinayla kalemi ikiye ayırdı. Kalemin içinden umulduğunun aksine küçük bir mürekkep deposuyla, kâğıt parçası çıkmıştı. Şifre bilimci, kâğıdı görür görmez eldivenli eliyle kâğıdı sıyrıp çıkardı.

“Tam tahmin ettiğim gibi,” dedi herkese kaçamak bir bakış atarak. “Şayet kalemi kırsaydık, bu mürekkep kâğıda dökülecek, ipucunu yok edecekti.”

O anda Elif ile Mehmet Ali tebessüm ederek Komiser Atıf'a baktılar. Komiserin kimseyi umursadığı yoktu o anda... Havaya uçmadıkları için içten içe mutlu hissediyordu kendini.

Küçük rulo şeklindeki kâğıdı açınca içinde harflerin yazılı olduğunu fark etti dedektif. Eldivenli eliyle kâğıdı tutarken diğer eliyle yazıyı not etti.

“Ne yazıyor, söylesene!” dedi Tekin sert bir sesle. Neredeyse meraktan ölecekti.

Milas gülümsedi. “Söylesem de anlamazsın ki!”

Ortamdaki küçük çaplı bir gülüşmenin ardından deftere yazdıklarını odadakilere gösterdi.

2.Şifre: *TCŞCA

“Hayda, bu da nesi?” diye sordu hayretle Komiser Atıf. Hüsran dolu bakışlarını dedektife kaydırды.

Milas “Bana hiç bakmayın komiserim,” diyerek itiraf etti. “Ben de şimdi görüyorum.”

“Peki birinci şifrenin kalemin şifresi olduğunu nasıl anladınız,” diye sordu Ayhan Saygıner merakla.

Milas yanıtladı:

“Birinci şifre aslında harflerin rakama dönüştürülmüş hâlleri... Yani şifreye 1-4-1-5-1-6 şeklinde bakmayın, yoksa işin içinden çıkmanız mümkün değil. 14-15-16 şeklinde bakın... Alfabadeki 14, 15 ve 16. harfleri söyleyecek olan var mı?”

Odada derin bir sessizlik oldu.

Şimdi Engin olsa hemen söze atılırdı, diye düşünmeden edemedi dedektif.

Soruya ekibin çalışkan üyesi Elif doğru yanıt verdi:

“Sırayla K, L ve M...”

“K, L ve M,” diye tekrar etti Milas. “Yani KALEM!”

“Vay be!” diyerek adeta inledi Komiser Atıf. “Desene adamlar rakamlarla konuşuyor!”

Milas gülümsedi.

“Haklısınız komiserim,” diyebildi. “Şifreleme teknikleri de bu sebeple var zaten. Anlamsız gibi görünen ifadeleri anlamlı hâle getirmek için... Özellikle modern şifreleme tekniklerinde rakamlardan harfler, harflerden de rakamlar üretilir. Keza bu sayede sonuca ulaşıyoruz. Elbette istisnaları saymazsak...”

Herkesin şaşkın bakışları hâlâ gizemli kalemin üzerindedeydi.

26. BÖLÜM

Engin, ürkek bakışlarla dedektiflik bürosunun kapısına baktı. Giriş kapısı aralıktı. Belli ki olağanüstü bir hâl vardı.

Bu sabah korkudan eve gidememiş, üstünde okul kıyafetleriyle Kadıköy çarşısında bir süre oyalanmıştı. Sonunda canı sıkılmış olmalı ki, tekrardan kürkçü dükkânına geri dönmüştü.

İçeri girince onu Aslı'nın güler yüzü karşıladı.

“Engin, neden orada duruyorsun, girsene içeri...”

Önce emin olmak isteyen Engin “Milas abi nerede?” diye sordu.

Sekreter bu sabah olanları ancak hatırlayabildi.

“Odasında,” dedi gülmemek için kendini zor tutarken. “Gelebilirsin yani...”

Engin biraz olsun rahatlamıştı. Az önceye göre daha emin adımlarla sekreterin yanına kadar ilerledi.

Sonra “Dur tahmin edeyim!” dedi kendine gizemli bir hava vermeye çalışarak. “Milas abi çok öfkeliydi bugün... Öfkesini yatıştırmak için Moda sahilinde kısa bir yürüyüşe çıktı. Buraya geldiğinde ise beni içeri almaman için seni

tembihledi. Şimdi ise odasında tek başına sade kahvesini yudumluyor. Tahminim doğru mu?”

Sekreter çocuğun düşüncesine zıt düşecek bir yanıt verdi:

“Pek sayılmaz aslında... Aksine bugün keyfi çok yerindeydi. Hatta onu son zamanlarda bu kadar keyifli gördüğümü hatırlamıyorum. Ayrıca şu anda yalnız değil, odasında toplantı var.”

Çocuk şaşırmıştı. İlk kez dedektif ruhuyla söylediği varsayımların doğru çıkmadığına seviniyordu.

“Allah Allah, anahtarın kırıldığını görünce delirdi mi acaba? Gerçi bana daha sonra dua edecek ama neyse...”

Genç kız Engin’in ne demek istediğini anlayamamıştı. Belki o anda anlaması da gerekmiyordu.

27. BÖLÜM

“Peki neyin, kimin emanetinden bahsediliyor?”

Soruyu soran otel müdürü Tuna Bey’di.

Milas’ın odasındaki hararetli toplantı devam ediyordu. Herkes bilgisayardaki ve şifreli kalemin içinden çıkan notlara odaklanmış, fikir üretmeye çalışıyordu.

Soruyu şifre bilimci yanıtladı:

“Anahtarın üzerinde kimin ismi yazılıysa, onun emaneti olmalı... Yani...”

“II. Abdülhamid Han,” dedi Elif kendinden emin bir ses tonuyla.

Milas, başıyla kızı onayladı.

“Evet, II. Abdülhamid Han’ın emaneti... Bu cinayetin izleri bizi Osmanlı’nın 34. padişahına götürebilir.”

Odadaki herkes zihninde II. Abdülhamid Han’ı tasvir etmeye çalışıyordu. Bu cinayetle ne gibi bir bağlantısı olabilirdi?

“Peki II. Abdülhamid Han hakkında ne biliyoruz?” diye sordu Milas. Sonrasında bakışlarını odadaki kişilere yöneltti. Ciddi ciddi bir cevap bekliyordu.

Derin sessizliği Elif bozdu:

“Bilinenin aksine çok zeki bir padişah olduğu söylenir. Günümüzdeki birçok mimari eser ve kültürel faaliyetlerin temeli onun döneminde atılmış.”

Otel müdürü dayanamayıp konuşmaya başladı:

“Evet, hatta Pera Palas Hotel onun saltanatı döneminde yapılmış. Bizzat yaptırdığı, ancak çoğumuzun bilmediği yerler de var. İzmir Saat Kulesi, Hamidiye Etfal Hastanesi, Darülaceze, Haydarpaşa Tren Garı bunlardan başlıcaları...”

Haydarpaşa Tren Garı, Mehmet Ali’ye bir şeyi hatırlatmıştı:

“Evet, özellikle demiryollarına dşknliğyle bilinen bir padişahtır. Hicaz Demiryolu’nu yaptırmıştır. Ayrıca şimdiki Marmaray, Metro gibi yer altı toplu taşıma taşıtlarının temelini atan ve ülkede ilk gündeme getiren kişi...”

“Modern eğitim sistemini getiren padişah da diyebiliriz,” dedi Tekinsiz Tekin. “Onun döneminde çok sayıda yeni okul açılmış. Bu okullar, tıp, ticaret, mühendislik, güzel sanatlar, ziraat, hukuk gibi alanlarda modern eğitim veren ilk kurumlardı.”

Kısa süreli sessizliğin ardından, “Başka?” diye sordu de-
dektif.

Bu sefer konuşan Ayhan Saygıner’di:

“Onun döneminde Osmanlı yönetimi Topkapı ve Dolmabahçe Saraylarından Yıldız Sarayı’na taşınmıştı. O dönemin zorluklarından ve amcası Abdülaziz Han’a karşı yapılanlar-

dan dolayı oldukça temkinli olduğu söylenir. Kolay kolay kimseye güvenmez hatta sarayından dahi gerekmedikçe çıkmazmış. Ancak o dönem telgraf teknolojisinin de gelişmesiyle, yaygın bir hafiye ağı kurduğu ve devleti bu şekilde yönettiği rivayet edilir. Düşmanlarının birçoğunu zeki hafiyeleri sayesinde alaşağı ettiği biliniyor.”

Elif, bir şey hatırlamış gibi elini kaldırdı. O anda lise yıllarına geri dönmüştü sanki.

“Hafiye demişken, Abdülhamid Han polisiye kitaplarına bayılmış! Özellikle de Sherlock Holmes serilerini çevirtip, geceleri güvendiği yakın çevresine okuturmuş. Hatta Sherlock Holmes serilerinin yazarı Sir Arthur Conan Doyle’a Mecidiye Nişanı dahi verdiği söylenir. Bu şekilde edebiyatımıza çok sayıda eser kazandırmış bir padişah aynı zamanda...”

“Ayrıca,” dedi Komiser Atıf gür sesiyle, “çok iyi bir marangozmuş kendileri!”

Komiserlerinin marangozluğa olan düşkünlüğünü bilen Elifle Mehmet Ali birbirlerine bakıp tebessüm ettiler.

“Aslında bir şey daha var,” dedi Tekin gergin bir ses tonuyla. “II. Abdülhamid’in petrol bulunan coğrafyaları iyi bildiği söylenir. Hatta bu filmlere ve kitaplara bile konu olmuştur. Haritaların padişahın sakladığı gizemli bir yerde olduğu rivayet ediliyor.”

“Ya da düşünsenize,” dedi Elif heyecanla. “Abdülhamid Han’ın hazinelerini sakladığı bir yer olsa... Özellikle gizli

örgütler ya da en azılı mafyalar bu yerin haritasını ele geçirmek için neler yapmazlardı!”

“Güzel,” dedi Milas samimiyetle, “sonunda kurgu yapmaya da başladık!”

Bir taraftan kalemin içinden çıkan şifreyi inceliyordu.

Otel müdürü itiraf etti:

“Aslında ilk Abdülhamid Han ismi akla gelince, cinayet için ne gibi bir şeye sebep olmuş olabilir ki diyor insan. Şimdi sıkı bir beyin fırtınasının ardından dünya kadar bilgi çıkardık. Ve gerçekten aralarında cinayete sebebiyet verecek nedenler de mevcut...

Odadaki herkes adama hak vermişti.

II. Abdülhamid’in anahtarı bakalım bizi nereye götürecektir, diye düşünüyordu Milas.

Bu esnada aklına bir şey gelmişti. Kâğıda bir şeyler yazıp karaladı. Birkaç sağlamadan sonra bakışlarını tekrar misafirlerine yöneltti.

“Bakın, şimdi ne buldum!” dedi heyecanla.

Fısıltı seslerinin işitildiği oda, dedektifin sesiyle aniden sessizliğe gömüldü.

Milas, konuşmaya başladı:

“Arkadaşlar, Abdülhamid Han’la ilgili akla ilk gelebilecek kelimeler sizce ne?”

Odadaki herkes tekrardan düşünmeye başladı.

“Hafiye!” dedi Elif, “Yıldız Sarayı,” dedi Mehmet Ali, “Harita,” dedi Tekinsiz Tekin, “Marangozluk,” dedi Komiser Atıf...

Küçük çaplı bir gülüşmenin ardından otel müdürüyle arkadaşı susma hakkını kullandı. Aslında herkes az önce anlattıklarını tek kelimeyle özetlemişti.

“Evet,” dedi Milas heyecanla, bakışları Mehmet Ali’nin üzerindeydi. “Yıldız Sarayı!”

Kimse bir şey anlamamıştı. Boş gözlerle dedektifin ne demek istediğini idrak etmeye çalışıyorlardı.

Milas açıkladı:

“İkinci şifreyi az önce göstermiştim size... Neydi? ‘*TCŞCA’... Dikkat ederseniz başında yıldız işareti var. Peki bu tesadüf mü? Hayır elbette değil! Zira yanındaki harfler her şeyi söylüyor. Şifrede iki adet C harfi var. İşte bu bizim işimizi kolaylaştırıyor dostlarım. Tüm harflerden ikişer harf öncesini düşünün!”

Komiser Atıf anlamamış gibi yüzünü buruşturdu:

“İki harf öncesi mi? A’dan önce harf mi var?”

Ünlü şifre bilimci bilgiç bir ifadeyle gülümsedi.

“Şifreleme tekniğinde alfabe sürekli başa sarar komiserim. Dolayısıyla evet, A’dan önce harf var; Z harfi...”

“T’den iki harf öncesi S,” diyerek sesli düşünmeye başladı Mehmet Ali. “C’den iki harf öncesi A, Ş’den iki harf öncesi R, C’den iki harf öncesi yine A ve A’dan iki harf öncesi Y...”

“Aman Allah’ım!” diyerek araya girdi Elif. “SARAY! Şifre, Yıldız Sarayı...”

Milas coşkuyla lise arkadaşını alkışladı.

Otel müdürünün anlayamadığı bir şey vardı. Dedektife şaşkın ve hayranlık dolu gözlerle bakıyordu.

“Peki Milas Bey, çözümün şifredeki harflerin iki adım gerisinde saklı olduğunu nasıl anladınız?”

“Her şey göz aşinalığı,” diyerek söze girdi Milas. “İşiniz ve en önemli uğraşınız şifreler olunca, gördüğünüz karışık şeylere daha farklı gözle bakıyorsunuz. Aslında bu şifreyi birçok kişi tahmin edebilir. Az önce II. Abdülhamid dedik, hatta onla da yetinmedik Yıldız Sarayı’ndan bahsettik. Şifrenin başında yıldız işareti olması bariz bir ipucu... ‘Saray’ kelimesinde iki aynı harfin olması da başka bir ipucu oldu benim için. Şifremizde de iki C harfi mevcut. Buradan şifrenin formülünü çıkartmak artık çok kolay!”

Milas, açıklamasının ardından şaşkın bakışlara bir son verebilmek için “Bir sonraki rotamız belli oldu arkadaşlar; Yıldız Sarayı’na gidiyoruz. Muhtemelen üçüncü ve son şifre orada!” dedi.

“Bunlar ne konuşuyor bu kadar süredir?”

Engin’in canı sıkılmıştı. Önündeki zekâ sorularını bir tarafa bırakıp ayağa kalktı. Aslı da bilgisayarda işine odaklanmıştı.

Ayakta biraz dolanan Engin, paltoların asılı olduğu yere yaklaştı. Bir şey dikkatini çekmişti. Daha önce de dikkatini çeken bir şeydi bu... Çok ses çıkarmadan ve Aslı'ya rahatsızlık vermeden, ağır adımlarla paltoların olduğu askılık kısmına doğru ilerlemeye başladı. Kafasına koymuştu bir kere... Bu fırsatı kaçıramazdı!

“Müsaadenizle biz de gelmek isteriz,” dedi otel müdürü çekinerek. “Bu macerayı yakından takip etmek isteriz.”

Milas “Çok mutlu olurum Tuna Bey,” dedi samimiyetle. “Sizin ve Ayhan Bey'in katkıları çok büyük, inanın. Anahtarı fark edip buraya kadar getirmeniz bize çok fayda sağladı. Resmen tıkanmıştık. Bu anahtar sayesinde tüm kapıları ardına kadar açacağımızı düşünüyorum.”

Komiser Atıf araya girdi:

“Bana müsaade arkadaşlar, polis merkezinde işler beni bekler. Sizlere güveniyorum!”

Tam çıkacakları esnada otel müdürü, Milas'a bir kâğıt uzattı.

“Neredeyse unutuluyordum Milas Bey... Benden rica ettiğiniz otel görevli listesi... Özellikle cinayetin işlendiği gün, kapıda görev yapan arkadaşların mesai saatlerinin ve isimlerinin listeleri var.”

Dedektif heyecanlanmıştı.

“Öyle mi, çok teşekkür ederim.”

Listeyi alır almaz incelemeye başladı. Cinayetin işlendiği saat aralığındaki görevli listesine odaklandı.

Tam tahmin ettiği gibi şüphelilere biri daha dâhil olmuştu!

Milas'ın oda kapısı aralandığında, Aslı bilgisayarının başında, Engin ise askılığın orada bir şeyler yapıyordu.

Çocuğu fark eden Milas, "Engin ne yapıyorsun orada?" diye merakla sordu.

Engin heyecanlanmıştı. Önce ne diyeceğini bilemedi.

"Şey abi, montumu asıyordum da..."

Milas çocuğa tebessüm etti. Sabahki gerginliğinden eser kalmamıştı.

Engin merakla sordu:

"Abi sen iyisin, değil mi?"

Paltosunu giymeye yeltenen Milas, yüzündeki tebessümü koruyordu.

"İyiyim Enginciğim, inşallah daha da iyi olacağım! Sen nasılsın?"

Paltosunu giydikten sonra Engin'in sola doğru kaymış kravatını keyifle düzeltmeye başladı dedektif. Birçok matematikçide görünen simetri hastalığına sahip olan Milas'ın bu hareketi çocuğu hiç şaşırtmamıştı. Onu şaşırtan sabah neredeyse sinir krizi geçiren şifre bilimcinin şimdiki tuhaf hâlleri idi.

Bu arada Engin'i gören Şifreli Dosyalar ekibi çocuğa selam vermeden geçmedi.

"Artık seni sahalarda göremiyoruz," dedi Mehmet Ali Őakacı bir sesle. "Nerelerdesin?"

"YanlıŐın var Mehmet Ali abi," dedi Engin tebessüm ederek. "Ben sahalardan hiç çıkmadım ki!"

Engin'in kravatını düzelttikten sonra "Haklı," diye söylendi Milas. "Bu sabah öyle bir Şey yaptı ki, anlatamam!"

Engin, "Demek sonunda anladın!" dedi sinsi bir tebessümle.

Şifre bilimci bir an durakladı. O an Şok olmuş gibiydi.

"Anahtarı bilinçli olarak düŐürdün!"

 ocuk cevap vermedi. Lakin yüz ifadesinden tüm gerçekler okunuyordu.

"Peki niye bana söylemedin?" diye sordu Milas. "Anahtarda gördüğün Şeyi diyorum. Birlikte bakardık!"

"Biliyorsun abi, böyle bir Şeye imkân yoktu," dedi Engin gülerek. "Anahtara bir Şey olmasın diye resmen için gidiyordu. Ben de oldu bittiye getirmek için düŐürme numarası yaptım. Anahtarın USB ucunu çıkartmak için küçük bir darbeye ihtiyaç vardı. Aslında odaya biraz daha geç gelsen bu maceraya hiç gerek kalmayacaktı ama... Neyse artık!" Bir an sanki kendi gençliğiyle konuŐuyormuŐ gibi hisseden Milas, heyecanla Engin'i yanağından öptü. Bu tepki karşısında  ocuk ne olduğunu Şaşırmıştı.

"Teşekkürler Engin Ar! Tek kelimeyle harikasın!"

Çocuğun utançtan yüzü kızarmıştı.

Bu esnada otel müdürü gülmeye başladı.

“Ha ha ha, gerçekten ismin Engin Ar mı?”

Çocuk bozulmuştu.

“Hayır efendim,” diyebildi tersler ağızla, “Süper Zekâ Engin derler bana!”

Müdür, çocuğa elini uzattı.

“Memnun oldum Süper Zekâ! İsminin hakkını veriyorsun.” Çocuğun keyfi tekrar yerine gelmişti.

“Ben de memnun oldum efendim, teşekkürler!”

Biraz sonra büroda Engin’le Aslı’dan başka kimse kalmayacaktı.

28. BÖLÜM

Milas Ulukan, Elif ve Ayhan Saygıner Kadıköy-Beşiktaş vapuruyla Yıldız Sarayı'na doğru gidiyorlardı.

Mehmet Ali'yle Tekin, Komiser Atıf ile birlikte polis merkezine dönme kararı almışlardı. Milas ayrılmadan Nusret Altın isimli otel görevlisinin ismini Mehmet Ali'ye vermiş, bu ismin ayrıntılı olarak incelenmesini istemişti. Bir türlü haz edemediği adamın kendisine yalan söylemiş olması dektifi daha da işkillendirmişti.

Aslında otel müdürü de kendilerine eşlik edecekti. Fakat son anda telefonunun çalması üzerine otele dönmesi gerekmişti. Bir nevi onu temsilen Ayhan Saygıner yanlarındaydı.

Milas bir süre vapurun camından mavi dalgalara baktı. Dışarıda soğuk bir hava olmasına rağmen, yılın bu zamanlarında deniz yolculukları ayrı bir lezzetli oluyordu. İstanbul'un eşsiz manzaraları simit bekleyen martıların çığlıklarına karışıyor, adeta teatral bir ortam sunuyordu yolculara... Ancak Milas şu anda İstanbul'un güzelliklerine odaklanamıyordu. Bir an evvel çözmesi gereken bir cinayet vardı. Ve bu sır perdesi her geçen saat daha da meraklandırıyordu onu.

Geçen gün rektörün söylediği sözler takıldı dedektifin aklına. Bu konuyu Ayhan Saygıner'e de açma kararı aldı.

"Fikret Bey'i tanıyorsunuz, değil mi?" diye sordu Milas, sorunun yanıtını bildiği hâlde.

Ayhan Saygıner düşünmeden "Elbette," dedi. "Şu anda çoğu kitabım onun sahibi olduğu yayınevinden çıkıyor."

"Ne güzel," dedi şifre bilimci sahte bir tebessümle. "Geçende Fevzi Arslan'ın çok hırslı biri olduğunu söylemişti bize... Öyle ki bazı yazar ve yayıncıların kariyerine engel olacak kadar... Siz ne düşünüyorsunuz?"

Yazar aniden durgunlaşmıştı. O anda onu gören biri deniz havası çarptı sanırdı.

"Otelde de konuştuğumuz gibi Milas Bey," diyerek söze başladı adam, "ben Fevzi Bey'i çok tanımıyorum. Birkaç görüşmemiz dışında çok samimiyetim yoktu. Çalışmalarımın dolayı bazı kitaplarıma talip olsa da yayınevi anlaşmalarım gereği reddetmek durumunda kalmıştım. Ama evet, Fikret Bey'in söyledikleri çok doğru... Rahmetli yüzünden birçok kişinin mağdur olduğunu işitmiştim."

Dedektif yazarı ilgiyle dinledi. Konunun biraz daha üzerine gitmekte fayda görüyordu.

"Mağduriyetten kastınız nedir Ayhan Bey, biraz açar mısınız?"

Adam söyleyeceklerini zihninde toparladı önce.

"Mesela onunla bir türlü anlaşamayıp yayınevinden ayrılan bazı yazarlar kitaplarını yayımlatamamışlardı. Çünkü

hangi yayınevine gitseler kapı duvar oluyordu. Rivayete göre Fevzi Bey'in eli biraz uzunmuş sanırım!”

Milas'ın bir an aklına Jale Hanım geldi.

“Jale Hanım'ı tanıyor musunuz? Tahminim o da benzer durumdan şikâyetçi... Gerçi o bana pek bir şey anlatmadı ama...”

Yazar başıyla onayladı.

“Evet, birkaç organizasyonda bir araya gelmiştik Jale Hanım'la... İyi bir polisiye yazarıdır. Mağdur olan yazarlar listesinde onun ismini çok duydum. Ama öyle bir kadının mağdur olabileceği çok inandırıcı gelmiyor bana...”

Elif şaşırmıştı. Konuya o da dâhil oldu:

“Neden peki?”

“Eşi çok zengindir. İstese yayınevi dahi kurabilir, o derece... Gerçi kitap işlerinden epey uzak bir kocası var Jale'nin!”

Bu sefer meraklanan Milas olmuştu. Gizemli şeyler söylüyordu Ayhan Saygıner.

“Kitap işlerinden uzak derken?” dedi Milas tereddüt ederek. “Yani... Düşündüğüm şeyi mi demek istiyorsunuz?”

Adam bu konuda konuşmak istemiyor gibiydi. Ama dektefi kırmamak adına soruyu yanıtladı:

“Kulislerde çok konuşulur. Tahminim biraz kirli işleri var o adamın!”

“Bir tür mafya yani!”

Elif ağzından kaçırmıştı. Sonrasında mahcup oldu genç kız.

Neyse ki yazar bunu problem etmemişti.

“Öyle de denebilir.”

Hemen sonra “Aslında bildiğim bir şey daha var,” dedi Ayhan Saygıner gizemli bir ses tonuyla. “Benim eski yayıncım... Fevzi Arslan yüzünden intihar etmişti!”

Milas ve Elif hayret dolu bakışlarla yazara bakıyorlardı. Böyle bir bilgi şimdi mi söylenirdi?

“Neden?” diye sordu şifre bilimci soğukkanlılıkla.

“Aralarında anlaşmazlıklar olmuş herhâlde, tam da bilmiyorum açıkçası... Fevzi Arslan, yayıncım Zafer Bey’in tüm önemli yazarlarını pek de etik olmayan yollarla kendi yayınevine aldırılmış. İşte beni de yayınevine dâhil etmek istemesinin sebebi buydu. Aslında benim onu reddetmemin en büyük sebebi de...”

“Gerçekten hiç etik bir davranış değil,” dedi Elif öfkeyle. “Peki sonra? Tahmin ettiğimiz şey oldu sanırım.”

“Evet,” dedi Ayhan, “yazarlarını kaybedince kısa sürede iflas etti. Yayınevi de kapandı hâliyle... Kısa süre sonra ise ölüm haberini aldım. İntihar ettiğini duyduğumda ne kadar üzüldüm bilemezsiniz.”

Milas durgunlaşmıştı.

“Başınız sağ olsun. Keşke bu bilgileri daha önce paylaşsaydınız bizimle...”

Yazar, Milas’ın sitemini anlayabiliyordu.

“Özür dilerim Milas Bey,” dedi hüzünle. “Bu tür şeyler kolay anlatılamıyor, kusura bakmayın lütfen.”

O anda Milas da Elif de, maktulün sütten çıkma ak kaşık olmadığını anlamışlardı. Hayat insanı hak ettiği şekliyle kaçınılmaz sona hazırlıyor, bunun üzerine insanlar yaşadıkları gibi ölüyordu.

Bu esnada vapur Beşiktaş iskelesine yanaşmıştı.

Milas, Elif ve Ayhan’ın vapurun iskeleye yanaşmasıyla Yıldız Sarayı’na doğru yol alması bir oldu.

29. BÖLÜM

“Zamanında mensubu olduğun gizli bir örgüt var mıydı?”

“Hayır komiserim, ne gizli örgütü! Sahafım ben! Beyoğlu’nda sahaf dükkânım var!”

Komiser Atıf, Mehmet Ali ve Tekin az önce polis merkezine getirilmiş seyrek saçlı, gözlüklü adama bakıyorlardı. Bu adam, otelde maktulü tehdit eden adamın ta kendisiydi.

“Niye kaçıyordun öyleyse?” diye sordu Tekin. “Seni şehir dışına kaçarken yakalamış arkadaşlar...”

Adamın bakışlarından korktuğu anlaşıyordu.

“Ben... Benim ailem şehir dışında... Onların yanına gidiyordum!”

“Hakkında arama kararı çıktıktan sonra ailenin yanına gidiyor olman tesadüf olamaz, değil mi?” diye imalı bir şekilde sordu Mehmet Ali. Üç bir koldan saldırıyorlardı adama...

Komiser Atıf araya girdi:

“Otelde kamera kayıtlarını inceledik. Maktulü ölmeden yaklaşık yarım saat kadar önce tehdit etmişsin. O esnada sizi gören şahitler de var. Buna ne diyeceksin?”

İsmi Ahmet olan adam önce ne diyeceğini bilemedi. Ardından kekeleyerek de olsa bir şeyler söylemeyi başardı:

“Bana borcu vardı. Ödemesini söylemiştim.”

Tekin sahte bir kahkaha attı.

“Hiç güleceğim yoktu. Ülkenin tanınmış bir yayıncısı, sahafın birinden borç para alacak ha!”

“Bana da hiç inandırıcı gelmedi,” dedi Mehmet Ali. “Da ha orijinal yalanlar bulmalısın. Yoksa bu uydurma hikâyeler seni uçuruma götürür, söyleyeyim!”

“Fevzi Arslan’ı nereden tanıyordun?” diye sordu komiser.

Adam, az önceye göre daha net konuştu:

“Müşterim olurdu. Çok sık gelip giderdi benim dükkâna... Oradan tanıyorum.”

Komiser, iki genç polise döndü.

“Araştırın bakalım bu vatandaş... Söyledikleri doğru mu? Değilse yaktım çirasını!”

30. BÖLÜM

Yıldız Sarayı

Milas, Elif ve Ayhan, Osmanlı Dönemi'nin son yönetim merkezi olan görkemli sarayın önündeydiler.

Sarayın 17. yüzyılda başlayan yerleşim süreci, 19. yüzyıl itibariyle tamamlanarak mevcut hâlini almıştı. II. Abdülhamid'in tahta çıkmasıyla, Dolmabahçe Sarayı'ndan yönetilen ülkenin kalbi Yıldız Sarayı'nda atmaya başlamıştı. Büyük Mabeyn Köşkü, Harem binaları, Şale Köşkü, Küçük Mabeyn Köşkü, Şehzade köşkleri, tiyatro, marangozhane ve daha birçok yapısıyla büyüleyici bir atmosferi vardı Yıldız Sarayı'nın.

Üniversite yıllarında buraya sık sık gelmiş olan Milas'ın, bu seferki gelişinde gözüne sönük gözük müştü saray. Şu anda Büyük Mabeyn Köşkü'nün önünde olmalarına rağmen, sarayın her noktasında restorasyon çalışmalarının olduğunu gözlemlemişlerdi. Ayrıca etrafta kimsecikler de yoktu.

Biraz sonra yaşlı bir adam karşıladı onları. Adamın yüzündeki şaşkınlık ifadesi okunuyordu.

“Hayırdır?” diye sordu yaşlı adam merakla.

Söze Milas başladı:

“Amcacığım, müzeyi ziyaret etmek için geldik ama her yer kapalı gözüküyor.”

Adam gayet doğal bir tavırla, “Yıldız Sarayı restore ediliyor, haberiniz yok muydu?” diye sordu. Soruda ufak bir serzeniş de seziliyordu.

“Şimdi sarayın her yeri kapalı mı yani?” diye sordu Elif.

Adam cevap vermeye tenezzül etmeden soruyu başıyla onayladı. O anda Milas, Ayhan ve Elif birbirlerine baktılar. Ne yapacaklardı şimdi?

Süre kazanmak için “Amcacığım,” diyerek söze girdi Ayhan. “Burada II. Abdülhamid’in kütüphanesi de bulunuyor mu acaba?”

Elif’le Milas bu soruya anlam verememişlerdi.

Yaşlı adam “Yok, hayır,” diyebildi. “Padişah olduğu dönemlerde varmış kütüphane... Sonrasında kapatılmış.”

Konu yaşlı adamın ilgisini çekmiş olacak ki konuşmasını sürdürdü:

“Büyük ve hususi kütüphane olmak üzere iki kütüphane mevcutmuş eskiden. Hususi kütüphanede II. Abdülhamid’in bizzat çevirttiği kitaplar ya da şahsi yazıları bulunuyormuş. Hatta bunlardan bazılarının kayda geçirilmediği, sandıklar içerisinde muhafaza edildiği söylenir.”

Elif’in aklına yine Sherlock Holmes serileri gelmişti. Muhtemelen çevrilen polisiye kitaplar da padişahın hususi kütüphanesinde bulunuyordu.

Dedektif ise bambaşka şeyler düşünüyordu. Artık söze girmesi gerektiğini düşündü. Zira karşısındaki yaşlı adam sözüne güvenilecek bir kişiye benziyordu.

“Amcacığım ben şifre bilimciyim, aynı zamanda da dedektif,” diyerek önce mesleğini belirtti. “Bu arkadaşımız da polis... Doğruyu söylemek gerekirse, bulduğumuz bir şifre bizi buraya getirdi.”

Yaşlı adam çok şaşırmamış görünüyordu. Ama hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi konuşmaya devam etti:

“Allah Allah, ne şifresi?”

Milas, şifreli kaleminden çıkan şifreli harfleri gösterdi adama.

“Bu şifre ‘Yıldız Sarayı’na işaret ediyor.”

Adam ikna olmuş gibiydi. Ama bir şeyi daha görmesi gerekiyordu.

“Anahtar?” diye sordu gizemli bir surat ifadesiyle...

Dedektif heyecanlanmıştı. Cebinden “II. Abdülhamid Han” yazılı anahtarı çıkarıp gösterdi. Anahtarı gören yaşlı adamın yüzündeki gizemli ifade bir anda kayboldu.

“Bekleyin beni,” dedi ve yanlarından uzaklaştı.

Yaklaşık beş dakika sonra tekrardan yanlarına geldi adam. Bu sefer elinde sararmış bir zarf bulunuyordu.

“Alın bunu,” dedi. “Aradığınız şey burada değil, Beylerbeyi Sarayı’nda! Ama bu zarf size yol gösterecek... Sarayda sizi karşılayacak görevliye şifreyi söyleyip, anahtarı gösterin.”

Elif ve Ayhan meraklı gözlerle Milas'ın elindeki zarfa bakıyorlardı. Muhtemelen bu zarfta da bir şifre vardı.

Yaşlı adam cümlesini tamamlar tamamlamaz ortalıktan kayboldu. Aslında Milas'ın sormak istediği sorular vardı. Ancak fırsat vermemişti tecrübeli adam...

Ellerinde tuttukları gizemin peşinden gideceklerdi. Şu anda başka çareleri yoktu.

31. BÖLÜM

Bir gün sonra...

“Mehmet Ali , kalemin içinden çıkan kâğıttaki parmak izlerinden Milas’a bahsettin, değil mi?”

“Bahsettim komiserim, cinayet günü otelde bulunan herkesin parmak izlerini almamız gerektiğini söyledi. Sahaf olduğunu iddia eden Ahmet denen o adamın da... Ayrıca onunla bir de kendisi konuşmak istiyormuş.”

“Güzel, konuşsun tabi... Belki bir şeyler bulur. O otel görevlisinin adı neydi... Hah, Nusret... Nusret Altın! Hâlâ bulunamadı mı?”

Mehmet Ali “Maalesef komiserim,” diyerek itiraf etti. “Adam otele de gitmemiş. Ama ekipteki arkadaşlar arıyor, enselemeleri yakındır.”

Komiser Atıf’ın elinde şifreli kırmızı dolma kalem bulunuyordu.

“Vay be, kalemde sadece maktulün parmak izi var. Ama içindeki kâğıtta onunla birlikte gizemli birinin daha parmak izine rastladık. Kim’ acaba?”

Genç polis düşünmeden fikrini söyledi:

“Bence katil komiserim! Şayet oteldeki kişilerden biriyle örtüşürse katili bulduk demektir.”

“İnşallah,” diyebildi Komiser Atıf umutsuz bir ses tonuyla. “İnşallah dediğin gibi olur da bir an önce kurtuluruz şu çetrefilli meseleden...”

“Şu yazar Jale Hanım’ın kocası meselesi de var komiserim,” dedi Mehmet Ali tatsız bir şekilde. “Adam pek sağlam pabuç değilmiş. Şayet bu cinayet onun işiyse olay daha da büyür.”

Atıf Bakırcı yüzünü ekşitti.

“İş adamı görünümlü mafya bozuntusu bunlar! Her şeyi yapıp, bir şekilde üstünü örtmeyi iyi bilirler. Bilmiyorum sırık, bu cinayette olması gerekenden çok şüpheli var. Artık kafam almıyor!”

Komiserini teskin etmek isteyen Mehmet Ali, “Bugün Milas dedektiflik bürosunda Jale Hanım’la görüşecektim,” dedi. “Belki bir şeyler bulur.”

Komiser Atıf hiçbir şey söylemedi. Dalgın bir şekilde elinde döndürdüğü kan kırmızısı kaleme bakıyordu.

32. BÖLÜM

Milas, ofiste bir saattir bilgisayarın önünde oturuyordu. Maktulün yakın çevresinde bulunan ve konuşma imkânı bulduğu kişilerin fotoğraflarına bakıyordu. Bu fotoğraflardan bazıları “Kara Hafta Festivali”nde çekilmişti. Bazılarıysa oldukça eski sayılırdı.

Mesela rektörün organizasyonda çekilmiş herhangi bir fotoğrafını bulamamış, sosyal medya hesaplarında üniversite yıllarında çekilmiş bir gençlik fotoğrafına denk gelmişti. Adamın tek başına çekildiği fotoğraf yok gibi bir şeydi. Buradan sosyal bir öğrenci olduğu anlaşıyordu.

Üniversite arkadaşlarıyla çekildiği çözünürlüğü yüksek bir fotoğrafta, zafer işareti yapmış genç bir çocuk göze çarpıyordu. Adamın şimdiki hâinden eser yoktu. Zaman insanı ne çok değiştiriyordu. En çok da bakışlarını...

Gençlik yaşlarında sanki daha bir masum bakıyordu insan ve bu bakışlarına fazlasıyla sirayet ediyordu. Yaş aldıkça yüz de değişiyordu şüphesiz. Ama bakışlar da fiziksel özelliklerle birlikte olgunlaşıyor, farklılaşıyordu. Hayat farkında olmadan insanı ölüme hazırlıyordu.

“İnsanı yaşlandıran yıllar değil, yaşadıklarıdır,” dedi Milas sessizce. Böyle bir söz var mıydı, yoksa o anda mı aklına

gelmişti? Bunun üzerinde çok durmadı. Zihni o kadar yorgun ve bulanıktı ki, enerjisini tasarruflu harcaması gerektiğini düşünüyordu.

Saate baktı dedektif. Birazdan Jale Hanım'la görüşecekti. Onunla özellikle eşi hakkında konuşmak istiyordu. Aslında eşiyle birlikte gelmesini istemişti ofise, ancak kadın kocasının yurt dışında olduğunu söylemişti. Belki yalandı, ama şu anki şartlar kadına inanması gerektiğini söylüyordu.

Dün Yıldız Sarayı'ndaki yaşlı adamın verdiği zarfı açmıştı dedektif. Tahmin ettikleri gibi sararmış zarfın içinde bir şifre vardı. Bu şifre ise Beylerbeyi Sarayı'na giriş bileti kıymetindeydi. Elbette çözülmüş hâliyle...

Dün akşam eve gittiğinde şifre üzerine çok düşündü Milas, lakin bir şey bulamadı. Şifreyi sabaha kadar çözme-yi umuyordu. Keza bunu başarabilseydi soluğu Beylerbeyi Sarayı'nda alacaktı. II. Abdülhamid Han'ın sürgün yeri olarak bilinen saraya daha önce hiç gitme imkânı olmamıştı. Şifreyi çözebilirse hemen gidecekti genç adam.

Zarftaki şifreye bir kez daha baktı:

3. Şifre:

532416 (INADSK)

İlk şifrede sadece rakamlar, ikinci şifrede harfler, üçüncü şifrede ise hem harf hem de rakamlar göze çarpıyordu.

Bir an matematik olimpiyatlarına hazırlandığı senelere geri dönmüştü şifre bilimci. Engin gibi hayata toz pembe baktığı güzel senelere... Tek derdi dersleri, tek sevdası

matematikti. Şimdi, seneler sonra da tıpkı bir öğrenci gibi matematikle haşır neşir oluyor, şifrelerin gizemli dünyasında kendisine yer arıyordu. Lakin bir cinayeti aydınlatmaktı şimdiki gayesi... Aslında yaptığı iş heyecan vericiydi, ancak bir o kadar da stresliydi.

Lise yıllarında matematik olimpiyatlarından aldığı ödüller, üniversitede okul birinciliği ve daha fazlası... Henüz kısa yaşamındaki tüm başarıları bir film şeridi gibi genç dedektifin gözlerinin önünden akıp gitti.

Başarılarına yenilerini eklemek için çabalıyordu Milas. Elbette bu başarıları eskisi gibi sadece kendisine değil, yaptığı meslek gereği tüm insanlığa fayda sağlayacaktı. Pes etmemeliydi. Zihnindeki düşünce bulutlarını dağıtıp zarfı çekmeceye bıraktı. Kendisini yapacağı görüşmeye hazırlasa iyi olurdu. Buradan çıktıktan sonra da polis merkezine gidecek, Ahmet denen adamla konuşacaktı. Daha çok işi vardı. Bu esnada oda kapısı açıldı ve Jale Hanım, Aslı'nın nezaretinde odaya giriş yaptı.

Kısa bir selamlaşmanın ardından Milas konuya girdi:

“Jale Hanım, otelde sizinle çok konuşma imkânımız olmamıştı. Onun için sizi buraya davet etmek istedim.”

Mümkün olabildiğince duygularını belli etmemeye çalışan kadının gergin olduğu bakışlarından belliydi.

“Size çok da yardımcı olabileceğimi sanmıyorum,” dedi kendinden emin ve otoriter bir sesle. “Bu cinayetle uzaktan yakından alakam yok!”

Milas kadının açık konuşmasına şaşırmişti.

“Siz beni yanlış anladınız sanırım. Sizi buraya şüphelendiğim için çağırmadım, bilginize başvurmak için davet ettim.”

Kadın, dedektifin bu sözüne inanmamıştı. Gerçi doğru olduğu da söylenemezdi.

“Neyse,” dedi Milas, “otelde Fevzi Arslan’ı tanıyan bazı yakın dostlarıyla konuşma imkânım oldu. Maktulün çok hırslı olduğunu hatta bazı yayıncı ve yazar dostlarına zarar dahi verdiğini itiraf edenler oldu. Hırs insana her şeyi yaptırıyor gerçekten... Siz ne düşünüyorsunuz?”

Kadın Milas’ın yüzüne bakmıyordu.

“Sizinle aynı fikirdeyim,” dedi kısık bir sesle. “Hırs kötü bir şey ama insanoğlunun fıtratında var bir kere...”

“Mesela siz,” diyerek ibreyi kadına yöneltti şifre bilimci, “Fevzi Bey’den sonra başka bir yayıncıyla çalışmadığınızı söylemişsiniz. Bunun sizin tercihiniz olduğunu sanmıyorum. Haksız mıyım?”

Yazar itiraf etti:

“Hakkınız var. Evet, benim tercihim değildi. Fevzi engel oldu!”

Milas’ın duymak istedikleri bunlardı işte...

“Nedenini biliyorum,” dedi Milas konuyu uzatmadan. “Galiba aranızda birtakım anlaşmazlıklar olmuş, siz başka yayınevine geçmek istemişsiniz. Fevzi Bey de eli uzun yayıncılardanmış, onu da öğrendim. Engel olmuş sizin kaleminize... Bunların hepsi doğru, değil mi?”

“Evet, doğru,” dedi kadın düşünmeden, “Ama bu durum akla şu soruyu getirebilir: Fevzi Arslan’ı yaptıklarından ötürü ben öldürmüş olabilir miyim?”

Milas susmayı tercih etti. Zira kadın sözlerine devam edecekti:

“İnanın benim böyle çirkin yakıştırmalarla işim dahi olmaz.”

“Peki eşiniz?” diyerek araya girdi dedektif. Artık sadede gelmek istiyordu.

Kadın ilk kez gülümsedi. Yüzü gülse de siyah gözlerindeki gerginlik hissi devam ediyordu.

“Evet, eşimle ilgili birtakım şeyler duyduğunuz anlaşılıyor. Zamanında yaptığı işler için davalar açıldı. Hâlâ devam edenleri de var. Herhâlde eşim kirli işler yapsa yurt dışına çıkamazdı, değil mi? Söylenilenlerin hepsi iftira!”

Tabii gerçekten yurt dışındaysa... Milas yurt dışı konusunda şüphelerini koruyordu. Elbette aklındakileri kendine sakladı.

Kadın devam etti:

“Sizinle samimi konuşacağım Milas Bey. Fevzi’nin öldürülmesine üzülmедim. Çünkü hırsından dolayı çok zararı oldu bana... Sadece bana da değil, birçok insana... Onun zulümleri yüzünden iflas edip, sonrasında intihar eden yayıncılar dahi var!”

Kadın gergin bir şekilde konuşuyordu ve Milas ilk kez yazarın samimi olduğunu düşündü.

“Anlayacağınız,” dedi kadın sesini dizginlemeye çalışarak, “su testisi su yolunda kırıldı! Fevzi Arslan’ı kim öldürmüş olabilir, inanın hiçbir fikrim yok... Ama eminim zamanında canını çok yaktığı bir kişidir. Benim cinayet işleyecek kadar canım yanmadı, emin olun!”

Kadının konuşması dedektifi etkilemişti, ama emin olamıyordu. Olmamalıydı da... Son saniyeye kadar her an her şey değişebilirdi.

“Eşiniz ne işle meşgul?”

Kadın hemen yanıtladı:

“İnşaat sektöründe...”

En kirli işlerin döndüğü sektörlerin başında geliyor inşaat, diye düşünmeden edemedi Milas.

Sonrasında kadın aniden aklına bir şey gelmiş gibi söze girdi:

“Ayrıca katilin siyah bir paltoyla otelden çıktığı konuşuluyor. Ben o gün oteldeydim, hatta sizinle akşam üzerine doğru karşılaştığımızı hatırlıyorum. O sebeple elinizde benimle ilgili pek de delil olduğunu sanmıyorum.”

Milas, hakikaten kadından şüphelenmiyordu. Şüphelendiği onun kocası ve adamın tutmuş olabileceği kiralık bir katilin varlığıydı. Ama kadının bu temkinli tavırları hoşuna gitmişti genç adamın.

“Sizin o gün o saatte otelde olmanız hiçbir şey ifade etmiyor Jale Hanım. Siyah paltoyla dışarı çıkmış, paltoyu güvendiğiniz bir yerde imha edip otelin arka kapısından

giriş yapmış olabilirsiniz. Zira otelin Tepebaşı'na bakan tarafında, sadece personellere yönelik iki tane giriş çıkış kapısı var. Ayrıca tesadüfe bakın ki, arka kapıların olduğu yerdeki kamera da çalışmıyormuş!”

Milas sözünü tamamladıktan sonra kurnaz bir ifadeyle gülümsedi. Kadının daha da gerildiğini hissedebiliyordu. Bu kadar eğlence yeterliydi.

“Sizden şüphelendiğim için anlatmadım bunları, inanın. Öyle bir niyetim olsa, çoktan bu bilgiyi polis arkadaşlarıma iletirdim.”

Yazar biraz olsun rahatlamıştı.

“Ama buna rağmen,” diyerek tekrardan söze girdi başarılı şifre bilimci, “en yetenekli katiller polisiye yazarlarından çıkmaz mı sizce de?”

Milas gülümsüyor olmasa kadın tekrardan konuşmayı ciddiye alacaktı. Ancak dedektifin latife ettiği belliydi.

Teşekkür edip, kadını uğurladıktan sonra tekrardan zarf-taki gizemli şifreye baktı. Bir şey çıkmayacağını anlayınca birden ayaklandı. Duracak vakit değildi, polis merkezine gidip bir de Engin'in gördüğü seyrek saçlı adamla konuşmalıydı. Belki ondan bir şeyler öğrenebilirdi. Yoldayken aklında şifreli kaleminden çıkan kâğıttaki ikinci parmak izinin sahibi bulunuyordu.

“Hissediyorum,” dedi içinden, “az kaldı, hem de çok az!”

33. BÖLÜM

Engin, oldukça büyük sayılabilecek geniş bir salonun tam ortasında idi. Salonda beyaz renkler hâkimdi. Tıpkı Pera Palas Hotel'in görkemli balo salonlarına benziyordu bulunduğu yer.

Birkaç adım atmıştı ki, ne olduğunu anlayamadığı bir kalabalıkla karşılaştı. Daha doğrusu uzun bir kuyruktu bu...

İnsanlar tanınmış ünlü biri için toplanmışlardı belli ki... Elllerinde irili ufaklı kitaplar göze çarpıyordu.

Engin, bir yandan etrafı incelerken bir yandan yürüyüşünü sürdürüyordu.

Kuyruktaki okurlar birbirleriyle fısıldaşıyor, yanlarından geçerken meraklı gözlerle onlara bakan Süper Zekâ Engin'i görmüyorlardı. Sanki görünmezlik iksiri içmişti çocuk... Kimsenin ona baktığı yoktu.

O an Engin de bu durumla pek ilgilenmedi. Kuyruğun başını merak ediyordu. Bu kadar insanı tertipli bir şekilde sıraya dizmiş olan esrarengiz kişiyi...

Hayranı olduğu bir yazarı görmek için nelerini vermezdi. Mesela Agatha Christie, ya da Sherlock Holmes kitaplarının

yazarı Sir Arthur Conan Doyle... Hatta kitaplarını ilgiyle okuduğu Edgar Allan Poe...

Ama bunun mümkün olamayacağını çok iyi biliyordu Engin. Yine de inatla yürümeye devam etti. Ucu görünmeyen bir okyanusa benzeyen sıranın başlarına geliyordu artık. Zira ileride bir masa göze çarpıyordu. İmza masası olmalıydı bu. Biraz daha ilerlemesiyle Agatha Christie'yi görmesi bir oldu! Bu nasıl olabilirdi?

Ancak polisiyenin kraliçesi masada oturmuyor, kuyruğun ön sıralarında ayakta bekliyordu. Onun da elinde imzalanmayı bekleyen bir kitap vardı. Onun hemen önünde Edgar Allan Poe... Onun da önünde Sir Arthur Conan Doyle! Hepsi kuyrukta, sıralarının gelmesini bekliyordu. Bilinçaltının oynadığı bir oyun olmalıydı bu!

Artık masada oturan yazarı daha bir merak eder olmuştu. Dünyaca ünlü polisiye ve gizem yazarlarını saatlerce ayakta bekleten yazarı çok merak ediyordu. Bir adım... İki adım daha... Ve evet, gizemli yazar sonunda gözükmişti.

Sağ tarafa taranmış düz sarı saçlar, mavi gözleri daha iri gösteren kalın çerçeveli gözlük ve her şeyden önemlisi gülen mavi gözler...

Ağlamak istiyordu Engin. Masadaki ünlü yazar kendisiydi! Dünyaca ünlü yazarlar dahi ondan imza alabilmek için gelmişlerdi bu gizemli salona...

Alfred Hitchcock mu o?

Evet, gerilim filmlerinin ünlü yönetmeni de sıradaydı. İnanılmaz bir şeydi bu!

Güler yüzlü bir ifadeyle kitaplarını imzalayan Engin'in arkasındaki pankartta yazanlar, çocuğu daha da mutlu etmişti.

“Dâhi dedektif ve ünlü polisiye yazarı Süper Zekâ Engin okurlarıyla buluşuyor!”

Ünü tüm dünyaya yayılmıştı belli ki... Hayallerine kavuşabildiği için çok mutluydu. Sonra birden Agatha Christie saatlerce beklediği kuyruktan ayrılıp yanına geldi. Belki de o anda kendisini gören tek kişiydi.

Bir süre gözlerinin içine baktı ve “Engin, oğlum,” diyebildi. Çocuk, dünyaca ünlü polisiye yazarının bu kadar iyi Türkçe konuştuğuna şaşırılmıştı.

Sonrasında Agatha Christie, dayanamayıp Engin'i iki omzundan tutup sarsmaya başladı.

“Uyansana oğlum, git yatağına yat!”

Sesler giderek büyük salonda yankılanmaya başlamıştı.

Engin anlam veremiyordu. Ne uyanması, ne yatağı... Polisiyenin kraliçesi neler söylüyordu böyle!

“Oğlum, uyansana!”

Engin, gözlerini açtığı anda büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı. Karşısında annesi meraklı gözlerle ona bakıyordu.

Başını kaldırdığında boynunda acı bir ağrı hissetti. Odasında çalışırken bilgisayar masasının başında uyuyakalmıştı.

Artık her şey çok netti, uyku bulutları dağılmıştı.

“Yatağına yatsana oğlum, burada nasıl uyuyorsun böyle!
Allah muhafaza kötü rüyalar görecekisin.”

Engin, ağlamak istiyordu. Hem de gözlerindeki son damla yaş kuruyana kadar...

34. BÖLÜM

“Parmak izi kişilik analizleri yapıldı Milas,” dedi Elif karamsar bir ifadeyle, “Maalesef hiçbiriyle örtüşmüyor.”

Dedektif moralini bozmadı. Emniyet merkezinde Elif’le birlikte Ahmet denen adamın yanına gidiyordu.

“Bu sabah sana bazı fotoğraflar gönderdim Elif,” dedi Milas. “Uygun olduğunda sen de incellersin. Şimdiye kadar bir şekilde konuştuğumuz kişilerin eski ve yeni fotoğrafları... Senden bir şey rica edeceğim. Ama sen önce bir fotoğrafları incele, olur mu?”

Elif, arkadaşının sözünü başıyla onayladı. Ama yine tuhaf bir şey vardı şifre bilimcide. Daha doğrusu bildiği bir şey... Genel huyu olduğu üzere belirli bir süre yine kendine saklayacaktı anlaşılan. Lise arkadaşının gizemli hâllerine hâlâ tam olarak alışamamıştı Elif.

Sonunda katil zanlısının olduğu yere gelmişlerdi. Odaya girdiklerinde, orta yaşın üzerinde olduğu tahmin edilen adamın gerildiği anlaşılıyordu. Çatık kaşları, adeta adamın kalkanı gibiydi. Her ne kadar kendisini korkusuz gibi göstermeye çalışıyor olsa da bunda çok başarılı sayılmazdı.

Milas, adamın ürkek bakışları nezaretinde tam karşısına oturdu. Sonrasında Elif'in önüne koyduğu dosyayı incelemeye başladı. Adamın sabıka kaydı temiz görünüyordu. Söylediği gibi Beyoğlu'nda sahaf dükkânı vardı.

Dedektif sessizliği bozdu:

"Fevzi Arslan'ı nereden tanıyorsun?"

Adam aynı soruları duymaktan sıkılmış gibiydi.

"Daha önce de söyledim. Sahaf dükkânım var. Müşterim olurdu kendisi..."

"Genellikle ne alırdı senden? Kitap mı?"

Adam başıyla onayladı.

"Evet... Bazen çevirisi yapılmamış eski kitaplar geçerdi elime... Fevzi de artık telif problemi kalmamış, kaliteli bulduğu eserleri Türkçe'ye kazandırırdı."

"Peki aranızdaki problem neydi?" diye sordu Milas. "Bir borç meselesi varmış sanırım. Bir önceki sorgulamada arkadaşlara öyle demişsin. Ne borcu bu?"

Adam, alnından süzülen teri elinin tersiyle sildikten sonra konuşmaya başladı:

"Aslında tam olarak ben de bilmiyorum. Yani şey... Sadece bana borcu olduğunu biliyorum."

Dedektif ve Elif, adamın söylediğinden hiçbir şey anlamamıştı.

“Sen bizimle dalga mı geçiyorsun!” dedi Milas hiddetli görünmeye çalışarak. “Adamın sana borcu var ve sen bu borcun ne olduğunu bilmiyorsun, öyle mi?”

“Tamam,” dedi adam bezgin bir ses tonuyla. “Olanları size ayrıntılı olarak anlatacağım. Söylediğim gibi Fevzi kitap bakmaya gelirdi benim dükkâna... Muhabbetimiz iyiydi o zamanlar... Sahaf olduğum için kitabın yanı sıra eski aksesuarlar da bulunurdu bende...”

Elif araya girdi:

“Ne gibi aksesuarlar?”

“Eski bozuk paralar, kasetler, plaklar, üzerinde eski İstanbul fotoğraflarının yer aldığı kartpostallar ve antika sayılabilecek anahtarlar...”

“Anahtar” kelimesini iiten dedektifin gözleri birden fal taşı gibi açılmıştı.

Heyecanını belli etmemeye çalışarak “Evet, devam et,” diyebilirdi.

“Bir gün geldiğinde eski aksesuarlara bakıyordu. İlerinden birini eline alıp uzun süre inceledi ve satın almak istedi. Ben de cüzi bir ücret karşıılığında elindekini ona sattım.”

Gereken soruyu sormakta gecikmedi Milas:

“O aldığı şey neydi peki?”

“Bir anahtar,” dedi sahaf düşünmeden. “zerinde II. Abdülhamid Han yazılı bir anahtar...”

Elif’le Milas birbirlerine baktılar. Editörün anahtarı nereden bulduğu çıkmıştı ortaya...

Adam konuşmasını sürdürdü:

“Ben... O şeyin değerli olduğunu bilemezdim. Bilsem satar mıydım? Çok pişman oldum. Sonrasında da...”

Elif adamın sözünü kesti:

“O anahtarda hakkın olduğunu düşünerek adamı tehdit ettin.”

Milas’ın anlayamadığı birkaç nokta vardı.

“Peki o anahtar senin eline nasıl geçti? Ayrıca anahtarın değerli olduğunu ne zaman anladın?”

Adamın yüzünde o an bile pişmanlık hissi okunuyordu. Böyle bir fırsatı kaçırdığı için çok üzgündü belli ki...

“Bizim çevremiz ortaktır Fevzi ile... O anahtar aracılığıyla Osmanlı hanedanının bugünkü aile üyeleriyle bir araya geldiğini işitmiştim. Ne olduğunu inanmıyordum. Ama bir emanet varmış sanırım. II. Abdülhamid’in emaneti... Sadece bunu öğrenebilmiştim.”

Anahtarın bana nasıl ulaştığına gelince... Tanıdığım ciltçi ve sahaf arkadaşlarım vardı. Onlar bu tür eski aksesuarlar getirirlerdi dükkâna. Onların arasında gelmiş olmalı. Muhtemelen arkadaşlarıma da bu şekilde ulaşmıştır. Anahtarın bu kadar değerli olabileceğini kim tahmin edebilirdi?”

Milas durumu anlamaya başlamıştı. Adamın niyetini de...

“Demek ki, Fevzi Arslan Osmanlı hanedanıyla iletişim hâlindeydi.”

Şifre bilimci, Yıldız Sarayı’ndaki yaşlı adamı aklına getirdi. Adamın şifreyi işitip, anahtarı gördükten sonra zarfı

getirişini ve gizemli hâl hareketlerini... Bu şifreler ve o gizemli anahtar, emaneti korumak için Osmanlı hanedanının aldığı bir tür önlemdi. USB bölümü ise anahtara sonradan eklenmiş olmalıydı.

Adam suçluluk hissiyle bir Elif'e bir de Milas'a baktı.

“Beni anlıyorsunuz değil mi? Ben... Ben sadece hakkım olanı almak istemiştim. Çünkü o anahtarı benden aldı; en azından beni de ekibe dâhil edebilirdi. Ama o beni hiç umursamadı. Blöf maksatlı tehditlerimi bile...”

Dedektif adamdan alacağını almıştı. Ayağa kalktı ve hızla odadan çıktı.

Bir an evvel zarftaki şifreyi çözmesi gerekiyordu. Bu emanet her neyse, şu an tehlikedeydi!

35. BÖLÜM

Bir gün sonra...

Komiser Atıf ile Mehmet Ali, bu sabah gözaltına alınan Nusret Altın'ın sorgusundan çıkmışlardı. Adamın sabıka kaydı oldukça kabarıktı. Çok büyük suçlar olmamasına rağmen, siciline işlenen yolsuzluk ve hırsızlık vakalarının olduğu anlaşılmıştı. Otele de güçlü bir referans aracılığıyla girebildiği, otel yetkililerinin adamın bu derece sabıkası kabarık biri olduğundan haberlerinin olmadığı ortaya çıkmıştı.

Ancak buna rağmen adam sorgu sırasında suçunu itiraf etmediği gibi, Fevzi Arslan'ı da hiç tanımadığını iddia etmişti. Parmak iziyse kâğıtta bulunan izle örtüşmüyordu. Bu da adamı haklı çıkarır türdendi.

Sorgulamalar devam edecekti şüphesiz. Ama iki polisin tekrardan her şeyin başladığı Pera Palas Hotel'e gitmeleri gerekiyordu. Zira Milas'ın açıklayacağı bazı şeyler vardı.

36. BÖLÜM

Pera Palas Hotel

Milas Ulukan, Şifreli Dosyalar Ekibi, otel müdürü ve Rektör Fikret Işık otelin Kubbeli Çay Salonu'nda oturmuş, durum değerlendirmesi yapıyorlardı. Otelin altıncı katında kalan rektör de sohbete dâhil olmak istemişti. Buna karşılık, Jale Hanım ile Ayhan Saygıner işleri gereği otelde değildi.

Milas, piyano sesleri eşliğinde konuşmaya başladı:

“Son üç dört gündür hepimiz çok yorulduk. Ama artık adım adım hedeflediğimiz noktaya yaklaştığımızı hissediyorum.”

“Gerçekten öyle,” dedi Komiser Atıf, Milas’ın ikinci cümlesini hiç duymamış gibi. “Bu hafta hepimiz için ‘Kara Hafta’ oldu, çok yorulduk!”

Komiserin sözü karşısında istemsiz olarak gülümseyen dedektif, cebinden sararmış zarfı çıkardı.

Sonra “Dün gece hiç uyumadım,” dedi itiraf edercesine. “Bu şifreyi bir şekilde çözmem gerektiğini düşündüm. Zira kaybedecek zamanımız yok...”

Zarfın içinden şifrenin yazılı olduğu kâğıdı çıkardı.

“Şükürler olsun ki dün gece şifreyi çözebildim!”

Mehmet Ali’yle Elif heyecanla birbirlerine baktılar. Komiser Atıf da heyecanlanmıştı ama o tecrübesinden dolayı heyecanını çok da belli etmemeye çalışıyordu. Tekin’in ise yüzü asıktı.

“Aslında bu şifre diğerlerinden de kolaymış,” diyerek itirafta bulundu genç adam. “Ama başta da söylediğim gibi çok yorulduk. İnsan yorulduğu zaman hemen yanı başında olup bitenleri dahi göremiyor.”

Şifreyi tekrardan hatırlattı başarılı şifre bilimci:

3. Şifre:

532416 (INADSK)

“Rakamlar parantez içinde verilen harflerin karıştırılmış numaraları... Biz buna ‘Anahtar Kelime Şifrelemesi’ diyoruz. Aslında burada yapacağımız şey çok basit... Dağınık olanı düzenlemek... Evet, hepsi bu kadar!”

Kimse bir şey anlamamıştı. Herkes boş gözlerle kâğıda ve birbirlerine bakıyordu. Milas cümlelerine biraz daha açıklık getirdi:

“532416 rakamlarını sırayla yazalım. Yani 123456 şeklinde... Bu rakamlara parantez içinde karşılık gelen harfleri düzenli olarak yazarsanız şifreyi çözmüş olursunuz! Sırayla 5 rakamının karşısında I harfi, 3 rakamının karşısında N harfi, 2’nin karşısında A, 4’ün karşısında D, 1’in karşısında S ve 6

rakamının karşısında ise K harfi bulunuyor. Bize düşen bu harfleri 123456 formatında bir araya getirmek.”

Rektör aklından çözmüştü soruyu:

“SANDIK...”

“Evet,” dedi Milas minnetle. “Harfleri sırayla yan yana getirdiğimizde; S, A, N, D, I ve K harflerini görüyoruz! Dolayısıyla üçüncü şifremiz, ‘SANDIK’... Teşekkür ederim Fikret Bey...”

Rektörün yüzünde hiçbir duygu belirtisi yoktu.

Elif’in aklına bir şey gelmişti, hemen söylemek istedi:

“Milas hatırlıyor musun, Yıldız Sarayı’nda gördüğümüz amca bize II. Abdülhamid’in kütüphanelerinden bahsetmişti. Hatta hususi kütüphanesindeki kitapların bir bölümünün kayıtlara geçirilmediğini, sandıkların içinde saklandığını söylemişti. Acaba bahsi geçen sandık bu mu?”

Dedektif bir şey söylemek için henüz erken olduğunu düşünüyordu. Ama fikrini paylaşmadan da edemedi:

“İşin içinde bir sandık olduğu aşikâr... Ama o sandıkta ne var, işte bu konuda bir şey söyleyemiyorum.”

“II. Abdülhamid’in emaneti,” dedi otel müdürü dalgınlıkla. “Acaba ne olabilir?”

Herkesin cevabını merak ettiği soru buydu.

“Beylerbeyi Sarayı’na ne zaman gitmeyi düşünüyorsunuz Milas Bey?” diyerek alaycı bir sesle sordu Tekin. “Hazır şifre de çözülmüş, daha neyi bekliyoruz!”

Milas arkadaşının telaşını anlıyordu.

“Merak etme Tekin, çıkacağız birazdan. Malum Beylerbeyi Sarayı aynı zamanda bir müze... Ziyaretçi alımının sonlanmış olması bizim için daha iyi olacak. Nasılsa orada bize yardımcı olacak bir görevli var. Osmanlı hanedanı ve belediyenin bizzat görevlendirdiği bir yetkili...”

“Çok önemli bir emanet olmalı,” dedi rektör kalın sesiyle.

“Kesin ya bir harita ya da II. Abdülhamid’in hazinesi var o sandıkta!” dedi Tekinsiz Tekin heyecanla.

Gerçekten de insanın aklına ilk bunlar geliyordu. Milas saatine baktı. Yaklaşık bir saat sonra Beylerbeyi Sarayı’nda ziyaretçi alımı sonlanacaktı.

“Öyleyse gidip emaneti gözlerimizle görelim!”

37. BÖLÜM

Üstü kalın bir toz tabakasıyla kaplanmış, kiraz ağacından yapıldığı tahmin edilen sandık gizemli bir elin avuçları içindeydi. Siyah eldivenli eller, önce sandığı gelişigüzel salladı. Sonra sandığın ön tarafındaki tahtadan yapılma kısmı arka tarafa kaydırıldı. Kaydırılan noktada küçük bir boşluk oluştu. Bu boşlukta sürgülü olarak bulunan başka bir tahta parçası, puzzle parçası misali çıkıp ele düştü. Artık sandığın alt kısmında derin bir boşluk vardı. Normalde bu boşluktan, sandığı açacak bir anahtar çıkması beklenirdi. Lakin öyle olmadı. O boşluktan bir kâğıt parçası çıktı.

Gizemli eller küçük sayılabilecek sandığı bir kenara bırakıp katlı hâlde bulunan sararmış kâğıdı açtı. İçinde bir şeyler yazıyordu. Yazan şeyler, sandığın anahtarına, dolayısıyla II. Abdülhamid'in emanetine götürecekti. Gizemli ellerin sahibi heyecanla kâğıtta yazılanları okudu:

**“Yaşayan
Mübarek ruhların şehrinde,
100 yıllık bir
Sandukanın içinde...”**

Ortamda önce derin bir sessizlik asılı kaldı. Sonra gizemli silüette ani bir hareketlenme vuku buldu. Galiba anahtarın yerini artık biliyordu!

“Elimi hızlı tutmalıyım!” dedi tiz bir ses.

38. BÖLÜM

Beylerbeyi Sarayı

Üsküdar ile Kuzguncuk'un biraz ilerisinde, sahil yolunun hemen üzerinde dikkatleri üzerine toplayan bir saraydı Beylerbeyi Sarayı.

1861 ve 1865 yılları arasında Sultan Abdülaziz Han tarafından yaptırılan saray, heybetli duruşuyla büyüleyici bir atmosfere sahipti. Batı ve Doğu üsluplarının kaynaştırılmasıyla ortaya çıkan harika bir mimariye sahipti. Şifreli Dosyalar ekibi saraya giriş yaptıklarında bodrum katı dâhil, sarayın üç katlı olduğunu anlamışlardı. Sarayın özellikle denize bakan cephesi harika gözüktüyordu.

II. Abdülhamid Han, 1909 senesinde tahttan indirildiğinde önce Selanik'e, sonrasında Balkan Savaşları'nın patlak vermesi neticesinde İstanbul Beylerbeyi Sarayı'na sürgün edilmişti.

1912'den vefat ettiği yıl olan 1918 Şubat'ına kadar burada ikamet eden padişahın çok izler taşıyor olmalıydı bu güzide saray. Bastıkları her basamak adeta tarihin gerçeklerini fısıldıyordu.

Milas doğduğundan beri İstanbul'da yaşamasına rağmen, Abdülhamid Han'ın ancak ölümünün 100. senesinde buraya gelme imkânını elde edebilmişti. O da işi gereği...

Sarayda Milas'a Şifreli Dosyalar ekibi de eşlik ediyordu. Otel müdürü ile rektör gelmemelerinin daha doğru olacağını düşünmüşlerdi.

"Nerede bu görevli?" diye sordu Komiser Atıf heyecanla. "Hani bizi karşılayacaktı?"

Bu sorunun yanıtını şifre bilimci de merak eder olmuştu. Şimdiye kadar karşılarında birinin belirmesi gerekirdi.

Atıf Bakırcı, bir şey arar gibi çevresine bakındı. "Acaba II. Abdülhamid'in çalışma odası nerede?" diye sordu çok ses çıkarmamaya çalışarak. "Orada bizzat kendisinin yaptığı şifreli bir masa olduğu biliniyor. Gelmişken incelerdik."

"Şifreli masa mı?" diye sordu Mehmet Ali şaşkınlıkla. "Şimdi ben de merak ettim komiserim."

"Belki de aradığımız sandık o şifreli masanın çekmecelelerinden birindedir, kim bilir..." dedi Elif, çevresine meraklı gözlerle bakarken.

O esnada arkalarından gür bir ses yankılandı:

"Bu saatte buraya girmek yasak!"

Ekipteki herkes korkuyla arkalarını döndüler. Orta yaşlarda olduğu tahmin edilen müze görevlisi, sert bakışlarla Şifreli Dosyalar ekibini süzüyordu.

Devreye Komiser Atıf girdi:

“Biz polis merkezinden geliyoruz, ben Komiser Atıf. Bu arkadaşlar da polis ekibinden.”

Müze görevlisi tatmin olmuşa benzemiyordu. Üstelemeye devam etti.

“Polis olduğunuzu nereden bileceğim!”

Atıf Bakırcı kaşlarını çatmıştı. Adamın yanına yaklaşip cebinden polis kimlik belgesini çıkarıp gösterdi. Belgeyi görmesiyle birlikte görevlinin yüzündeki asabiyet mahcubiyete dönüşmüştü.

“Affedersiniz amirim,” dedi çekinerek, “işimi yapmaya çalışıyorum.”

Komiser Atıf'ın siniri yatışmıştı.

Bu sefer araya Milas girdi:

“Bizi buraya gizemli bir şifre getirdi,” dedi ve cebinden şifrenin bulunduğu zarfı çıkarıp görevliye verdi.

Zarfın içindeki şifreyi gören görevli şaşkın bakışlarla dedektifi süzdü bir süre.

Milas açıklamasını sürdürdü:

“Üçüncü şifre, SANDIK.”

Adam hâlâ boş gözlerle dedektife bakıyordu. Yıldız Sarayı'ndaki yaşlı adam gibi gizemli hâllere bürünmemişti.

Son çare olarak montunun cebinden çıkardığı anahtarı uzattı görevliye. Akabinde fark ettiği küçük bir ayrıntıyla Milas'ın başından aşağı kaynar sular döküldü.

“II. Abdülhamid Han” yazması gereken gümüş replika anahtarın üzerinde “Agatha Christie” yazılıydı!

“Bu... Bu olamaz!” dedi genç adam şaşkınlıkla.

Şifreli Dosyalar ekibinin diğer üyeleri henüz olayın farkına varamamıştı. Şoku üzerinden atlatan şifre bilimci, “Hemen buradan gitmemiz gerekiyor,” dedi gergin bir ses tonuyla. “Emanet başka birinin eline geçti!”

39. BÖLÜM

Sultan II. Mahmud Türbesi

Şifreli Dosyalar ekibinin içinde bulunduğu otomobil, Sultanahmet Çemberlitaş Divanyolu Caddesi'ne geldiğinde ani bir frenle durdu.

Şu anda ekibin karşısında “Sultan II. Mahmud Türbesi” tüm ihtişamıyla duruyordu.

Neyse ki, Beylerbeyi Sarayı'ndaki müze görevlisi kendilerine güvenmiş ve emanetin tehlikede olduğunu anlayınca, gitmeleri gereken yerin adresini vermişti.

Burası II. Abdülhamid'in de kabrinin bulunduğu, “*yaşayan mübarek ruhların şehri*” idi.

Sonrasında *100 yıllık sanduka*, diye düşündü Milas.

1918 yılında vefat eden II. Abdülhamid Han'ın bir asırlık sandukasını görebilmek için kapıya doğru yöneldi. Akşam saatleri olmasına rağmen kapı açıktı.

Burası aynı zamanda meşhur “Türk Ocağı” ile aynı girişe sahip iki kapıdan biriydi. Osmanlı hanedanı ve tarihten birçok ünlü simanın son istirahat yeri olan “Sultan II. Mahmud Türbesi” kapılarını Milas Ulukan için açmıştı sanki...

İçeri tek girecekti dedektif. Çünkü ceketinin cebinde çok ciddi sayılabilecek bir güvencesi vardı. Şifreli Dosyalar ekibi ise onu hazır bir şekilde türbenin hemen dışında bekleyecekti.

Komiser Atıf'ın silah bulundurma teklifini her zamanki gibi reddeden Milas, kendinden emin bir şekilde türbeye giriş yaptı. Oldum olası silah taşımayı sevmiyordu. Elbette şu anda ceketinde taşıdığı şeyi saymazsa...

Ortamda derin bir ölüm sessizliği asılıydı.

“Umarım zamanında gelmişimdir,” dedi Milas sessiz olmaya çalışarak. Bu esnada sağında ve solunda tarihi mezar taşlarını geride bırakarak ilerleyişini sürdürüyordu.

Hedeflediği nokta ise en uçtaydı. Loş ve kasvetli bir hava eşliğinde ilerlemeye devam etti. Hava daha da soğumuştur sanki... Türbenin kapısı aralıktı. Fark ettirmeden kapı ucundan içeriyi kolağan etti.

II. Mahmud, Abdülaziz Han ve II. Abdülhamid'in sandukalarını gördüğü anda durakladı. İçeride biri vardı. Daha doğrusu iki kişi... Birinin türbe görevlisi olduğu anlaşılıyordu. II. Abdülhamid Han'ın sandukasının yanında bir şeyler yapıyorlardı. Kısa süre sonra adamlardan biri diğerine bir şey verdi. Bu bir anahtar olmalıydı. Gizemli ve şifreli sandığın anahtarı... İki adamdan biri alması gerekeni alır almaz hızla kapıya doğru yöneldi. Bunu fark eden dedektif geri adım atarak türbeden dışarı çıktı ve avlu kısmında gizemli misafirini beklemeye koyuldu. Biraz sonra misafiriyle karşı karşıya gelecekti.

Gizemli adam Milas'ı görünce şaşkınlığını gizleyemedi.

“Sen... Sana buranın adresini kim verdi?”

Şifre bilimci soğukkanlılıkla gülümsedi.

“Sana kim verdiyse o!”

Adamın yüzündeki gerginlik hissi daha da artmıştı.

Milas konuşmasını sürdürdü:

“Seni elimden kaçıracağım için o kadar korktum ki... Sayın Ayhan Saygıner! Ya da Zafer Bey mi desem?”

Yazar Ayhan Saygıner, şaşkın gözlerle bir süre karşısındaki zeki adamı inceledi. Daha önceki kibar hâllerinden eser yoktu.

“Her şeyi biliyordun demek,” dedi sakın kalmaya çalışan bir ses tonuyla. Sonrasında itiraf etti:

“Evet, karşında intihar eden yayıncı duruyor!”

Milas tebessüm etti. Karşısındaki adamın bir elinde, Beylerbeyi Sarayı'ndan aldığını tahmin ettiği sandık bulunuyordu.

“Ayhan Saygıner ismi, müstear adındı, değil mi? Bu sahte isimle yayıncısı olduğun yayınevinde kitapların çıkıyordu. Sonrasında yayınevin Fevzi Arslan yüzünden iflas edince yayıncı Zafer Bey'i intihara sürükleyip gizli yazar Ayhan Saygıner'i ete kemiğe büründürdün! Yanılıyor muyum?”

“Çok doğru,” diyerek itiraf etti yayıncı. “Yurt dışında kendime sahte bir kimlik hazırlatmam çok da zor olmadı doğrusu... Sonuçta öldüğüm için asıl kimliğim geçersizdi ar-

tık ve bana yeni bir kimlik gerekiyordu. Ayhan Saygıner'den daha iyisini mi bulacaktım? Ayrıca tanınmamak için fiziksel görünüşümde bazı değişiklikler yapmam gerekti. Hoş, oteldeki ziyaretçilerin hiçbiri beni daha önce görmemişti! Tabii son bir yılı saymazsak... Tanıdığını zannedenler de beni Ayhan Saygıner olarak biliyordu.”

“Bunu tek başına yapmış olamazsın,” dedi Milas gizemli bir ifadeyle. “O kadar gücünün olmadığını çok iyi biliyorum! Biri sana yardım etti.”

Adamın yüzündeki tebessüm solmuştu. Zira dedektifin neyi ima ettiğini çok iyi anlamıştı.

Milas devam etti:

“Çok iyi plan yapmışsınız, kabul ediyorum. Oteldeki personellerle aranın iyi olması bu sebeptenmiş meğer... Gerektiğinde istediğin odanın anahtarını alabiliyor, otelde hangi kameranın çalışıp çalışmadığı bilgisini kolaylıkla öğrenebiliyordun. Öyle ki, otele bir turist kafilesinin ne zaman giriş yapacağını dahi dakikası dakikasına ezberlemişsin.”

Dedektif durakladı, bakışları adamın elindeki kiraz ağacından yapıldığı tahmin edilen kadim sandıktaydı.

Konuşmasına devam etti:

“Fevzi Arslan'ın odasının bulunduğu kat olan dördüncü katta asansörü durdurdun. Çünkü Fevzi Bey iki kat yukarıda, senin gizemli ortağın odasında oyalanıyordu. İniş yaptığı esnada dördüncü katta asansör durdu. Sen de oradaydın. Kapı açıldığı anda bir kalem silahla adamı öldürdün. Sonra

asansörü oyalamak için kapıyı aralık bıraktın. Bu esnada Fevzi Arslan'ın odasında bir şeylere bakıyordun. Mesela şifreli kalem gibi..."

"Üstünde 'II. Abdülhamid Han' yazan anahtar Fevzi Bey'in üzerindeydi. Ceketinden aldıktan sonra gizemli ortağınla birlikte anahtarın içinde ne var ne yok baktınız. İlk şifre, 'Kalem' idi. Zira şifreli kalemi açmayı başardınız. Ama kalemdeki şifreyi çözecek ne birikiminiz ne de zamanınız vardı. Tekrardan şifreli kalemi yerine bıraktınız. Ama kalem içindeki kâğıtta bulunabilecek parmak izini hesaba katmadı ortağın..."

Milas bilgiç bir ifadeyle gülümsüyordu.

"Sonrası belli... Asansörün kapısını kapatıp devam düğmesine bastıktan sonra, tekrar 412 numaralı odaya girip, kapıyı içerden kilitleyip acil çıkış kapısından kaçtınız. Ortağın odasına gitti. Sen ise daha önce merdivenlere bıraktığın siyah paltoyu giyip, tam turist kafilesinin geldiği sırada otelden kaçıyormuş gibi yaptın. Böylece oteldeki kişilerden şüphelenmeyecektik. Paltoyu imha ettikten sonra, otelin Tepebaşı'na bakan personel girişi kapısından tekrar otele giriş yaptın. Arka girişte kamera tehlikesi yoktu çünkü..."

"Cinayet sonrası sürekli otel müdürü Tuna Bey'in yanında gözükererek, bizimle birlikte yer aldın. Bu da bilinçliydi şüphesiz. Şifrelerin çözümüne bizzat şahit oldun. Anahtarları da ofis ya da otelde ilk fırsatta değiştirmiş olmalısın! Son şifreyi de esrarengiz ortağın sayesinde öğrendikten sonra soluğu Beylerbeyi Sarayı'nda aldın. Son şifrenin çözümünde

yanımızda olmaman tesadüf değildi tabii ki... Nasıl dersime iyi çalışmış mıyım?"

Ayhan Saygıner şaşkın bir şekilde, "En az benim kadar," diyebildi. "Ne yalan söyleyeyim, cinayet günü seni otelin kafesinde gizlice gözlemlerken bu kadar zeki olabileceğin aklımın ucundan bile geçmemişti."

Sonrasında cebinden çıkarttığı kan kırmızısı bir kalemi Milas'a yöneltti.

"Önümden çekil dedektif, elimdeki sıradan bir kalem değil!"

"Biliyorum," dedi Milas. "Fevzi Arslan'ı da onunla öldürdün, değil mi?"

Adam hiçbir şey söylemedi. Gözlerini hırs bürümüştü. O an her şeyi yapabilecek gibi bakıyordu.

"Buradan kaçamazsın Zafer," dedi Milas sert bir sesle, "etrafın çevrildi!"

Adam bu gerçeği biliyor gibiydi.

"Belki bu konuda bana yardımcı olabilirsin Milas Ulu-kan! Herhâlde Şifreli Dosyalar ekibi en zeki adamını kaybetmek istemez..."

"Elbette istemez," dedi Milas gülerek, "ama kaybetmeyeceklerini çok iyi biliyorlar!"

Adam blöfünde başarısız olduğunu anlayınca, "Benden günah gitti öyleyse!" diye bağırdı. Elindeki kalemle bir şeyler yapmaya çalışıyordu. Ancak o an anlayamadığı bir şeyler oluyordu. Sanki kalem silahta bir değişiklik var gibiydi.

“Olamaz, bu ne böyle!” diyerek adeta inledi yayıncı. Elindeki işlevsiz kırmızı kaleme bakıyordu hüsrarla.

Milas şaşırılmış gibi yaptı:

“Zafer, benim baba yadigârı kalemin sende işi ne! Ayıp ayıp! Öyleyse senin kalem de bende olmalı!”

Ceketinin iç cebinden daha ağır, ancak aynı renklerde olan bir kalem çıkardı dedektif. Hemen ardından “Bunu mu arıyordun?” diye sordu sahte bir merakla.

Adamın omuzları düşmüştü. Bu hâliyle yenilgiyi kabul etmiş gibi gözüküyordu.

Milas kibar bir şekilde “Şimdi lütfen elindeki sandıkla, sandukadan aldığın anahtarı usulca yere bırak,” dedi. “Elimdeki kalemi kullanıp, burada yatan zatlara rahatsız etmek istemiyorum!”

40. BÖLÜM

Milas ekip arkadaşlarıyla birlikte önce polis merkezine gitmiş, Ayhan Saygıner sahte isimli yayıncıdan almayı başardığı sandığı açmıştı. Bu esnada Şifreli Dosyalar ekibi pür dikkat sandığa bakıyordu. Ekibe Engin Ar da dâhil olmuştu. Gizemli sandığın içinde ne olduğunu o da çok merak ediyordu.

Engin'in özellikle bu gizemli olayda Milas'a çok katkısı olmuştu. Bunun karşılığında ekipte yer alıp, olayın seyrini bizzat gözleriyle görmesine ve tecrübelerinden faydalanmasına izin vermişti dedektif. Zira bunu fazlasıyla hak ettiğini düşünüyordu.

Eski olduğu tahmin edilen sandık açıldığında, tok bir ses duyuldu. Herkesin tahminlerinin aksine eski ciltli yıpranmış bir defter karşıladı onları...

Milas, bir zamanlar çok gösterişli olduğu tahmin edilen defteri alıp incelediğinde, içinde Osmanlıca bir şeylerin yazılı olduğunu fark etti.

Önce bir şey anlamasa da defterin son sayfasında yazanlar her şeyi açıklayacaktı. Çok donanımlı olmasa da, az çok Osmanlıcaya aşinaydı şifre bilimci. Üniversite yıllarında

Osmanlıca kursuna gitme imkânı bulmuştu. O bakımdan son sayfada daha büyük harflerle yazılmış kelimeleri Türkçeye çevirmekte zorlanmadı.

“GÖLGE OYUNU... BİR CİNAYET ROMANI...”

Sonrasında ekipteki arkadaşlarına baktı şaşkınlıkla...

“Yazarı II. Abdülhamid Han!”

Başta Elif olmak üzere ekipteki herkes şok içindeydi.

“Mesele bu muymuş yani?” dedi Komiser Atıf hayal kırıklığı içinde. “Şimdi bu kadar zaman bir cinayet kitabı için mi koşturmuşuz!”

Elif heyecanla araya girdi:

“Ama II. Abdülhamid Han’ın kitabı... Hâlâ inanamıyorum!”

Sözü Milas devraldı:

“Elif haklı komiserim. Bu kitabın yazarının II. Abdülhamid Han olması her şeyi sıradanlıktan çıkarıyor. Çünkü bizzat onun el yazısı olduğu anlaşılıyor. Tahttan indirildikten sonra Beylerbeyi Sarayı’nda kaleme alınmış. Defterde yazan tarih bize bunu söylüyor. Tecrübeli padişah, sürgün yıllarında oyalanacak bir eğlence aramış belli ki kendine... O da polisiye yazarlığını seçmiş!”

“Tamam da,” diyerek araya girdi Tekin, “cinayetle sonlanan bir olayda daha ciddi gerekçeler bekliyor insan!”

O anda ihanete uğramış gibiydi genç polis. Gerçekleri bir türlü kabullenemiyordu.

“Evet, belki bizim için çok ciddi bir olay sayılmaz,” dedi Milas elindeki defteri incelerken, “Ama günümüz yayıncıları açısından aynı şeyi söylemek yanlış olur.”

“Mesela ben bir yayıncı olsaydım,” dedi Elif kararlılıkla, “böyle bir kitabı basmak çok isterdim. Özellikle de bu dönemde...”

“Ayrıca cinayet için başka sebepler de var,” dedi dedektif. “Tek sebep II. Abdülhamid Han imzalı bu kitap değil. İşin içinde intikam da var. İflas etmiş bir yayıncının intikamı... Bazı insanlar için zamanla işi tutku hâlini alıyor. Onu kaybettiği anda ise buna sebep olan kişiden çıkarmak istiyor her şeyin acısını. İnsan psikolojisi gerçekten çok derin ve anlaşılmaz!”

Gür sesiyle “Gölge Oyunu,” diyebildi Komiser Atıf. Yüzünde kurnaz bir gülümseme belirmişti. “İçinde bulunduğumuz duruma ne kadar da uygun bir isim... Kendimi çok da eğlenceli olmayan bir gölge oyunundan çıkmış gibi hissediyorum!”

Ortamda küçük çaplı bir gülüşme oldu. Milas ise ciddi bir ifadeyle defteri sandığa koyduktan sonra ayaklandı.

“Ama henüz oyun bitmedi. İntikamın yanı sıra hırs da insana her şeyi yaptırabilir. Evet katili bulduk, ama tek suçlu o değil! Her şeyin başladığı yere, Pera Palas Hotel’e gitmemiz gerekiyor!”

41. BÖLÜM

Pera Palas Hotel

Otelin meşhur Kubbeli Çay Salonu’nun önünde elinde valiz olan bir kişiyle karşılaştı Milas. Hemen arkasında Komiser Atıf, Tekin ve Mehmet Ali de bulunuyordu. Elif ise Komiser Atıf’ın da tavsiyesiyle, Engin’le polis arabasında kalmayı tercih etmişti.

Elinde valiz olan adam şaşkınlıkla dedektife bakıyordu.

Milas önce tebessüm ettikten sonra konuşmaya başladı:

“Fikret Bey, gidiyor muydunuz?”

Rektör cevap vermedi. Sessizliğinden tüm manaları çıkarabilmek mümkündü.

“Biz de sizi görmeye gelmiştik,” dedi Komiser Atıf imalı bir ses tonuyla.

Rektör ilk kez konuştu:

“Neden?”

“Siz nedenini daha iyi biliyor olmalısınız!”

Milas tekrardan sözü devralmıştı. Konuşmasını sürdürdü:

“Fevzi Bey’in katili Ayhan Saygıner... Pardon Zafer Bey’le ortak hareket ettiğinizi biliyoruz!”

Adam ilk kez gülümsemişti. Gülümsediğinde yüzündeki kırışıklıklar nedeniyle daha yaşlı gözüküyordu.

“Bunun için elinizde delil vardır umarım!”

Şifre bilimci kendinden emin bir sesle “Olmasa burada işimiz ne?” dedi gülerek. “Şifreli kalemin içinden çıkan kâğıtta parmak izinize rastladık! Ayrıca soruşturma sırasında ortağınız sizin isminizi verdi.”

Rektör Milas’ı dinlemiyor gibiydi. Sözlerini umursadığı yoktu.

“Ben bir rektörüm, dokunulmazlığım var! Parmak izi falan vermedim ben! Ayrıca bir kişinin söylemiyle beni tutuklayamazsınız, buna hakkınız yok!”

Milas itiraf etti:

“Haklısınız Fikret Bey... Dokunulmazlığınız olduğu için arkadaşlar parmak izinizi alamadılar. Ama şükürler olsun ki, bir insanın parmak izi kendisiyle birlikte yaşlanıp değişmiyor!”

Rektör anlamamış gibi yüzünü ekşitmişti.

“Ne demek şimdi bu?”

Dedektif açıkladı:

“Yıllar önce üniversite arkadaşlarınızla çektiğiniz bir fotoğraf var. Muhtemelen ileride rektör olacağınızı, hatta bir katille iş birliği yapacağınızı tahmin edemediğiniz yıllardan bir fotoğraf... Fotoğrafta bakışlarınız o kadar masum ki! Neyse... Orada zafer işareti yapmışsınız. Ayrıca fotoğraf

makinasına üç metreden daha yakın olduğunuz anlaşıyor. Dolayısıyla işaret parmağınızı kolaylıkla görebiliyoruz!”

“Bu... Bu nasıl olabilir!” dedi adam hiddetle. “Fotoğraftan parmak izi analizi mi yapılmış!”

Milas kahkaha atmamak için kendini zor tuttu.

“Açıkkçası birkaç sene öncesine kadar ben de sizin gibi düşünüyordum. Ama malum teknoloji yerinde saymıyor, sürekli geliyor. Bilgisayar ortamına atılan dijital bir fotoğrafta, üç metreden daha yakın olacak şekilde işaret parmağı görülebiliyorsa, parmak izine ulaşmamız mümkün oluyor. Siber suç uzmanlarımız sağ olsun! Teknoloji hep kötüye kullanılacak değil ya!”

“Bu arada fotoğrafta zafer işaretiyle poz verdiğiniz için size minnettarız!”

Dedektif son cümlesini alaycı bir ses tonuyla söylemişti. Konuşmasını sürdürdü:

“Cinayetin işlendiği gün maktul sizin odanıza geldi. Otelin altıncı katına... Bir süre oyaladınız onu. Bu arada Zafer Bey aşağıda hazırlıklarını yapıyordu. Maktul asansöre binip aşağı indiğinde olanlar oldu! Siz altıncı katta acil çıkışın bulunduğu tek odadasınız. Elbette bu bir tesadüf değildi. Siz gelmeden önce Zafer Bey, çok iyi anlaştığı personel dostlarıyla sizin kalacağınız yeri dahi belirlemişti.”

Kameraların olmadığı acil çıkıştan iki kat aşağı inip, yine dördüncü kattaki tek acil çıkış kapısına sahip odaya, yani 412 numaralı odaya Zafer Bey yardımıyla girdiniz. Şifreli

kalemi incelediniz. Ancak oradaki şifreyi çözmek için zamanınız yoktu. Ayrıca organizasyonda bir şifre bilimcinin olacağı haberini almıştınız. Hem polislerin hem de bu şifre bilimcinin yardımıyla şifreleri çözecek, bir şekilde o gizemli kitaba ulaşacaktınız.

Rektör olduğunuz için kimsenin sizden şüphelenmesine imkân yoktu. Keza Ayhan Saygıner'e yurt dışında tanıdığınız güçlü kişiler vasıtasıyla yeni bir kimlik dahi çıkarttınız! Âdeta olmayan bir kişiyi ete kemiğe büründürdünüz. Zira Zafer Bey'in bu kadar şeyi tek başına yapması neredeyse imkânsızdı! Hedefinize ulaştığınız takdirde ise II. Abdülhamid Han'ın el emeği göz nuru kitabı, sizin yayınevi markanızla birlikte polisiye severlere sunulacak ve güçlü bir ihtimalle çok satacaktı.”

Rektörün sessiz kalması, Milas'ı haklı çıkarıyordu.

“Hırs işte!” diyebilirdi dedektif. “İnsanoğluna her şeyi yaptırıyor. Bu kişi işinde başarılı bir rektör olsa bile!”

Bakışlarıyla Milas'ı desteklediğini belli eden Komiser Atıf dayanamayıp araya girdi:

“Hırs, tümöre benzer Rektör Bey! İyi huylusu da vardır, kötü huylusu da... Maalesef sizinki kötü huylu çıktı. Hayallerinizle birlikte sizi de yaktı, küle çevirdi. Yazık!”

Bu esnada otel müdürü de yanlarına gelmişti. Adam şok olmuş vaziyette olanları dinliyordu.

Biraz sonra Tekin'le Mehmet Ali, rektörü alıp polis aracına götürmüştü. Bunun üzerine otele Elif'le Engin giriş yaptı.

İkisinin de yüzünde gerginlik hissi asılıydı. Otelde olup bitenleri çok merak ediyorlardı. Milas Ulukan'ın suratındaysa bariz bir rahatlama hissi seziliyordu.

Dedektife “Sonunda bitti mi?” diye sordu Komiser Atıf şakayla karışık bir yüz ifadesiyle. Kalın parmaklara sahip sağ eliyle Milas'ın omzuna dokunmuştu.

“İşte şimdi bitti komiserim,” dedi şifre bilimci gülümseyerek. “Gölge oyunu başarıyla son buldu!”

42. BÖLÜM

Başka bir polis arabasıyla dönüş yolunda olan Şifreli Dosyalar ekibi gerçekleşen olayı değerlendiriyordu. Aralarında sadece Tekin yoktu.

“Vay be!” dedi Komiser Atıf. “Görüyorsunuz ya işte, hayatta neler oluyor! Kalem bile neye alet ettiler!”

“Evet,” dedi Milas hüzünle, “Mürekkep akması gereken kalemden kan aktı. Ne acı!”

Araya Mehmet Ali girdi:

“Bu arada otelde çalışan güvenlik görevlisi de masummuş. Meğerse adam, karısının alışveriş tutkusu yüzünden otelden firar etmiş. Yarım saate gelirim diye düşünmüş, ama ne mümkün!”

Elif “Ama o adamın da sabıka dosyası kabarık, biz ne yapalım,” dedi, “Tamam, belki büyük suçlar işlememiş ama hâl hareketleriyle çok şüphe çekiyordu.”

Konuşma sırası tekrardan Komiser Atıftaydı:

“Peki Abdülhamid Han’ın emanetini ne yapacağız?”

Tecrübeli komiser düşünceliydi. Soruyu Milas yanıtladı:

“Osmanlı hanedanına teslim etmeliyiz komiserim. Emanın gerçek sahipleri onlar... Tekrardan saklarlar mı, yoksa bir kütüphane ya da müzeye mi teslim ederler, artık orası kendilerinin bileceği iş...”

Arabadaki herkes derin sessizliğe büründü. Dedektif haklıydı.

Elif “Jale Hanım’ın kocasının da günahını aldık,” dedi itiraf edercesine. “Adam gerçekten yurt dışındaymış. Ayrıca kirli işleri bıraktığı anlaşılıyor. Uzun zamandır hakkında dava açılmamış.”

Bu esnada hemen Milas’ın yanında oturan Engin koluyla dedektifi dürttü:

“Abi, yeni kalemini beğendin mi?”

Milas hayretle çocuğa baktı. Engin’in yüzünde haklı bir tebessüm vardı.

“Sen değiştirdin!” diye inledi genç adam, “Allahım, tahmin etmeliydim! Türbeye girmeden önce kalemin değişmiş olduğunu anlamıştım. Yoksa hiçbir önlem almadan adamın yanına nasıl giderdim? Ama kalemleri kimin değiştirmiş olabileceğini merak ediyordum doğrusu!”

Engin, Milas’ın bu ani çıkışı karşısında biraz ürkmüştü:

“Abi o kalemi daha önce de o adamın elinde görmüştüm. Oteldeyken arada bir kalemi çıkarıyor, uzun uzun inceliyordu. Sonra birkaç kez aniden ceketinin cebine koyduğunu gördüm. İyice işkillendim tabii, çok şüphe çeken hareketlerdi bunlar!”

“Peki bana niye hiç bahsetmedin?” diye sordu Milas sitemle.

Engin mahcup bir ifadeyle, “Lavabonun önünde gördüğüm olayı anlattım da ne oldu Allah aşkına!” dedi. “Büyük ihtimalle yine abarttığımı düşünecektin. Bir şey olmaz deyip geçiştirecektin beni...”

Şimdi mahcup olma sırası Milas’taydı. Engin’in sözlerine daha fazla kıymet vermeliydi. O sıradan bir genç değildi zira. Çevresindeki her şeyi en ince ayrıntısına kadar inceleyen, detaylara dikkat eden ve bu yaşına rağmen dedektifliğin birçok özelliğini yapısında bulunduran üstün zekâlı bir genç. İleride başarılı bir dedektif olacağına artık şüphesi kalmamıştı.

Sonrasında “O kalemin normal bir kalem olmadığını ne zaman anladın?” diye sordu Milas.

“Adamın elinde gördüğümde normal bir kalem olmadığını anlamıştım zaten. Tasarımı biraz farklı gelmişti. Elbette adamın şüpheli hareketleri de buna sebepti. Daha sonra silahın bir kalem silah olduğunu öğrenince şüphem kalmadı. Emniyette herkes cinayetin bir silah kalemle işlendiğinden bahsediyordu. Oradan biliyorum.”

Engin kısa süreli sessizliğin ardından konuşmasını sürdürdü:

“Ayrıca senin baba yadigârı kalem biraz eskiydi. Ama görüntü olarak iki kalem birbirine çok benziyordu. Üstelik renkleri de benzer olduğu için anlaşılmaz diye düşündüm.

Paltoların olduğu askılıkta değiştireyim dedim! Kızmadın bana, değil mi?”

Cebinden baba yadigârı kırmızı renkli kalemini çıkaran Milas, “şayet bu kalemin başına bir şey gelseydi kızardım,” dedi şakayla karışık ve çocuğa göz kırptı. Sonra birden ekledi:

“Kırk yıl düşünsem sana can borcumun olacağı aklıma dahi gelmezdi!”

Engin bilgiç bir ifadeyle gülümsedikten sonra sözü şakaya vurdu:

“Aman be abi, can borcu da neymiş! Bir köfte ekmek borcun olsun, yeter!”

Milas başta olmak üzere arabadaki herkes kendini tutamayıp gülmeye başlamıştı. Bu esnada arabayı kullanan Mehmet Ali hariç herkes Engin’e sarılmaya çalışıyordu. Büyük iş başarmıştı.

“Bizim Moda’daki meşhur köfteciye çek Mehmet Ali, borcumu hemen ödemek istiyorum! Hem de hepinize!” dedi Milas.

Arabada bir alkış tufanı koptu.

O an için Engin Ar’dan mutlusu yoktu.

Bu kadar koşuşturmacanın ardından güzel bir ziyafeti hak ettik, diye düşündü Milas Ulukan. Keza yemekten sonra fincanlar dolusu çay içmek istiyordu.

Pera Palas Hatırası Kaynak Kitaplar

* Odyan, Yervant. *Abdülhamid ve Sherlock Holmes*. İstanbul: Everest Yayınları, 2020

* King, Charles. *Pera Palas'ta Gece Yarısı Modern İstanbul'un Doğuşu*. İstanbul: Alfa Yayınları, 2019

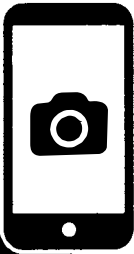
* Deleon, Jak. *The Pera Palas*. İstanbul: Gözlem Gazetecilik Basın ve Yayın A. Ş, 1991

* Dino, Abidin. *Pera Palas*. İstanbul: Sel Yayıncılık, 2017

* Üyepazarcı, Erol. *Korkmayınız Mister Sherlock Holmes! Türkiye'de Polisiye Edebiyatın 125 Yıllık Öyküsü (1881-2006)*. İstanbul: Oğlak Yayınları, 2008

* Tayşir, Eyip Aygün. *National Geographic Kids 2. Abdülhamid*. İstanbul: Beta Kids, 2018

* Uğurluel, Talha. *Payitahtın Son Sahibi Abdülhamid Han II*. Cilt. İstanbul: Timaş Yayınları, 2018

Yeni kitap önerimiz için karekodu telefon kameranıza okutunuz.

Aynı karekod ile her hafta başka bir kitap

Tarihin gizemli gerçekleriyle şifreli ipuçlarını bir araya getiren macera yüklü bir İstanbul polisiyesil Şifre Bilimci Milas Uluhan, uluslararası bir polisiye edebiyatı organizasyonu için Beyoğlu'nun incisi Pera Palas Otel'i'ne davet edilmiştir. Etkinlik içeriğine uygun bir güzellikte devam ederken beklenmedik bir olay gerçekleşir. Otelin "Demir Leydi"si olarak adlandırılan asansörünün içinde bir cinayet işlenmiştir. Bu gizemli cinayetin perde arkası ise tarihin tozlu raflarında saklıdır. Şifreli bir kalem, üzerinde "Agatha Christie" yazması gereken ancak "II. Abdülhamid Han" yazılı esrarengiz bir anahtar ve yüz yıllık emaneti taşıyan tarihi bir sandık...

Pera Palas'ın tarih kokan dehlizlerinde başlayan; Yıldız Sarayı, Beylerbeyi Sarayı ve Sultan II. Mahmud Türbesi'nin ısız koridorlarına kadar uzanan heyecan dolu bir koşuşturmaca... Hırs ve intikamın kesiştiği noktada, onlarca yıl itinayla korunmuş asırlık emanetin izinde kıran kırana bir mücadele! Merak edilen soru şu: İyiler mi önce davranacak yoksa kötüler mi?

"Kitabı okurken, çalışmaktan çok keyif aldığım Pera Palas otelini başka bir gözle görme imkânım oldu. Milas ve Engin'in macerası beni çocukluğuma götürdü. Umarım bu güzide otelde geçen maceraya katılırken sizler de benim aldığım keyfi alırsınız."

Murat Eri

Pera Palas Hotel Genel Müdürü

ROMAN

İÇİNDE NE VAR?

ISBN: 978-605-08-3178-8

İyi ki kitaplarım var...

genctimas.com

genctimas

genc_timas